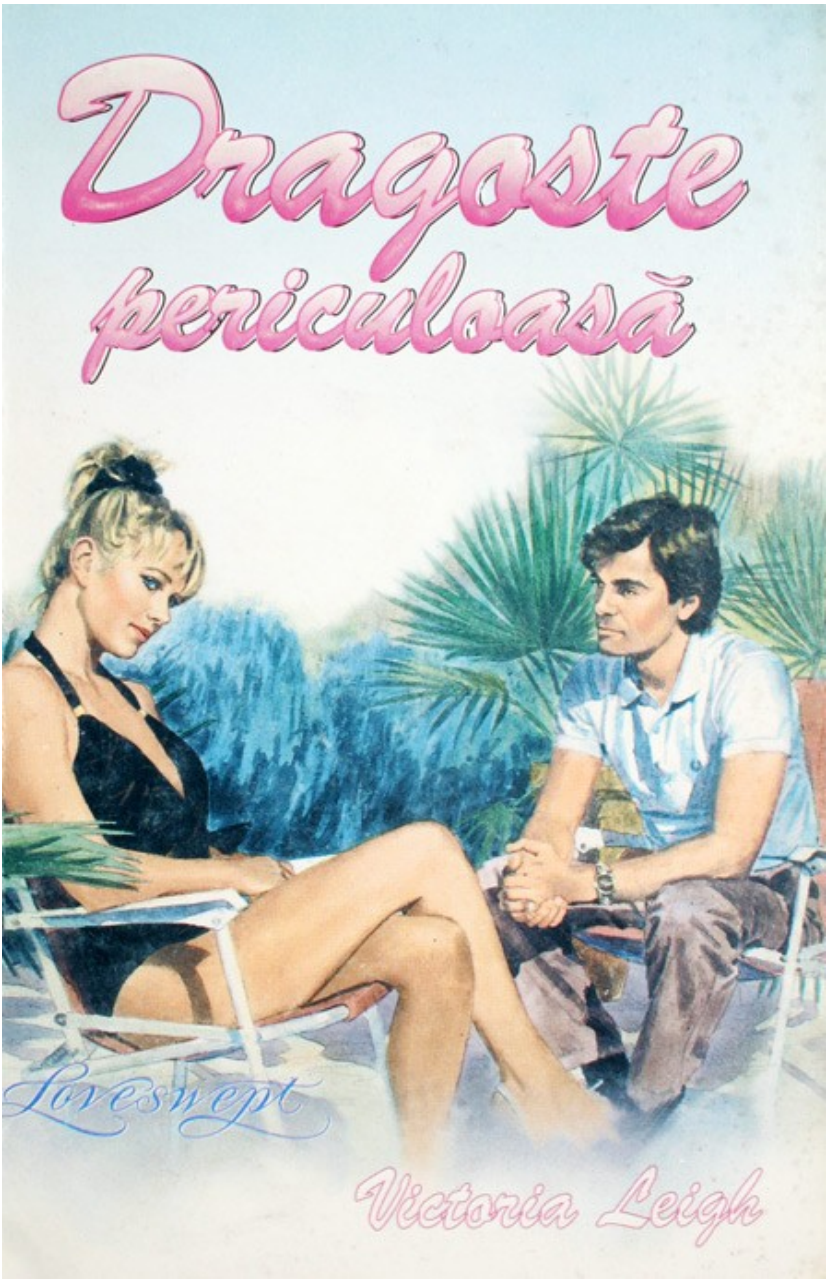

VICTORIA LEIGH
DRAGOSTE PERICULOASA

Prolog

Luke Sinclair se lăsă pe spate, în fotoliul de piele, privind fix la bărbatul din faţa lui.

— Trebuie să-i spui, Wyatt, zise el. E riscant să nu ştie despre Curtis: ar putea s-o coste viaţa.

— E treaba ta să împiedici asta.

Privirea rece, ca de oţel, a lui Wyatt Conner, spinteca aerul dintre ei. Luke îşi ridică la rândul lui ochii ca gheaţa, pentru a-i aminti lui Wyatt că nu era intimidat.

— Am mai multe şanse să-i salvez viaţa dacă şi ea mă ajută.

— Nu, la naiba!

Palma deschisă a lui Wyatt izbi cu putere biroul, dislocând telefonul din locul lui. Înjurând, cum Luke nu-l auzea prea des pe şeful lui, în genere atât de controlat, Wyatt puse telefonul la loc.

— Dacă-i spun lui Elizabeth că i-l trimit pe şeful serviciului meu de pază, ca s-o apere de omul care a răpit-o acum şase ani, va deveni un pachet de nervi.

— Mie mi se pare firesc să-i spui despre evadarea lui Curtis. Să nu crezi că o menajezi, în felul acesta. O faci doar mai greu de apărat.

Luke îl privi hotărât pe Wyatt.

— Sora ta are douăzeci şi şapte de ani, Wyatt. E destul de Mare ca să ştie ce se întâmplă cu ea.

— Eu o cunosc pe Elizabeth. Tu n-o cunoşti, Luke. Curtis aproape că a distrus-o prima dată. N-ar putea suporta asta.

Degetele lui loveau, neobosit, lemnul lucios al biroului.

— Iar eu nu vreau să fie silită să suporte.

Luke nu se putu stăpâni să nu urmărească privirea lui Wyatt, îndreptată către fotografia înrămată în argint, de pe colţul biroului. Femeia din fotografie era deosebită, frumoasă într-un mod care îi amintea de răsăritul soarelui. Îşi aminti ce simţise prima dată când văzuse fotografia. Cum îi pierise răsuflarea, lăsându-l golit şi mut, până când inima ce i se zbătea în piept îl silise să respire din nou, de

dragul propriei supravieţuiri.

Asta se petrecuse cu patru ani în urmă. De atunci, învăţase să se controleze. Găsea că e mai uşor să nu se uite de loc la fotografie şi când nu putea să reziste, ştia să-şi ascundă sentimentele.

Privi îndelung fotografia, înnebunit de gândul, de-acum sigur, că ea era în primejdie. Încercă să vadă în ea acea dezarmantă vulnerabilitate de care Wyatt era convins. Părul lung şi blond îi cădea pe umeri în bucle bătute de vânt. Ochii de un albastru intens râdeau către el din mijlocul figurii delicat modelate, mişcătoare şi sănătoasă totodată. Era o femeie scundă şi părea aproape pitică alături de dobermanul care o lingea pe obraz.

Fotografia fusese făcută pe plaja sălbatică a insulei unde Elizabeth îşi stabilise căminul. Situată în Puget Sound, canalul care separă statul Washington de Canada, insula Quincy era la antipodul biroului lui Wyatt din Singapore. Şi totuşi, Luke putea aproape să simtă mângâierea râsului ei…

Probabil că n-ar mai fi avut motive de râs după ce i-ar fi explicat motivul vizitei lui. Răsucindu-se în scaun, îşi întinse picioarele lungi, în vreme ce îşi studia şeful.

Erau rare ocaziile când Wyatt Conner lăsa să i se vadă emoţiile, dar aceasta era una dintre ele. Liniile care-i brăzdau faţa păreau mai adânci, iar maxilarele îi erau aşa de încleştate, încât Luke îi putea vedea contracţiile muşchilor.

Părea îngrijorat. Şi avea de ce.

Probabil de multe ori, în decursul anilor, Wyatt fusese îngrijorat din pricina surorii sale, căreia îi purta de grijă de la moartea părinţilor lor. Wyatt îi povestise cândva că aceştia fuseseră măturaţi peste bord de valurile unei furtuni, în timpul unei croaziere între Singapore şi Jawa.

Wyatt se apropia de treizeci de ani. Încercase să-şi croiască propriul drum în labirintul corporaţiilor de hoteluri şi alte diverse întreprinderi dobândite de părinţii săi de-a lungul anilor. S-a decis s-o păstreze pe Elizabeth alături de el, la Singapore. Singura alternativă era să o

trimită la o mătuşă din Carolina de Sud, pe care niciunul dintre ei n-o văzuse.

Din câte aflase el despre Elizabeth, Luke îşi putea imagina că nu l-ar fi putut părăsi pe Wyatt decât dacă ar fi fost împachetată şi expediată prin poştă.

— Elizabeth ştie că nu vei îngădui niciodată să i se întâmple ceva rău, Wyatt.

— Da, aşa cum n-am îngăduit nici acum şase ani, nu-i aşa? izbucni Wyatt.

— Atunci n-a fost vina ta. Am citit toate dosarele. Chiar şi tu trebuie să admiţi că n-aveai cum să-l împiedici pe Curtis să ajungă la ea.

Averea şi importanţa lui Wyatt îl făceau o ţintă firească pentru terorişti, răpitori şi alţi indivizi dubioşi. Goana lor după bani câştigaţi uşor era o parte a vieţii în acest colţ de lume, ca şi în Italia, America de Sud sau ţările arabe. Wyatt luase toate precauţiile posibile în ceea ce privea viaţa lui şi a surorii sale, dar uneori precauţiile nu sunt de ajuns.

Elizabeth era prea tânără ca să aprecieze pericolul. Şi poate prea ocrotită. Prea naivă. Luke respiră adânc.

— După câte înţeleg eu, odată ce a împlinit nouăsprezece ani, Elizabeth n-a prea mai dat atenţie sfaturilor tale de frate mai mare în legătură cu oamenii cu care ar fi trebuit sau nu să se întâlnească.

— Ar fi trebuit să cer investigaţii mai aprofundate despre Curtis…

— Dar Elizabeth nu te-ar fi lăsat să faci mai mult decât o verificare de suprafaţă, îi încheie Luke fraza. Asocierea lui Curtis cu acel grup terorist libian era prea bine ascunsă, oricum n-ai fi dat de ea. Nu prea mai aveai mare lucru de făcut, odată ce puseseră ochii pe tine.

Luke ştiuse, când venise să lucreze pentru Wyatt, că noul lui şef era unul din cei mai puternici oameni de pe coasta Pacificului. De fapt, chiar asta îl atrăsese în primul rând.

După o carieră variată, evoluând de la un post mărunt în marină, la vreo doisprezece ani de muncă pentru

o organizaţie ultrasecretă de spionaj a Statelor Unite, Luke era pregătit pentru acţiune – şi pentru intrigă. La Wyatt le găsea pe amândouă, fără absurditatea birocratică a aparatului guvernamental de orice nivel. Să răspundă de securitatea întreprinderilor lui Wyatt, ca să nu mai vorbim de viaţa lui personală, aceasta era o provocare căreia Luke nu-i putuse rezista.

După patru ani, siguranţa lui Elizabeth nu mai făcea parte din sarcinile lui de serviciu, ci mai curând din viaţa lui.

Wyatt îşi retrase privirea de pe fotografie.

— Au făcut-o să sufere pe sora mea, pentru bani. Pentru banii mei. Mi-e greu să trăiesc cu acest gând.

— Ar fi găsit altă cale, dacă erau destul de hotărâţi. S-a întâmplat pur şi simplu să dea de Elizabeth.

Luke îşi înfrână dezgustul faţă de cuvintele lui uşuratice. Cei peste douăzeci de ani de experienţă în meseria lui îl învăţaseră că emoţiile sunt un lux.

— Răpirea lui Elizabeth li s-a părut modul cel mai eficient de a-ţi atrage atenţia şi de a pune mâna pe câteva din milioanele tale. Singurul mod în care ai fi putut preveni această situaţie ar fi fost s-o ţii tu însuţi prizonieră.

— În schimb, am lăsat-o să devină prizoniera lor.

Wyatt îşi răsuci scaunul spre fereastra largă care se deschidea către luminile sclipitoare ale golfului.

— Dar ai adus-o înapoi, îi reaminti Luke. Şi fără să cedezi pretenţiilor lor.

— Şi l-am îndepărtat pe Curtis pentru totdeauna. Cel puţin aşa am crezut.

Se răsuci la loc, ridicând o privire întrebătoare către Luke.

— Şi acum, e mai bine? Înfiptă în insula aia de la capătul lumii, pentru că-i este prea frică să plece? Aşa de speriată de străini, încât orice nou venit pe insulă o face să alerge să se încuie în casă, până termini verificarea trecutului lui, de la grădiniţă încoace?

— Nu te-ai prea ocupat de dosarul ei în ultima vreme, dacă îţi imaginezi că e aşa de speriată. Rapoartele lui

McCain din ultimii ani dau o imagine foarte diferită de ce-mi spui tu.

Luke se referea la angajatul lui care răspundea de inspecţiile la faţa locului şi de întreţinerea sistemului de securitate ai locuinţei ei. Rapoartele lui evoluaseră de la descrierea succintă, aproape dureroasă, a unei tinere femei înspăimântate, la o relatare detaliată a modului în care Elizabeth învăţase să-şi stăpânească temerile. O realizare remarcabilă, Luke era convins, a unei femei care continua să-şi trăiască viaţa. Şi el era cel mai în măsură să ştie. Doar că nu învăţase pe dinafară dosarul ei.

— Din ce spune McCain, Elizabeth pare să se fi adaptat foarte bine.

— Atâta timp cât nu părăseşte insula.

— Poate că e chiar momentul s-o facă.

Luke se înclină, pregătit să-şi facă propunerea.

— Dacă-i spun că a dispărut Curtis şi că e posibil să fi aflat de ascunzătoarea ei, sunt sigur că aş putea s-o conving să plece cu mine de pe insulă.

— Nu vreau s-o sperii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Wyatt, ce-ţi imaginezi că se va întâmpla când Curtis o va găsi pe insulă?

— N-o va găsi.

— Cum poţi să fii aşa de sigur?

— Trebuie să fiu, spuse Wyatt calm. Nu pot îngădui ca ea să sufere din nou. De aceea te trimit pe tine. Dacă eventual Curtis trece peste mine, ştiu că tu vei avea grijă ca Elizabeth să fie în siguranţă.

— Dar am mâinile legate!

— Luke îşi trecu degetele prin părul scurt şi negru de pe ceafă.

— Să am grijă de ea, pe insula aia şi fără să-i spun nimic – e aproape imposibil…

— Spune-i că faci o verificare completă a sistemului de securitate. Nu va avea niciun motiv să se îndoiască. Dumnezeu ştie că s-a plâns destul de des în ultimii patru ani de felul cum animalele sălbatice declanşează alarmele.

Spunea că o sperie cumplit să audă alarma şi să nu ştie de ce.

Luke simţi cum i se strânge inima la gândul spaimei ei, dar logica îi spunea că e mai bine să fie speriată decât vulnerabilă, în faţa unor oameni de tipul celor care o răpiseră.

— Dacă nu s-a plâns în cei doi ani dinainte de venirea mea, este din cauză că sistemul de securitate era inadecvat. Cel puţin acum ştii că are toată protecţia pe care i-o poate oferi tehnologia.

Wyatt ridică o sprânceană, neîncrezător.

— Ea pretinde că era în perfectă siguranţă.

— Nici tu nu crezi ce spui. Un grup de copii putea să treacă prin caricatura aia de sistem de siguranţă fără ca ea să afle nimic, înainte de a-simţi mirosul cârnaţilor la focul de tabără.

Luke ridică din umeri.

— Nu pot face nimic dacă un iepure dă peste un senzor în infraroşu. Trebuie să se aştepte la câteva alarme false, dacă sistemul funcţionează cum trebuie.

— Bănuiesc că şi câinele ăla al ei e mai implicat decât recunoaşte ea.

Luke fu de acord.

— Nu va fi uşor să pretind că verific un sistem care e deja cât se poate de eficient. Şi ce va spune ea dacă stau mai mult de o săptămână? Nimic din dosarul ei nu mă face să cred că e tâmpită, Wyatt.

Wyatt se lăsă în scaun şi o clipă lungă se scurse înainte de a răspunde.

— Nu e genul tău, Luke.

— Ce? Să mă cert? Luke râse scurt. La naiba, Wyatt, ne certăm tot timpul – mai ales când încerci să faci treaba pentru care m-ai angajat pe mine.

— Nu asta voiam să spun.

Wyatt ridică un coupepapier de alamă şi-i sprijini vârful de degetul mijlociu al celeilalte mâini.

— Ca şef al sistemului meu de pază, supraveghezi protecţia lui Elizabeth de patru ani. Niciodată, în tot acest

timp, n-ai sugerat s-o includem în sistemul de decizie.

— Nu mi s-a părut că ar putea s-o intereseze diferitele sisteme de senzori.

— Nici măcar n-ai fost vreodată pe insulă, continuă Wyatt, de parcă nu l-ar fi auzit. Singura ta legătură cu Elizabeth este dosarul pe care îl ţine echipa ta asupra ei.

— La data când m-ai angajat pe mine, îl cunoştea deja pe McCain. N-am văzut niciun motiv să ne amestecăm şi mai mult în intimitatea ei.

— Ca să nu mai vorbim că te temeai să n-o sperii de moarte.

— Exact.

Luke n-avea nevoie să se privească în oglindă ca să ştie despre ce vorbea Wyatt. Trăia de-o viaţă cu dimensiunile şi aspectul lui sălbatic. La cei aproape doi metri înălţime ai lui şi cele o sută zece kilograme, puţini bărbaţi îl puteau egala ca talie şi încă şi mai puţini ca forţă.

Wyatt se apropie. Era ceva mai scund şi încă nu se pusese niciodată problema care dintre ei e mai puternic.

Luke ştia că nu dimensiunile lui ar fi înspăimântat-o pe Elizabeth. Ar fi speriat-o chipul lui, pe care anii de realităţi dure erau marcaţi în detalii fără echivoc. Forţă, violenţă şi dură supravieţuire – iată ce vedea, ori de câte ori catadicsea să se uite la chipul pe care îl bărbierea de două ori pe zi.

Înfruntă cu stoicism privirea întrebătoare a lui Wyatt.

— McCain e ceva mai uşor de privit…

— Multe femei găsesc mutra asta a ta irezistibilă, mormăi Wyatt.

— Nu faţa mea le interesează, răspunse Luke, cu un zâmbet batjocoritor în colţul gurii. Pericolul pe care-l intuiesc le încălzeşte.

Se gândi din nou la întâlnirea lui cu Elizabeth. Se întrebă dacă un ciorap peste cap n-ar fi putut atenua şocul.

— Elizabeth are nevoie de forţa ta, Luke. Chiar dacă se teme de ea.

Luke oftă şi-şi lăsă capul pe speteaza scaunului, cu

privirea concentrată asupra lui Wyatt.

— Mă ţii la curent cu urmărirea?

Wyatt conducea o echipă selecţionată care urma să dea de Curtis şi, dacă totul mergea bine, să-l captureze din nou.

— Prin Sloane, confirmă Wyatt, referindu-se la cel mai apropiat vecin al lui Elizabeth.

Matt Sloane, un artist care prosperase în intimitatea îndepărtată a insulei, sosise în Quincy Island cu soţia şi fiul său abia cu câteva săptămâni înainte ca Elizabeth să se instaleze în locuinţa ei. Şi el era po statul de plată al lui Wyatt, detaliu care până acum scăpase surorii lui.

Pentru ea era pur şi simplu un vecin, care ar fi putut să-i vină în ajutor la nevoie. Cineva pe care I ar fi putut chema dacă era speriată, în singurătatea în care alesese să trăiască.

În tăcerea care urmă, Luke examină planul lui Wyatt pentru a căuta erori. În afară de faptul că era structural opus faţă de ceea ce ar fi făcut el, dacă ar fi avut de ales, nu găsi nimic demn de luat în discuţie.

Privi pe deasupra biroului la Wyatt, care îl studia.

— Am văzut cum te uiţi la poza ei, Luke. Sau mai precis, cum nu te uiţi la ea.

Cuvintele rostite de Wyatt erau pentru Luke o surpriză, o surpriză mai curând neplăcută şi se prefăcu să nu înţeleagă.

— Ce naiba vrei să spui?

— Ştiu că ţii la ea, spuse Wyatt, cu vocea lipsită de expresie. Şi cred că trebuia să afli că ştiu.

Luke îl privi pe Wyatt, întrebându-se cât de adânc pătrunsese în sufletul lui. Prefera să tacă, în loc să spună ceva total stupid, ca de pildă: Nu e adevărat. Amândoi ştiau mai bine.

Wyatt continuă, justificându-şi observaţiile dintr-o nouă perspectivă:

— Îţi dai seama că niciodată nu va ajunge să răspundă sentimentelor tale. Elizabeth are nevoie de un bărbat delicat.

— Vrei să spui că eu nu sunt delicat?

Luke încercase să facă totul să sune ca o glumă. Dar Wyatt nu râse.

— Eşti bărbatul cel mai aspru pe care l-am cunoscut vreodată.

— Eşti sigur că nu mă confunzi cu tine însuţi, Wyatt? Chiar şi prietenii tăi pretind că ai dat un nou sens cuvântului nemilos.

Luke nu era pregătit să discute cu Wyatt despre sora lui. Şi nu-şi putea imagina o vreme când va fi pregătit…

— Ştiu despre ce vorbesc, Luke. Eşti aspru, dur şi foarte competent. În nimeni altcineva n-aş avea încredere în ce priveşte viaţa lui Elizabeth.

Wyatt trânti coupé papierul pe birou.

— Dar nu sunt de părere că e cazul să ai altceva în comun cu Elizabeth.

Luke se sili să surâdă. Un surâs cam strâmb.

— Nu-ţi face griji, şefule. La capitolul ăsta sunt întâmplător de acord cu tine. Elizabeth merită ceva mai bun.

— Nu mai bun. Diferit.

— Delicat, spuse Luke.

Wyatt încuviinţă.

— Delicat. Ea aşa de fragilă, Luke! Încearcă să n-o sperii. Asta ar putea s-o dea gata.

Surâsul lui Luke se lărgi.

— N-ar îndrăzni. Nu cu mine de faţă. Seamănă prea bine cu tine ca să îngăduie cuiva s-o vadă dând înapoi.

Telefonul de pe biroul lui Wyatt sună. Îl ridică, ascultă un moment, apoi făcu câteva comentarii scurte înainte de a închide.

— Avionul e gata. Am dat instrucţiuni pilotului să rămână în Seattle, în caz că ai nevoie urgentă de ol ca să fugi cu Elizabeth.

— Tu ce vei folosi dacă avionul tău rămâne la Seattle? întrebă Luke, în timp ce strângea mâna pe care Wyatt i-o întinsese.

— Am închiriat deja câteva avioane care să stea la

dispoziţia echipei.

Wyatt se uită la ceas şi se îndreptă spre uşă.

— Ţine minte, Luke. Nu vreau ca ea să afle.

Luke dădu din cap.

— Voi decide când ajung acolo.

— Nu asta ţi-am spus.

— Dacă e aşa de fragilă, cum pari tu să crezi, voi păstra secretul cât voi putea de mult. Asta e tot ce pot să-ţi promit.

Se îndreptă spre uşă, dar nu fu surprins când Wyatt îşi sprijini mâna de ea. Privirea şefului devenise dură.

— Am concediat oameni pentru mult mai puţin.

Un surâs încolţi iarăşi în colţul gurii lui Luke.

— Ştiu. Am băgat de seamă.

Wyatt scutură din cap şi oftă.

— Eşti omul cel mai potrivit pentru treaba asta, Luke. Aş prefera să nu trebuiască să trimit pe alt cineva.

— Mă duc pe insulă, Wyatt, indiferent dacă sunt sau nu pe statul tău de plată.

— De ce?

Ochii lui Wyatt se îngustară, bănuitori.

— Credeam că ne-am înţeles, nu eşti bărbatul potrivit pentru sora mea.

Luke respiră adânc.

— Ne-am înţeles.

Puse mâna pe mânerul uşii şi-l răsuci, silindu-l pe Wyatt să dea înapoi sau să i se opună în mod serios, dacă putea.

Nu merita să rişte prietenia lor pentru a afla dacă putea sau nu să-l oprească. Spera că Wyatt era de aceeaşi părere.

Era. În contra inimii, şeful lui făcu un pas înapoi şi Luke era afară. Ajunse la jumătatea drumului către ascensor când, din anticameră, Wyatt vorbi din nou:

— De ce, Luke? Ce cauţi în Quincy Island?

Luke ezită şi aruncă o privire către secretara lui Wyatt, Sheila, care avea aerul de a nu-i fi băga în seamă pe cei doi bărbaţi.

— Afurisit să fiu dacă ştiu, Wyatt.

Fără să aştepte răspunsul lui Wyatt, se întoarse şi lovi butonul ascensorului. Wyatt îl urmări un moment cu privirea, apoi se întoarse în biroul său.

Niciunul dintre ei nu era acolo când Sheila ridică telefonul pentru o convorbire la foarte mare distanţă.

Capitolul 1

Elizabeth închise telefonul şi surâse.

— Aşadar, în cele din urmă soseşte…

Singura altă vietate din zonă îşi săltă capul la cuvintele ei şi scheună un răspuns neangajant. Apoi 80 ridică de pe preşul care-i servea ziua de culcuş şi traversă podeaua către locul unde stătea stăpâna lui, lângă masa de bucătărie. Îşi înfipse trufa în palma ei. I începu să-i lingă degetele.

Elizabeth râse şi-şi încolăci mâna pe botul dobermanului.

— Nu, Sneakers, nu ţi-am promis să cinăm mai devreme. Vorbeam de domnul Sinclair. Marele om a-a decis să ne facă el însuşi o vizită.

Încruntă din sprâncene, gândindu-se la motivele posibile ale vizitei lui Sinclair.

Aşteptase această întâlnire aproape toţi cei patru ani de când Sinclair lucra pentru Wyatt. Dar nu scăpase nimănui măcar o şoaptă despre asta. Dacă Wyatt ar fi ştiut, ar fi întrebat-o de ce.

Şi cum ar fi putut să-i spună că dorea ca Luke Sinclair să vină pe insulă ca să se poată răzbuna pe el pentru că-i transformase casa în închisoare?! Cum ar fi putut să-i spună asta fratelui ei, ştiind că l-ar fi întristat, tocmai fratelui ei, care încă se mai considera vinovat pentru ceea ce se petrecuse cu şase ani în urmă?…

Nu, nu-i putea spune asta. Nici nu-i putea mărturisi că de mult nu se mai sinchisea să pună în funcţie sistemul perfecţionat de securitate pe care Wyatt îl considera esenţial pentru siguranţa ei.

Dar nu el era cel constrâns să trăiască terorizat de sirena unei alarme, care de putea declanşa şi datorită unei

pietre căzute sau a unui senzor prost plasat. Sneakers declanşase aşa. de multe alarme, în primele luni după instalarea sistemului ameliorat al lui Sinclair, încât aproape renunţase să-l mai lase singur pe-afară după lăsarea serii. Chiar şi după ce McCain ajustase tot ce se putea ajusta, încă mai rămăsese problema de a-şi aduce aminte să deconecteze chestia, înainte ca Sneakers sau chiar ea însăşi să iasă. Abandonase de mult speranţa că iepurii şi pescăruşii ar fi putut hălădui şi prin alte părţi.

Oricât se plânsese că alarmele o sperie de moarte, nu-l înduplecase pe Wyatt, care era convins că sistemul e absolut necesar. Aşa că făcuse singurul lucru care îi mai rămăsese de făcut: închisese sistemul.

Faptul că sistemul nu era activat decât pentru vizitele lui Wyatt, McCain şi Sheila era un secret pe care-l păstra cu sfinţenie, pentru a nu-i tulbura lui Wyatt pacea sufletească. Ştia că, dacă fratele ei ar fi descoperit subterfugiul şi-ar fi făcut şi mai multe griji decât până acum. Pentru siguranţa ei, desigur şi pentru liniştea ei sufletească.

Elizabeth avea toată încrederea că era în toate minţile şi că avea să rămână aşa câtă vreme locuia în Quincy Island. Plecarea era un pas pe care îl considera inutil şi, pe deasupra, riscant. Inutil, pentru că ora foarte fericită pe insula ei. Riscant, pentru că exista întotdeauna posibilitatea să facă aceeaşi greşeală de discernământ pe care o mai făcuse. O viaţă de izolare relativă i se părea preferabilă traiului printre oameni, în care nu mai îndrăznea să aibă încredere.

Acum şase ani avusese încredere în cine nu trebuia şi puţin lipsise să nu fie ucisă. Şi nu prea-i venea să creadă că între timp dobândise un instinct mai bun în materie de oameni.

Aşa că rămase unde era.

Între timp renunţase să-l mai convingă pe Wyatt de normalitatea ei mentală, cu excepţia unuia sau a doua coşmaruri ciudate de-a lungul anilor. Atâta timp cât refuza să părăsească insula, Wyatt nu lua în seamă protestele ei.

Degeaba îi repeta că insula Quincy era foarte” sigură şi fără tot sistemul acela sofisticat de prevenire asupra intruşilor şi mai ales asupra rozătoarelor de tot felul şi a albatroşilor rătăciţi. Chiar cu sistemul deconectat, ea a continuat să se plângă de armele false, în speranţa că Wyatt se va răzgândi. Dar până acum n-o făcuse.

Şi atunci, de ce venea acum Sinclair… de ce considerase Wyatt că e necesar? Era posibil ca unul din ei să-i fi ghicit secretul? Sheila nu avusese timp să-i spună nimic mai mult decât că Sinclair era pe drum. Tot era mai bine decât să nu fi ştiut nimic. Elizabeth era recunoscătoare de a fi prevenită modului pe care îl stabilise cu câţiva ani în urmă cu secretara lui Wyatt.

Nu simţea nicio umbră de vinovăţie relativ la acest subterfugiu. Wyatt n-avea decât să se aştepte la mici comploturi, odată ce o angajase pe cea mai bună prietenă a ei. Şi cum Sheila tot nu era prea înţelegătoare, n-avea deloc sentimentul unui schimb de informaţii cu inamicul.

Elizabeth se întrebă ce putea fi aşa de secret, încât nici secretara lui Wyatt să nu fie la curent.

Ridică din umeri în faţa atâtor întrebări şi îşi luă mâna de pe botul câinelui. Sinclair avea să-i explice totul când sosea. Iar ea se va distra puţin pe socoteala lui, în contul tuturor acelor nopţi presărate cu alarme.

Începu să râdă încetişor şi se întrebă dacă Sinclair avea simţul umorului. McCain nu-i spusese nimic despre acest aspect al temperamentului şefului său. De fapt, nu prea-i spusese nimic altceva decât că Luke Sinclair era mare, foarte mare.

Din fericire, McCain nu era singura ei sursă de informaţii privitoare la Luke Sinclair. Sheila era o vizitatoare frecventă în Quincy Island, aducând cu ea veşti despre prieteni comuni, bârfele din Singapore şi aluzii ironice relativ la efemerele relaţii ale lui Wyatt cu cele mai diferite femei. Vizitele Sheilei îi aminteau de vremurile de odinioară, când erau adolescente şi viaţa amoroasă a lui Wyatt. Era pentru ele subiect de admiraţie şi de amuzament.

Cum de Sheila nu cedase farmecelor lui Wyatt era de mult un mister pentru Elizabeth. În cele din urmă, lansase subiectul în cursul ultimei vizite a Sheilei în insula Quincy. Sheila râsese şi scuturase din cap, spunând ceva despre absurditatea de a sacrifica o prietenie pentru o aventură amoroasă, care oricum n-ar fi avut nicio şansă să dureze mai mult de câteva săptămâni. În afară de prietenie, ţinea prea mult la slujba ei ca s-o pună în joc pentru un timp scurt, petrecut cu un bărbat pe care nu-l iubea.

Apoi se lansase într-o relatare scandaloasă despre o moştenitoare cu părul roşu, care în ultima vreme îl urmărise pe Wyatt cu atâta insistenţă, încât fusese silit să fugă la hotelul şi cazinoul lui din Noua Zeelandă până când, în cele din urmă, femeia părăsise Singapore. Incapabilă să şi-l imagineze pe fratele ei fugind de indiferent ce sau cine, Elizabeth refuzase să creadă povestea până când Wyatt n-o confirmase, cu propria lui versiune, în cursul următoarei vizita Intrarea în scenă a lui Sinclair, cu patru ani în urmă, ar fi trebuit să fie o fascinantă adăugire la repertoriul Sheilei. Totuşi, Elizabeth nu reuşise să obţină de la prietena ei nimic mai mult decât că Sinclair era mare, politicos şi rezervat. Intimidării Un tip cu care vrea să mă am rău.

Când Elizabeth o întrebase dacă asta însemna că se teme de el, Sheila negase, apoi făcuse un scurt comentariu care îi trezise interesul.

— Luke Sinclair e interesant, într-un mod care mă face conştientă de diferenţa dintre bărbaţi şi femei.

Elizabeth ceruse insistent o explicaţie, dar Sheila dăduse din cap şi răspunsese că Sinclair era o experienţă care nu se putea explica, trebuia trăită.

Ciudat, dar Elizabeth se simţise uşurată când Sheila trecuse la o discuţie despre noul bărbat din viaţa ei. Evident, Sinclair era interesant, dar nu era un bărbat care o interesa pe Sheila. O diferenţă pe care Elizabeth o observase şi o reţinuse.

În cei patru ani scurşi între timp, Elizabeth aflase puţine alte lucruri despre Sinclair. Nici chiar Wyatt nu

contribuise prea mult, deşi era mai curând vina ei, de a nu fi îndrăznit să întrebe. Prefera să-şi păstreze secretele… secrete. Şi, ca şi folosirea sistemului de siguranţă, curiozitatea ei relativ la Luke Sinclair era, hotărât, un secret.

Luke Sinclair e interesant, într-un mod care mă face conştientă de diferenţa dintre bărbaţi şi femei.

Cuvintele Sheilei îi rămăseseră undeva, la marginea conştiinţei, revenind în prim planul gândurilor ei cu o frecvenţă care o intriga şi o sâcâia totodată.

Mare, rezervat şi interesant. Simţ al umorului – nu se ştie. După patru ani era pe punctul de a avea şansa să adauge propriile ei epitete. Abia aştepta.

Se ridică în picioare, convenind că e momentul să se gândească mai puţin la simţul umorului şi mai mult la ce i-ar putea da să mănânce. Dobermanul o urmă, când traversă camera ca să scotocească prin frigider, împingând cu capul printre genunchii ei ca să adulmece minunăţiile adunate de-a valma în sertarul de jos. Elizabeth îl înşfăcă de zgardă, înainte ca el să-şi lipească limba de interiorul îngheţat şi se întinse cu cealaltă mână după un pachet de fripturi, închise uşa cu cotul şi puse carnea pe etajeră.

Sneakers încerca să se ridice în două labe, scheunând, pentru că abia acum realizase că nu vine nimic pentru el. Recăpătă puţin curaj, totuşi, când Elizabeth se îndreptă spre uşa din spate şi îşi luă jacheta din cuier. O plimbare pe plajă era bine cotată pe lista preferinţelor lui Sneakers. Era deja afară, departe, după colţ, înainte ca Elizabeth să apuce să-şi înfigă mâinile în buzunare.

Un surâs îi lumină faţa la gândul întâlnirii dintre şeful serviciului de securitate şi câinele ei răsfăţat.

Era dornică să parieze că Sneakers va fi cel mai prietenos dintre cei doi.

Un triunghi alb, strălucitor, îi apăru în zare. Elizabeth deplasă imperceptibil binoclul şi întrezări pupa ambarcaţiunii, înainte ca aceasta să dispară după pâlcul de copaci care îi bloca vederea spre golf.

Sinclair sosise. Ar fi ratat momentul, dacă n-ar fi fost

sentimentul că-l ştia acolo.

— Ne abandonăm fanteziei, nu-i aşa? se întrebă cu voce tare, în vreme ce scruta marea agitată de la fereastra dormitorului. Era aproape sigură că nu avea să-l mai vadă.

Dacă nu-şi schimba direcţia, Sinclair avea probabil de gând să-şi amareze barca la câteva sute de metri mai jos de docul ei. Acolo era un doc mai vechi, aproape putrezit, dar încă bun. Altă soluţie nu avea, decât să ancoreze în larg sau, mai rău, în propriul ei doc, împânzit cu alarme.

Alarmele lui Sinclair.

Sneakers scheună în somn şi Elizabeth lăsă binoclul. Nu, Sinclair nu-şi va anunţa brusc prezenţa. Probabil o va aştepta pe plajă, să-l descopere când va ieşi cu Sneakers la plimbare. Sau se va duce la locuinţa lui Matt Sloane şi-i va telefona de acolo. Se întoarse cu spatele la fereastră şi-şi lăsă privirea să alunece spre culcuşul lui Sneakers.

Se gândea la fripturile puse la fezandat în marinata picantă. O scurtă plimbare era exact ce-i trebuia lui Sneakers, pentru a-l trezi.

Ardea de nerăbdare să vadă dacă lui Sinclair îi va plăcea mâncarea ei picantă. Foarte picantă.

Cu Sneakers pe urmele ei, Elizabeth ocoli grămada de bolovani care separa fâşia ei particulară de plajă de docul cel vechi, unde un iaht cochet, de şase metri, era amarat, înfruntă imboldul laş de a spiona barca de la adăpostul unuia din bolovanii mai mari şi ieşi la vedere; ar pretinde că de-abia a observat barca, în caz că Sinclair ar fi urmărit-o.

Iahtul se legăna pe apă, pată strălucitoare de alb şi galben, în contrast plăcut cu cenuşiul cerului. Vântul aducea stropi de spumă care îi loveau flancurile. Elizabeth se strâmbă când rafalele de vânt i se agăţară în păr, aruncându-i-l peste faţă. Îl dădu la o parte, privind cu atenţie barca şi aşteptând ca Sinclair să apară.

Îşi aminti că în descrierea fratelui ei era cu siguranţă o fetiţă timidă şi nervoasă şi se dădu câţiva paşi înapoi, încercând să aibă aerul că e gata s-o ia la fugă.

Dar Sinclair nu apăru, să fie martor la slabele oi încercări actoriceşti.

— Şi-acum, ce ne facem? murmură ea, ştiind că n-ar fi fost deloc genul ei să meargă mai aproape. Era în curs de a cântări o soluţie, când Sneakers renunţă la investigaţiile lui asupra unui ochi de apă şi descoperi deodată barca. Imprudent ca de obicei, dobermanul o luă la goană către noua sa achiziţie.

— Sneakers! Înapoi!…

Dar fie că vântul îi acoperi cuvintele, fie că pur vi simplu câinele nu le dădu atenţie şi nici măcar nu întorsese capul. Era ocazia perfectă să-şi anunţe prezenţa fără a avea aerul că o face. Elizabeth se pregătea să ţipe a doua oară după câine, când o umbră se aşternu pe nisip la picioarele ei.

O umbră de forma unui om. Un om foarte mare. Făcu un salt către cer. Înalt, solid, bărbatul o privea din spatele ochelarilor de aviator şi nu schiţă niciun gest pentru a-i împiedica zborul.

În secunda în care pluti în aer, Elizabeth înţelese frustrarea găinii care încearcă să zboare şi nu poate. Ar fi vrut să zboare departe, spre cer, unde era în siguranţă. Dar pentru ea, ca şi pentru găini, era cu neputinţă.

Ştia că era Sinclair, încă dinainte de a atinge solul. Sinclair, un bărbat foarte mare. Un bărbat pe care n-ai fi vrut să-l ai duşman. McCain n-o minţise. Nici Sheila.

Luke Sinclair e interesant, într-un fel care mă face conştientă de diferenţa dintre bărbaţi şi femei.

Elizabeth ştia acum ce voia să spună Sheila, în măsura în care poţi să ştii ceva ce nu înţelegi.

Şi mai ştia că acest element interesant o determinase să facă acel salt, nu mărimea lui, formidabilă, e drept. Chiar dacă se afla la cel puţin doi metri, îl simţea de parcă s-ar fi înălţat deasupra ei. Avea cel puţin treizeci de centimetri mai mult ca ea. Era probabil mai înalt ca Wyatt şi avea umeri pe potrivă. Chiar prin haina grosolană de pânză de corabie, le putea întrezări relieful.

Dacă n-ar fi vrut s-o lase să fugă, n-ar fi avut nicio

problemă s-o împiedice. Îi trebui o clipă să-şi aducă aminte că el era de partea ei, dar asta nu era destul ca să-i liniştească bătăile inimii.

Nu se temea de el. Ba da, totuşi, se temea.

Cu respiraţia întretăiată, îşi încrucişă mâinile pe piept şi-l privi, uitând că acea Elizabeth la care se aştepta el ar fi fugit de un străin. Uitase tot, în afară de faptul că dorea să afle mai mult despre bărbatul care tăcea, neclintit, sub privirile ei, cu mâinile adâncite în buzunare.

Era mai bătrân decât se aşteptase. Avea probabil puţin peste patruzeci de an, iar părul lui brun şi scurt era uşor argintat. Avea tenul bronzat şi pielea bine întinsă peste trăsături dureros de cinstite. Un nas spart de multe ori, pometi înalţi, bărbie pătrată. Nu era loc de gropiţe pe acest chip.

Cu un gest lejer, îşi scoase ochelarii de soare, dezvăluind o privire calmă, pătrunzătoare, în ochii conuşii ca cerul ploios.

— Sinclair. Luke Sinclair. Lucrez pentru fratele tău.

Atâta lucru ştia şi ea. Dar el n-avea de unde să ştie că sosirea lui era aşteptată, sau cât de cât binevoită. Cu un aer neîncrezător, ea făcu câţiva paşi înapoi şi-şi muşcă buzele de parcă ar fi fost prea apropiată ca să vorbească.

Sinclair nu se clinti. Cu ochelarii atârnându-i într-o mână, îi vorbi din nou, cu o voce joasă şi blândă:

— Cel mai bun lucru de făcut este să te întorci leasă şi să telefonezi secretarei lui. Wyatt este plecat, dar Sheila va fi în măsură să te liniştească.

Avea atâta încredere în el, încât tot ce putea face era să rămână pe loc şi să se prefacă speriată. Avu impresia că-l aude murmurând ceva vag indecent. Dar când vorbi din nou, vocea lui nu trăda niciun pic de nerăbdare.

— Elizabeth, nu vreau să-ţi fac rău. Aştept aici până când dai telefon.

— De unde ştiu că nu mă urmăreşti? întrebă ea, cu senzaţia că are un aer uşor stupid.

El privi către barcă, unde Sneakers dansa un dans sălbatic pe docul putred pe jumătate, în aşteptarea cuiva

care să-l întâmpine.

— Ia-ţi câinele cu tine.

Dintr-odată frica ei deveni reală. Adevăratul Sinclair ar fi trebuit să ştie că Sneakers nu era un doberman tipic, că orice educaţie de câine de pază îi lipsea cu desăvârşire. Instinctiv se pregăti să fugă, dar expresia feţei lui o opri.

El îşi trecu degetele lungi prin păr, lovi cu piciorul o scoică rătăcită, apoi îşi ridică ochii, cu o sclipire răutăcioasă.

— Dacă-l iei pe Sneakers cu tine, cel puţin eu voi fi în siguranţă. Amândoi ştim că animalul acesta o să mă lingă până mă omoară, dacă mă vede prea aproape de tine.

Temerile ei se împrăştiară.

— Să-l iau cu mine, de dragul tău? întrebă ea, cu un surâs în colţul gurii.

— Şi al tău.

Sinclair îşi puse la loc ochelarii, lăsând-o să se întrebe dacă acea sclipire de obrăznicie evoluase sau nu în ceva mai mult.

— Poate că nu e cea mai bună protecţie din lume, dar cel puţin te poate preveni dacă te urmez.

Puţin probabil. Elizabeth nu ştiuse niciodată prea sigur în ce măsură Sneakers avea idee de ce se petrece în jurul lui. Îşi înfipse mâinile în buzunare, silindu-se să dea impresia că era gata să dea telefon.

— E miezul nopţii la Singapore. S-ar putea ca Sheila să fie acasă şi să doarmă.

— Cum vrei tu, Elizabeth. Eu nu am niciun alt mijloc să-mi dovedesc identitatea.

Ai fi putut să mă întrebi cine cred eu că eşti, îşi spuse ea în gând. Cu voce tare, spuse:

— Pe Sneakers îl las cu tine. Oricum nu mă va urma, odată ce-şi dă seama că eşti aici.

Ochii lui se îngustară de mirare.

— Credeam că nu e pregătit să păzească un om.

Elizabeth nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Nu în înţelesul obişnuit.

Strigă după câine, privind peste umăr. Spre plăcuta

ei surpriză, Sneakers o luă la fugă către ei, aterizând într-un nor de nisip. Se aplecă să-l mângâie pe gât.

— Sneakers, fă cunoştinţă cu noul tău tovarăş de joacă.

Sneakers şi Sinclair se priviră unul pe altul cu mieros. Privirea lui Sinclair trăda dezgustul, a lui Sneakers – entuziasmul.

— Sneakers, joacă-te!…

— Să se joace?!… Ce vrei să…

Restul cuvintelor lui se pierdură în clipa în care Sneakers se aruncă asupra lui. Elizabeth mai rămase doar atât cât să vadă că Sinclair nu fusese răsturnat la primul asalt. Încrezătoare, totuşi, că el nu putea să mai reziste mult, se îndreptă în fugă către casă, încetinindu-şi paşii abia când ieşi din raza vizuală a jucăuşei perechi.

Spera că lui Sinclair avea să-i facă plăcere partida. Cel puţin pentru Sneakers, putea garanta.

Elizabeth nu-l întrebase încă de ce venise.

Luke o urmă pe uşa din spate, ridicând valiza pe care o adusese din barcă, în aşa fel încât Sneakers să se poată strecura. La fiecare mişcare, se simţea învăluit într-un nor de nisip, aşa că se silea să se mişte cât mai puţin. Renunţase la încercarea de a-l scutura sau de a scăpa de el în vreun mod. Avea nisip în păr, în buzunare, pretutindeni şi asta numai din pricina felului lui Sneakers dea se juca.

Animalul nu se potolise până nu reuşise să-l doboare la pământ, într-o partidă prelungită de trântă. Cum se ferea să-l rănească, de teamă să n-o supere pe Elizabeth, Luke nu mai avea altă alternativă decât să continue jocul, umplându-şi hainele de nisip şi de mirosul neplăcut de alge.

Durase o eternitate până când Elizabeth revenise pe plajă.

În vreme ce ea îl conducea spre bucătărie, Luke încerca să-şi imagineze un mod de a-şi scoate nisipul din urechi. Îşi lăsă haina într-un cui, după uşă, dorindu-şi ca Sneakers să înceteze dansul în jurul picioarelor lui.

Asta îl enerva.

Răsfăţat sau nu, un doberman nu se cuvenea să fie atât de cumplit de prietenos…

— Masa e gata în vreo jumătate de oră, spuse Elizabeth.

Se îndreptă spre bufet, pentru a-şi continua pregătirile.

— N-ai decât să te duci să explorezi casa. Dacă eşti un tip de genul lui McCain, ştiu că nu vei avea linişte până nu te convingi că totul e în regulă.

Ştia deja că totul e în regulă. Se întâlnise cu Sloane cu câteva minute înainte de sosirea lui Elizabeth şi primise un raport precis. Cu excepţia sistemului de siguranţă din interiorul casei, totul era în ordine. Putea să aştepte cu inspectarea casei până când Elizabeth avea timp să-l conducă.

Nu dorea să-i dea impresia că-i invadează intimitatea. În plus, urgenţa se diminuase întrucâtva. Sloane îi transmisese un raport de la Wyatt, care îl reperase pe Curtis pe aeroportul din Bangkok, cu şase ore în urmă. Fusese doar zărit, dar suficient de singur pentru ca echipa lui Wyatt să se pună în mişcare.

Luke aruncă o privire prin bucătăria spaţioasă, de familie, cu masa mare şi o droaie de echipamente moderne. Era o cameră caldă, prietenoasă şi aproape la fel de mare ca întregul apartament din Singapore. O privi pe Elizabeth, care toca răbdătoare o ţelină, cu părul ei lung unduind pe umeri.

Era mai mult sau mai puţin aşa cum se aşteptase să fie.

Era mai frumoasă decât în poză. Nu în genul de femeie fatală, ci mult mai real, mai vibrant. Fotografia fusese nedreaptă cu luciul mătăsos al părului şi cu consistenţa delicată a pielii.

Şi apoi ochii… Crezuse că erau albaştri-închis. Nu-şi imaginase că ar fi putut fi un albastru cum nu mai văzuse niciodată, schimbător în lumină şi în funcţie de sentimentele ei…

Era îmbrăcată cam ca în fotografie, într-un tricou cu

mâneci lungi, care-i contura formele delicate, fără să atragă atenţia asupra lor. Purta blugi strânşi cu o curea, în jurul taliei atât de mici, încât Luke ştia că ar fi putut cu uşurinţă s-o cuprindă cu palmele.

Mişcările ei erau la fel de fireşti ca şi îmbrăcămintea, în afară de clipele când îl vedea şi îşi amintea că nu e singură. Atunci intra în alertă, încercând să evalueze ameninţarea pe care el o constituia. De aceea, făcuse tot ce depindea de el ca să apară cât mai puţin înspăimântător cu putinţă, ca să-şi păstreze calmul vocii şi o distanţă rezonabilă între ei. Şi eforturile lui fuseseră răsplătite când o surprinse studiindu-l curioasă, fără teamă.

Chiar şi aşa, era foarte nervoasă, exact cum i-a descris-o Wyatt. Şi totuşi, era ceva diferit de spaima înscenată pe plajă, ceva ce-i scăpa pe moment.

Ceva legat de felul cum îşi asmuţise câinele asupra lui.

Ea-şi ridică privirea, îl surprinse urmărind-o şi roşi când el nu îşi plecă privirea.

Dar nici ea nu cedă. Nu până în clipa când Sneakers sparse tăcerea cu un lătrat. Elizabeth îi vorbi, ferm, în vreme ce câinele mai dădea încă târcoale picioarelor lui Luke.

— La culcare, Sneakers!

Făcu un gest cu cuţitul în direcţia uşii.

— Şi să nu îndrăzneşti să mi te scuturi de nisip prin toată bucătăria!… Te voi peria mai târziu.

Cu un lipăit de adio, dobermanul se despărţi de Luke pornind spre uşă, unde căzu grămadă pe covoraşul împletit şi, îndată, adormi.

Când o privi din nou pe Elizabeth, ea încă mai ţinea cuţitul ridicat în aer.

— Dă-i drumul, poţi să faci un tur, îi zise ea. Zău că nu mă deranjează.

— Aş prefera să fac un duş.

Abia rezista tentaţiei de a-şi scutura capul, într-o încercare gen Sneakers de a mai înlătura un strat de nisip.

Sprâncenele ei se împreunară într-un gest de uimire.

— Eşti o pacoste!…

Avea un aer surprins.

Tocmai ea, cea care-şi asmuţise câinele peste ol, în nisip.

— Şi Sneakers la fel.

Îi urmări privirea îndreptată spre covoraşul unde Sneakers sforăia în somn. Dădu uşurel din cap, de parcă ar fi început să înţeleagă cum stau lucrurile, Luke putea să jure că abia în clipa aceea îşi aminti cum îi lăsase rostogolindu-se în nisip. Şi mai era şi felul cum ţinea cuţitul ridicat, de parcă ar fi uitat de el.

Luke era îngrijorat de memoria ei scurtă.

Ea îl privi din nou şi îi surâse.

— Atunci, cred că ar fi mai bine să te speli.

— Nu prea-mi vine să te las singură până nu pui jos cuţitul ăla.

— Cum?… întrebă ea, privindu-l nedumerită.

— Cuţitul. Îl ţii de parcă ar fi prelungirea mâinii tale. Mi-e groază să-mi imaginez ce s-ar întâmpla dacă te-ai scărpina cu mâna asta.

Ea privi lama de oţel de parcă s-ar fi întrebat ce caută în mâna ei, apoi o lăsă pe tocător.

— Ştiam de el, îi răspunse. Dar ceva din expresia ei îi lăsa anumite dubii.

Le păstră pentru sine.

Ea reîncepu să toace legumele.

— Va trebui să foloseşti baia mea. Camera de oaspeţi are un boiler separat, pe care nu-l pornesc atâta timp cât sunt singură pe aici. Şi cum n-aveam de unde să ştiu că vii…

Cuvintele rămaseră suspendate, în vreme ce ea – şi ridică privirea cu uimire şi oarecare teamă.

— De fapt, de ce-ai venit?…

Luke blestemă decizia lui Wyatt de a nu-i spune nimic ce ar fi putut s-o sperie. Dar atâta timp cât nu era sigur dacă ea avea suficientă forţă ca să suporte veştile, prefera să păstreze pentru sine tot ce ştia despre Curtis.

Femeia înspăimântată de pe plajă ar fi leşinat,

probabil, la vestea evadării lui Curtis. Dar nu era exclus ca aceea care se juca, distrată, cu cuţitul prin aer, să fi uitat cu totul cine era acest Curtis…

Minţi.

— Vreau să experimentez un nou sistem de alarmă. McCain era plecat cu altă treabă, aşa că am venit chiar eu.

— Alt sistem?…

Un licăr de nemulţumire trecu peste chipul ei, apoi îşi înclină capul şi începu să prepare confeti dintr-un morcov.

— Să nu-mi fac iluzii că mi-ai adus ceva ce nu Izbucneşte ori de câte ori respir, nu?…

Privirea lui se fixă asupra ei.

— Nu ştiam că alarmele sunt aşa de frecvente, apuse el încetişor, întrebându-se de ce nici Sloane, nici McCain nu-i pomeniseră nimic despre asta. Deşi câteva alarme false erau de aşteptat, ele erau, desigur, sâcâitoare. Şi cum ea trăia singură, erau probabil vi mai neplăcute. Nu o condamna deloc pentru că ora oarecum iritată.

— Nu, nu sunt frecvente. Nu dacă am grijă să mă ţin departe de uşi şi de ferestre când sistemul e conectat.

Termină de tocat morcovul şi continuă cu o bucată de ţelină.

— Şi dacă se întâmplă ca fauna locală să nu dea peste celulele cu infraroşu, reuşesc chiar să dorm noaptea…

Luke începu să simtă o uşoară exagerare în vocea ei.

— După câte mi-a spus McCain, nu se întâmplă decât o dată la vreo patru sau şase săptămâni.

Ea se uită la el, apoi păru să-şi amintească ceva, pentru că în clipa următoare dădu din cap, râzând încetişor.

— Niciodată nu mi-aş permite să-l contrazic pe McCain. Nu contează. Sunt sigură că noul sistem cu care ai venit va fi net superior tuturor celorlalte.

El îşi dădu seama că sarcasmul din vocea ei nu era o închipuire.

— Am să văd ce pot să fac pentru ca să-l adaptez la

faună. Poate că un gard uşor electrificat ar descuraja animalele.

Îl privi scandalizată.

— Nici prin gând să nu-ţi treacă! Dacă Sneakers dă peste el?!…

— Sneakers n-ar trebui să se plimbe aşa departe de tine.

Ea strânse din dinţi şi-şi plecă privirea asupra grămăjoarei de ţelină tocată.

— Sneakers nu reflectează totdeauna înainte s-o ia la fugă. Câinilor li se mai întâmplă să mai vâneze un iepure sau doi. Oricum, nu vreau aşa ceva. Încearcă numai să instalezi ceva atât de barbar pe proprietatea mea şi…

Se înfioră, fiindu-i evident neclar cât de departe ar fi mers pentru ca să-l oprească.

Luke îşi imaginã că destul de departe.

— Nu te mai gândi la el. Era doar o idee.

Păru să accepte, pentru că schimbă vorba.

— De ce n-ai sunat înainte de a veni? McCain sună întotdeauna.

Pentru că Wyatt nu mi-ar fi îngăduit, se gândi el.

Luke strânse din dinţi şi minţi din nou:

— Când am plecat din Annacortes, era prea devreme. Aveam de gând să sun din insula Orcas, dar era ceaţă şi n-am mai oprit.

Ea-şi ridică brusc capul şi el apucă să întrezărească neîncrederea din ochii ei. Ea ştia că el minte. Şi mai ştia că el e conştient că ea ştie. Un cerc complet. El o aştepta să-i atragă atenţia şi să pretindă adevărul.

Când ea – şi plecă genele şi reîncepu să mânuiască, iscusit, cuţitul, înţelese ceva despre Elizabeth ce până acum nu ştiuse.

Nu dorea adevărul.

Se simţea… dezamăgit.

Fără să-l mai privească, Elizabeth îi spuse unde va găsi prosoape curate. Mai spuse că presupunea că studiase destul planurile casei pentru ca să se descurce singur. Apoi dispăru în cămară, pentru ca el să nu-i poată vedea

expresia de frustrare.

De derută.

De furie.

Sinclair era de o oră pe insulă şi ea încă n-avea idee ce anume îl adusese aici. Instalarea unui nou sistem de securitate ar fi fost plauzibilă, dacă McCain nu i-ar fi spus chiar luna trecută că sistemul actual depăşea orice altceva de pe piaţă. Cât despre pretextele lui de a nu fi sunat, pur şi simplu nu le credea.

Pur şi simplu, nu-l credea.

Alegând la întâmplare o conservă de ananas, pentru cazul când el ar mai fi fost încă în bucătărie, părăsi cămara. Cu un suspin de uşurare, constată că atât Sinclair, cât şi valiza lui lipseau.

Se îndreptă spre chiuvetă şi începu să spele salata. Era destul de rău că Sheila nu voise să-i spună ce se întâmplă, dar prezenţa lui Sinclair, ca un zid în faţa întrebărilor sale, era o provocare periculoasă pentru nervii ei.

Ca să nu mai vorbim că avea darul ciudat de a o face să uite ce făcea, sau de ce făcea lucrul respectiv. Privi vag salata, cu părerea deja că nu-şi notase ce altceva mai aveau la masă. Pentru nimic în lume nu-şi mai putea aminti.

Capitolul 2

Sinclair veni la masă mirosind a şamponul ei de lavandă. Elizabeth reuşi să-i surâdă şi-i oferi un pahar cu vin. El refuză, iar ea se întoarse repede să scoată fripturile de pe grătar, înainte de a scăpa ceva din hohotele înăbuşite de râs.

El nu se lăsă înşelat. Se apropie şi se aplecă peste umerii ei ca să închidă uşa cuptorului.

— De ce râzi?

De ce, nu de cine. Încă îi mai rămânea o şansă, îşi muşcă limba şi îşi lăsă capul pe spate, pentru a-i putea privi figura expresivă.

— Nu-i nimic, Sinclair. Cred că am lăsat fripturile în ardei iute, mai mult decât trebuia. Ardeii iuţi sunt ca

ceapa: de-asta am ochii umezi.

El privi tava din mâinile ei.

— Ce fel de ardei?

— Îi comand la New Mexico.

Nimic pe chipul lui nu trăda suspiciunea.

— Sunt iuţi, ai spus.

— Un pic.

O clipă încă îi susţinu privirea, apoi îşi plecă ochii şi spuse că se bucură că cina e gata. Îi era foame după o călătorie atât de lungă.

Aproape dezamăgită că-i putuse distrage atenţia aşa de uşor, ea-l ocoli şi servi friptura în farfurii. Sinclair o urmă la masă şi surpriza ei nu fu mică atunci când el îi ţinu scaunul.

Mare, credul şi politicos. Începea să se întrebe ce văzuse Wyatt în Sinclair şi ea încă nu descoperise. El se aşeză de partea cealaltă a mesei şi o aşteptă să mănânce înainte de a-şi ridica furculiţa. Tocmai se gândea că micuţul joc pe care-l imaginase ca să-l scoată din minţi va trece total neobservat, când el zise:

— Din moment ce McCain n-a lăsat nişte săpun în camera de oaspeţi, va trebui să te obişnuieşti.

Ei, doar nu crezuse cu adevărat că Wyatt ar fi angajat un naiv ca şef al securităţii sale. Bătu din gene şi strânse din dinţi pentru a-şi înăbuşi râsul.

— Cu ce să mă obişnuiesc, Sinclair?

El tuşi ostentativ şi continuă să mănânce, fără să arate că friptura extrem de iute l-ar deranja câtuşi de puţin. Elizabeth se întoarse la propria ei friptură. Provocarea din tăcerea lui îi stimula pofta de mâncare.

Era o linişte pe care o găsea, în mod ciudat, palpitantă. Când amândoi terminară de mâncat, întrebă de fratele ei:

— Spuneai că Wyatt e pe drumuri. E vreo şansă să pice pe aici?

Sinclair îşi cumpăni răspunsul.

— După câte ştiu, trebuia să se ocupe de nişte afaceri la Bangkok.

Ea îşi împinse farfuria într-o parte.

— Vii direct de la Singapore, sau asta e doar una din escalele unui turneu?

El ridică din umeri.

— Deocamdată e singurul lucru pe agenda mea.

Presupun că Wyatt îmi va găsi altceva de făcut, de îndată ce termină cu treburile la Bangkok.

— Şi cât crezi că va dura?

El o privi fix.

— Ce anume?

Ceva din felul în care o privea o făcu să se întrebe dacă vorbeau despre acelaşi lucru.

— Ceea ce ai de făcut aici. Parcă spuneai ceva despre un sistem nou…

El păru să se destindă, de parcă răspunsul ei ar fost deopotrivă binevenit şi neaşteptat.

— O săptămână, poate mai mult. Sper că nu te deranjează prezenţa mea.

N-o deranja deloc. O săptămână. Asta se potrivea perfect cu planurile ei. Într-o săptămână, Sinclair avea timp să afle cine era şeful. Elizabeth zâmbi şi o ridică de la masă. Abia mai avea răbdare.

— Sunt sigură că eşti obosit după o aşa călătorie lungă. De ce nu faci un tur prin casă, în timp ce eu spăl vasele?

El îşi ridică privirea.

— Nu te deranjează? Credeam că nu ţi-ar plăcea să bântuie un străin pe-aici.

Ea evită să-l privească şi începu să strângă masa.

— Sigur că nu mă deranjează. De şase ani îl am pe McCain care bântuie pe-aici şi se pare că m-am obişnuit. Şi-apoi…

Se opri, simţind că restul gândurilor ei erau oarecum nepotrivite. Se gândea la Sinclair şi la cât de mult se bucura să-l aibă acolo. Sinclair… un bărbat pe care abia îl cunoştea. Doar un bărbat, aşa cum şi McCain era doar un bărbat.

Dar atât de diferit!… Şi aproape că i-o spusese.

Nerăbdătoare, cu gura ei nestăpânită. Deschise robinetul de la chiuvetă şi începu să limpezească vasele.

— Şi-apoi… ce, Elizabeth?…

Era aşa de aproape în spatele ei, încât ea tresări. Băgă mâinile în apă şi se hotărî să termine ceea ce începuse să spună. Cu aproximaţie. N-avea niciun sens să-i spună chiar tot.

— Nu mă deranjează că te plimbi pe-aici, Sinclair, probabil pentru că am încredere în tine.

Stătea rezemat de bufet, cu un şold la numai câţiva centimetri de chiuveta în care ea – şi înmuia mâinile. Nu spăla vase – n-avea destulă încredere în ea ca să se încurce cu porţelan şi cristal. Cu braţele încrucişate, el aşteptă până când ea îl privi.

— Pentru că m-a trimis Wyatt? întrebă el, cu o voce atât de blândă, încât părea aproape de necrezut că aparţinea acestui bărbat cu înfăţişarea aspră.

Ea descoperi că-i era imposibil să-şi desprindă ochii dintr-ai lui, care erau de asemenea blânzi şi realiză că trebuia să-i răspundă foarte sincer.

— Dacă Wyatt nu te-ar fi trimis, nici măcar n-am fi stat acum de vorbă, Sinclair.

El o privi îndelung, atât de îndelung încât ea începu să se întrebe dacă-şi dădea seama ce face. Când în cele din urmă rupse tăcerea, spuse un lucru atât de neaşteptat, că ea nu-şi putu ascunde uimirea:

— Spune-mi Luke, Elizabeth… Aştept de mult să te aud strigându-mă pe nume.

Ea spuse primele cuvinte care-i trecură prin minte:

— Cât de mult?…

— De patru ani.

Apoi, când privirea lui deveni atât de intensă, încât blândeţea din ochii lui îi smulse aproape un suspin, el repetă rugămintea:

— Spune-mi pe nume, Elizabeth…

Ea-şi muşcă buzele şi surâse.

— Sinclair.

Şi el surâse – era prima dată când îl vedea făcând

una ca asta – şi spuse, scuturând din cap:

— Celălalt nume.

Timiditatea o copleşi. Era un gen de timiditate pe care nu o mai simţise de ani de zile. Îşi pleca fruntea, mişcând mâinile prin apă. Dar el nu se clinti.

— Luke Sinclair… zise ea, ridicând spre el privirea, la timp ca să vadă în ochii lui un licăr de mulţumire.

— Încep să cred că tu şi McCain n-aveţi prea multe în comun.

— Fiindcă el e mai uşor de privit?

Elizabeth se gândi la bărbatul mai tânăr şi înţelese că Sinclair se referea la expresia lui McCain, pe care ea una o considerase totdeauna insipidă. Apoi îl examină pe bărbatul care se înălţa deasupra ei. Îi văzu chipul plin de personalitate şi de viaţă ochii care ascundeau orice emoţie în dosul armurii lor cenuşii.

Se întrebă cât de surprins ar fi să afle pe care din ei doi îl găsea mai interesant…

Realiză că mintea îi hoinărea de multă vreme, când el repetă întrebarea. Era o notă dură în vocea lui, de parcă ar fi ştiut dinainte răspunsul şi ar fi avut doar nevoie să-l audă de la ea.

— Spune-mi, Elizabeth. De ce suntem atât de diferiţi, eu şi McCain?…

Ea râse din nou.

— McCain nu are prenume.

Elizabeth se trezi brusc şi se ridică în capul oaselor, cu inima bătându-i tare şi cu ochii larg deschişi în întuneric. În primul moment, nu realiză ce anume o trezise aşa de brusc, realmente brusc, nimic comun cu imboldul plăcut pe care-l simţi când te trezeşti firesc.

Şi Sneakers la fel. Stătea ridicat pe toate patru labele, cu trupul făcut punte peste picioarele ei, de parcă ar fi apărat-o de o ameninţare nevăzută. Elizabeth se luptă să-şi controleze spaima, gândindu-se, fără niciun sens, că de ani de zile nu-l văzuse pe Sneakers într-aşa o stare de alertă. Apoi auzi din nou bip-bip-ul alarmei fixate chiar la căpătâiul patului.

Sistemul de siguranţă fusese branşat.

Surâse…

Aruncă deoparte cuverturile şi câinele şi se strecură jos din pat. Se opri să tragă cu ochiul la ceas: douăsprezece fără douăzeci. Deci Sinclair nu se dusese la culcare. Se întrebă cum putuse oare alarma s-o sperie în aşa hal, când ştia că, mai devreme… în mai târziu, se va declanşa. Probabil fiindcă trecuse aşa de mult timp de când o trezise ultima oară. Simplă lipsă de antrenament şi pentru ea şi pentru Sinclair. Se învârtea în jurul patului, ca un căţeluş excitat, mârâind şi schelălăind, datorită derutei lui i anine.

Elizabeth opri alarma. Liniştea care urmă fu de ajuns pentru Sneakers, care se cuibări din nou în plapumă.

Emoţia i se zbătea în stomac, în vreme ce se grăbea spre fereastră. Înhăţă binoclul şi-l aţinti spre o movilă de stânci, care marca drumul către plajă. Singurul senzor cu care se jucase era cel de la baza movilei. Nici măcar o umbră nu-i trecu prin câmpul vizual. Având în vedere timpul scurs până ce ea se trezise şi ajunsese la geam, Sinclair parcursese probabil tot drumul înapoi către casă, grăbit, de îndată ce realizase că declanşase alarma. Dorea, fireşte, îl o liniştească, înainte să-şi piardă minţile de frică.

Ea surâse. Probabil că nu conteneşte să se mire cum a putut declanşa un senzor, când se presupunea că le cunoştea tuturor amplasamentul.

Puse la loc binoclul pe pervazul ferestrei şi alergă spre ascunzătoarea pe care şi-o alesese. Nu era una din cele trei nişe pe care Wyatt pusese să le construiască în casă. Nu, acolo ar fi căutat-o Sinclair, în primul rând, aşteptându-se să dea de ea. Instrucţiunile primite erau să se ascundă în cea mai apropiată nişă, să telefoneze vecinului ei, Matt Sloane şi să aştepte ajutor.

În primul an al şederii ei în Quincy Island, îl sunase de multe ori pe Sloane. De fiecare dată fusese o alarmă falsă, dar de unde ar fi putut să ştie?… Sloane şi câinii lui răspunseseră imediat chemării ei, dar niciodată alarma nu sunase din altă pricină decât vreun stupid accident al

naturii, ca de pildă vreo veveriţă rozându-şi liniştită alunele pe laser, sau vreo ciocănitoare interesată de fire pe care mai bine le-ar fi lăsat în pace.

Jocul o plictisise curând, dar ştia că trebuie să dea impresia că respectă instrucţiunile de securitate, dacă nu dorea să aibă probleme cu fratele ei. După câteva lecţii de electronică luate în treacăt de la McCain, învăţase cum să închidă, să modifice sau pur şi simplu să evite sistemul de siguranţă.

Pentru a îndepărta bănuielile lui Sloane-Wyatt nu credea cu adevărat că ea nu ştie că Sloane lucrează pentru el, nu?

— Aranjase câte o alarmă falsă cam la câteva săptămâni, telefonând în panică şi ascunzându-se în nişă doar cu câteva clipe înaintea sosirii lui.

Dar nu astă-seară.

Detesta micuţele ascunzători.

În plus, nu avea de gând să-l invite pe Sloane în partidă. Planul ei de răzbunare asupra lui Sinclair era o piesă pentru două personaje.

Două personaje şi un câine. Îl înşfăcă pe Sneakers de colier şi îl împinse în baie, unde el se încolăci po covoraş şi adormi la loc. Oarecum iritată de totala lipsă de curiozitate a câinelui, ea se strecură între uşa deschisă a băii şi perete şi privi prin crăpătură. Avea o imagine perfectă asupra nişei din dormitorul ei. Mulţumită că îl va vedea pe Sinclair înainte ca el s-o vadă, se sili să se relaxeze, în contact cu peretele rece.

Îi va spune că n-a putut să deschidă uşa de la nişă, se hotărî ea. Aceasta justifica prezenţa ei ascunsă după uşa de la baie şi tremurând de frică. Un fior o străbătu şi realiză că tremura de-a binelea. Nu avea capot.

Şi nu avea timp să-şi ia unul.

Dar avea timp să-şi ia o armă ceva ce l-ar face pe Sinclair să creadă că alarma o speriase cu adevărat. Se strecură din ascunzătoare, luă din dulăpiorul de sub chiuvetă o armă la întâmplare şi reveni după uşă, înainte ca inima să-i bată de două ori.

Strânse mânerul desfundătorului de closet şi, o dală în plus, se întrebă dacă Sinclair avea simţul umorului…

Luke se opri chiar în uşă pentru a introduce codul ce trebuia să oprească alarma internă a casei, apoi se grăbi către scara largă de la capătul holului de intrare. Lumina lunii se strecura prin ferestrele enorme, ce ocupau un perete întreg şi arunca umbre neregulate pe parchetul lustruit al holului. Chiar a doua zi trebuia să facă rost de ceva cu care să acopere ferestrele acelea, îşi zise el în vreme ce urca scările în goană. Îndată îşi dădu seama ce se întâmplase afară.

N-ar fi trebuit să fie nicio rază infraroşie acolo unde declanşase el alarma. Razele subţiri, invizibile, provenite din semiconductorul minuscul, formau o reţea excelentă, cu condiţia să fie înfipte de-a lungul unui perimetru bine stabilit şi perfect aliniate cu senzorii lor. Se părea că cel ce le instalase, McCain, făcuse o treabă mizerabilă. Avea să hotărască ce să-i facă, de îndată ce va vedea cât de speriată era Elizabeth.

Încetini pasul, trecu pragul camerei lui Elizabeth şi privi către pat. Lumina strălucitoare a lunii arăta cuverturile şifonate şi nimic altceva. Asta îl linişti. Deci nu fusese prea speriată pentru a-şi găsi drumul către nişă. Luase şi câinele cu ea, descoperi el întorcându-se către celălalt perete. Mulţumit că avusese grijă să localizeze din timp închizătoarea secretă, îşi lăsă degetele să alunece pe panoul neted, când o vârtej izbucni din baie. Un mic vârtej alb, încununat de un nimb auriu, care se năpustea asupra lui, înşurubându-se în lumina lunii.

Elizabeth! O izbucnire de panică şi violenţă, într-un înveliş aşa de micuţ şi fragil, încât nu-i venea să creadă. Dar în fracţiunea de secundă în care, după surpriza atacului, realiză cine e în spatele lui, Luke descoperi un lucru important.

Era în ea mai mult din temperamentul fratelui ni decât fusese lăsat să spere. Decisiv mai mult.

Se feri de obiectul pe care ea îl ridicase deasupra capului. De ce îşi imaginase că ea s-ar fi ascuns în

siguranţă, când era atât de evident capabilă să lupte?

Îi admira curajul. Şi ar fi vrut să se asigure că niciodată nu va mai face un gest atât de incredibil de stupid…

— Elizabeth! strigă el, prăbuşindu-se.

Ea se năpusti asupra lui, evident fără să-l audă şi arma cu formă ciudată despică aerul. Ridică braţul pentru a para lovitura, strigând-o din nou pe nume, rezistând tentaţiei de a o dezarma pur şi simplu. Totuşi, nu putea face asta fără să-i afecteze moralul de care avea nevoie în caz că vreodată s-ar fi ivit ocazia să se apere.

Arma ricoşă fără să-l lovească şi el se întrebă dacă, în ultima clipă, oprise lovitura fiindcă îl recunoscuse, cum stătea neclintit în faţa ei. Neclintit şi fără să surâdă măcar, deşi îi era greu să nu râdă în hohote, recunoscând arma pe care ea o lăsase să cadă.

— Sinclair?… Tu erai?…

Vocea ei era răguşită din cauza luptei întrerupte. Se dădu înapoi câţiva paşi, către pat, făcându-l’s; i şi întoarcă faţa în lumina lunii. El se întoarse, stăpânindu-şi amuzamentul şi admiraţia pentru efortul ei minunat, lăsând-o să-i vadă masca de calm, care să-i arate doar cine este şi nimic mai mult.

În dosul aceleiaşi măşti îşi ascunse reacţia la vederea ei în cămaşa de noapte, care nu constituia un obstacol în lumina puternică a lunii. Râsul îi pierise, se lupta să ascundă o altă emoţie, cea provocată de trupul ei perfect, de picioarele lungi, bine proporţionate, care o făceau să pară mai înaltă decât era, de rotunjimea dulce a şoldurilor şi de umbra cuibărită între ele, de curba plină a sânilor obraznici, care-i depărtau cămaşa de corp…

Se holba la ea, spunându-şi că o aştepta pe ea să vorbească. De fapt era prea uluit de propria lui reacţie pentru a rupe tăcerea.

O dorea. Intens. Cum niciodată nu dorise o femeie.

Îl blestemă pe Wyatt, pentru că nu-l împiedicase să vină la ea. Ceea ce fusese odată un dor de a-i cunoaşte inocenţa şi râsul devenea o foame fizică, izbucnită din

masculul din el.

— Sunt Luke, Elizabeth, spuse el cu vocea nespus de blândă. Nu Sinclair.

— Luke…

Gura ei se rotunji rostindu-i numele şi el crezu că vede o urmă de zâmbet în ochii ei. Ea clipi şi genele ei erau ca două evantaie de aur în lumina lunii.

— Ce s-a întâmplat? Am crezut că cineva…

El ridică mâna, liniştindu-i întrebările şi temerile.

— Am declanşat un senzor, când eram afară. Probabil că McCain a omis să-i modifice amplasarea pe plan.

— Ce căutai afară?

Ea lăsă jos desfăcătorul de closet şi-şi încrucişă braţele.

— Parcă te duceai la culcare…

Luke strânse din dinţi până erau gata să plesnească, încercând să-şi stăpânească dorinţa. Dar nu se putu împiedica s-o privească, să vadă presiunea sânilor sub cămaşa subţire de bumbac şi efectul pe care-l avea răcoarea nopţii asupra lor. Erau încordaţi şi proeminenţi şi el îşi dori mai mult decât orice ca ea să-şi pună un capot, înainte de a-şi pierde total controlul. Şi-l pierduse deja în suficientă măsură, altfel n-ar fi simţit întăritura pulsantă de sub fermoarul pantalonilor şi stratul imperceptibil de sudoare.

Îşi drese vocea şi o privi în ochi.

— N-am putut să dorm, aşa că am ieşit să fac o plimbare.

— M-ai speriat cumplit. De mult nu m-a trezit o alarmă chiar în halul ăsta.

— M-am întors cât am putut de repede. Nu voiam să fii speriată prea multă vreme.

Îi aruncă o privire ascuţită.

— De ce nu erai în nişă?

Intui o urmă de nervozitate când ea înghiţi în sec şi îi ocoli privirea.

— Îmi tremurau mâinile prea tare ca s-o pot deschide…

Dacă dorise să-l facă să se simtă ultimul om, reuşise perfect. Îşi înfipse mâinile în buzunare şi încercă să se gândească la ce-ar fi putut spune că să dreagă lucrurile. Nu găsi nimic şi rămase acolo, nemişcat, lăsându-i timp să se acomodeze cu realitatea protecţiei lui. Avea nevoie să simtă că ea s-a obişnuit cu el. Că are încredere în el.

Viaţa ei ar putea depinde de asta.

Şi pentru că siguranţa ei era lucrul cel mai important, înainte de orice, el va trebui să-şi înăbuşe focul care-l ardea pe dinăuntru, patima pe care ea o stârnise fără măcar o atingere.

Îşi opri privirea pe buzele ei şi, pentru o singură clipă, îşi imagină cum ar fi să-i simtă gura sub a lui, să-i simtă gustul fierbinte şi înnebunitor.

Wyatt l-ar fi omorât, chiar şi numai pentru a o fi atins. Luke nu avea nevoie să se întrebe dacă ar merita. Ştia că merita. Dar ştia prea multe pentru a-şi permite această fantezie. Elizabeth avea nevoie de un bărbat total diferit de el, un bărbat care să ştie să fie delicat.

Pulsaţia continuă din zona pantalonilor săi îi aminti că era tot de datoria lui să se asigure că ea nu avea de evitat avansuri sexuale nedorite. Realizând cu întârziere că nu prea putea ascunde de ea anumite indicii fizice, îşi scoase uşurel mâinile din buzunare. Era prea tulburată pentru a-şi da seama ce efect avea asupra lui, speră Luke. Nu arăta ca şi cum ar fi fost gata s-o ia la fugă.

Arăta puţin somnoroasă, cu pleoapele lăsate şi gura murmurând cuvinte nerostite, fără ca ea să-şi dea măcar seama.

Se întrebă ce se petrecea în mintea ei.

Elizabeth se sili să-şi păstreze suflul şi să nu arate că înţelesese tulburarea lui Luke… sau cel puţin aşa credea. Cu privirea ţintuită pe decolteul bluzonului lui, se întreba dacă înţelesese bine. Trecuse atâta vreme de când un bărbat o privise cu flăcări în ochi, încât la început nu fusese sigură că ceea ce vedea era pasiune. Dar când el îşi băgase mâinile în buzunare, materialul pantalonilor se întinsese peste o excrescenţă specifică, pe care nici chiar

ea nu putea s-o interpreteze greşit.

O dorea. Ideea o umplu de o dorinţă intensă, trezind în adâncul ei o nevoie pe care o crezuse de multă vreme moartă şi îngropată. Nu că şi-ar fi reprimat în mod conştient impulsurile sexuale; era mai mult o chestiune de stil de viaţă. În viaţa ei retrasă, nu avea ocazia să întâlnească bărbaţi care să nu fie deja ataşaţi altor femei. Nici bărbaţi mai apropiaţi de vârsta ei, decât fiul adolescent al lui Sloane sau pescarul octogenar care locuia de cealaltă parte a insulei. O ţinea în frâu gândul umilitor că Luke era primul bărbat disponibil pe care îl întâlnise în ultimii şase ani – cu excepţia lui McCain, care nu conta.

Unui bărbat atât de senzual ca Luke îi cădeau pretutindeni femeile în braţe, se gândea ea şi nu puţine… Femei rafinate, splendide şi încrezătoare în propria lor capacitate de a dărui plăcerea. Elizabeth nu avea niciuna din aceste calităţi. Cu siguranţă că experienţa ei sexuală limitată nu o pregătise pentru un bărbat ca Luke.

Ştia că el avea experienţă, aşa cum ştia că soarele urma, în cele din urmă, să răsară. După cum şi el ştia, probabil, că ea nu are experienţă.

Pentru prima oară în viaţă dorea să fie altceva decât era.

Un bărbat ca Sinclair avea vânat mai mare de care să se ocupe.

Un bărbat ca Luke n-ar fi găsit nicio plăcere pe teren aproape virgin.

Iar ea detesta să gândească în metafore.

Tăcerea se instalase între ei, în vreme ce ea purta această luptă interioară de nevoi şi dorinţe, o confruntare între fantezie şi realitate, fără să îndrăznească să-şi coboare privirea mai jos de centura lui, pentru a confrunta cu realitatea plăsmuirile imaginaţiei sale.

În final nu erau răspunsuri, ci doar adevăruri, în vreme ce ea – şi ridica privirea pentru a o întâlni pe a lui, se gândi că probabil interpretase greşit ceea ce văzuse. Trebuie să fi fost altceva, sau poate umbrele nopţii îi jucaseră o festă. Nu credea că Wyatt fusese atât de idiot

încât să angajeze pe cineva care purta pistolul în buzunarul din faţă.

— Elizabeth?…

Vocea lui era joasă şi dulce, o mângâiere aproape fizică, în care ea ar fi dorit să se învăluie. Dădu din cap, incapabilă de nimic din ce plănuise în cadrul acestui joc, pe vremea când mai era încă vorba de un joc.

— Cred că ar trebui să te întorci în pat.

El se îndepărtă câţiva paşi, fără să plece.

Nu era încă pregătită pentru asta.

— Nu pot să dorm. Nervii mei sunt încă tensionaţi.

El tresări, dar ea nu simţi niciuna din satisfacţiile pe care le aşteptase atâta.

— N-am venit aici să te sperii, spuse el, întorcându-se astfel încât lumina lunii să nu cadă pe contururile dure ale feţei sale, ca şi cum ar fi încercat ceva ce ştia că ea n-ar fi vrut să vadă. Nu se va mai repeta.

Elizabeth fu surprinsă să se simtă zâmbind.

N-ar-trebui să promiţi lucruri pe care nu le poţi îndeplini. Nu că asta ar fi depins de el, dar aroganţa lui mai suporta încă să fie îndulcită.

— Nici tu n-ar trebui.

Înşfăcă halatul de unde era atârnat şi i-l aruncă.

— Pune asta pe tine.

Ea privi haina călduroasă din mână, apoi ridică privirea către faţa lui umbrită.

— Nu-mi amintesc să fi promis ceva.

— Nu, probabil că nu.

Vocea lui părea resemnată. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Pregătesc nişte cacao cu lapte. Te aştept în bucătărie.

Plecase, înainte ca ea să-şi poată imagina ce anume credea el că-i promisese. Îşi îmbrăcă halatul, legă strâns cordonul în jurul taliei şi se duse în baie să-l trezească pe Sneakers. Înghionti în burtă câinele adormit.

— Scoală, Sneakers. Luke ne pregăteşte o gustare.

Dobermanul ciuli urechile la cuvântul gustare. Se

ridică de pe preş, gata s-o răstoarne pe Elizabeth şi ţâşni pe uşă.

Ea îl urmă cu un pas mai liniştit, întrebându-se ce anume credea Luke că-i promisese.

— Când soseşte feribotul cu proviziile tale?

Elizabeth clipi către el, pe deasupra ceştii.

— Peste două zile. Nu cred că murim de foame până atunci.

El dădu din cap.

— Nu foamea mă îngrijorează, ci ferestrele alea afurisite de la salon. Vreau să comand draperii de culoare închisă.

— Poftim?

Auzi un mormăit încet, care nu venea de la Sneakers. Acesta mesteca mulţumit osul pe care Luke i-l dăduse din resturile de la cină. Încercând să nu-şi arate surpriza de a descoperi că sunetul provenea de la bărbatul din faţa ei, Elizabeth surâse.

— Ferestrele alea sunt un pericol pentru siguranţa ta, spuse el. Orice trecător poate vedea aproape tot ce se petrece la parter.

Luă o gură de ciocolată şi o privi fix.

— Insist să fie acoperite.

Îşi muşcă limba ca să n-o pufnească râsul. Cum ar fi putut Luke să ştie că ea şi Wyatt mai discutaseră acest subiect... şi Wyatt pierduse. Nu era dispusă să trăiască într-o închisoare şi-i spuse asta fratelui ei încă de pe când casa era în stare de proiect. Acoperirea ferestrelor ar fi făcut-o să se simtă prizonieră.

Era deja sătulă de asta.

Wyatt renunţase, pentru că ea refuzase să-i asculte argumentele. Sau pentru că se simţea încă răspunzător de captivitatea ei. Dar orice urmă de vinovăţie pe care ar fi resimţit-o, folosind acest argument, dispăru în faţa nevoii ei de spaţii deschise şi de lumină. Nu mai avea nevoie de închisori.

Evident că Wyatt nu-i suflase o vorbă lui Luke despre această discuţie. Şi totuşi, nu se simţea dispusă să discute

despre închisori şi captivitate cu el. Nu în seara asta, când se simţea mai plină de viaţă decât oricând.

În seara asta, când se simţea în siguranţă şi feminină şi tulburată de ideea de a-l şoca pe bărbatul acesta prea serios, care nici măcar nu-şi imagina că este provocat.

Îi surâse şi încercă un argument logic.

— Sinclair, pe aici nu există trecători. Ăsta e avantajul de a trăi pe o insulă. Poţi să mă crezi de data asta.

Sneakers păru să piardă interesul pentru osul său şi îl abandonă undeva pe lângă chiuvetă. Niciodată nu fusese în stare să deschidă dulapul unde se depozita gunoiul. Apoi se încolăci sub masă, mai aproape de Luke decât de Elizabeth. Ştia asta, deoarece era obişnuită cu obiceiul câinelui de a dormi pe picioarele ei, iar acum de-abia îi simţea atingerea.

Dobermanul nu se cuibărise niciodată pe undeva prin preajma lui McCain. Elizabeth reţinu acest comportament, în vreme ce aştepta răspunsul lui Luke, sigură că el îşi va da seama că se află pe un drum greşit.

Luke lăsă cana şi-şi lipi mâinile pe masă. Elizabeth nu se putu împiedica să remarce că el nu-i întorcea zâmbetul.

— Vreau să fie acoperite imediat. Voi aranja cu un elicopter să ne arunce mâine ceva. Vom putea însăila câteva lungimi de metraj de culoare închisă, sau orice altceva, până vei putea aduce pe cinema care să facă o treabă mai bună. Până atunci, te rog să nu stai în salon.

Elizabeth realiză că e rost de o ceartă. Sigur, o ceartă în care ea nu putea să piardă. Putea oricând să-l sune pe Wyatt şi el ar fi anulat toate deciziile lui Sinclair cu care ea nu era de acord. Dar era, totuşi, rost de o ceartă. Îi întâlni privirea de oţel… şi se miră că-şi putuse imagina pasiune în ochii lui reci şi duri.

— Ştii de când ai început să lucrezi pentru Wyatt că ferestrele astea sunt descoperite. De ce atâta discuţie, dintr-odată?

Luke era pe punctul de a-i povesti despre Curtis. Reacţia ei în momentul alarmei fusese bună. Tulburată,

nervoasă, dar fără o doză exagerată de panică. Era aproape sigur că va fi în stare să suporte ştirea. Aproape sigur, dar nu sută la sută. Era o diferenţă şi această diferenţă îl opri. Îi întâlni privirea, sperând că ea nu va lega ezitarea lui de ocolirea adevărului.

— Dar n-am ştiut, Elizabeth. Am presupus că măcar Wyatt, dacă nu altcineva, a văzut că e nevoie de ele. Nu e genul lui să facă o greşeală atât de evidentă.

Elizabeth fu gata să râdă de expresia lui confuză.

— Wyatt a stat destul de mult aici, cu mine, ca să ştie că ceea ce ţi-am spus e adevărat. Şi-apoi, cum ar putea fi cineva acolo, afară, cu toate capcanele pe care le-aţi instalat? Nici măcar o veveriţă n-ar putea să se holbeze la mine.

— N-are a face. Vom acoperi ferestrele.

— Cu gratii?

— Draperiile vor fi de ajuns.

Surâsul ei păli sub privirea lui pătrunzătoare, îşi dădu seama că Luke era de neclintit, indiferent ce argumente ar fi folosit ea. Nu-i mai rămânea decât un lucru de făcut. Îl privi fără să zâmbească.

— Fără perdele, Sinclair. Dacă e nevoie să ţi-o spună Wyatt, am să dau de el.

Un muşchi tresări pe obrazul lui; era singurul semn că o auzise. Apoi se ridică de la masă şi se îndreptă spre telefonul care atârna pe peretele din spatele ei. Formă un număr şi se sprijini de zid, în aşteptare.

Asta o făcu ceva mai prudentă.

— Ce-ai de gând să faci?

— O sun pe Sheila. S-ar putea să dureze puţin, dar ea poate să-l găsească în cele din urmă pe Wyatt.

Vocea lui era plată, lipsită de orice expresie. Şi totuşi, Elizabeth simţea că era furios, simţea ostilitatea plutind în jurul lui. Dar asta n-o înspăimânta, căci îşi dădea seama că nu ea era ţinta acestei ostilităţi.

Auzea cum i se dădea legătura şi cum Luke făcea ce o anunţase că avea de gând să facă, purtând cu Sheila o conversaţie scurtă şi la obiect. Apoi îşi spălă cana.

— Sheila a spus că Wyatt tocmai a sunat-o de la Kuala Lumpur. N-ar trebui să fie o problemă să ia legătura cu el.

Îşi sprijini şoldurile de chiuvetă, încrucişă braţele şi o privi în acel mod lipsit de expresie, care o făcea să realizeze că toate acestea erau pentru el doar o problemă de serviciu.

Nimic personal.

— Credeam că Wyatt e la Bangkok, spuse ea, preocupată de acest detaliu.

— Era. Probabil că şi-a terminat treaba acolo.

— N-ai idee despre ce e vorba? Nu ştiu să fi avut vreo proprietate acolo.

Luke dădu din cap.

— Wyatt nu-mi face confidenţe. Mă ocup doar de securitatea lui.

Elizabeth ar fi pariat că între Luke şi fratele ei era vorba de mult mai mult decât spunea el. Dar mai ştia că nu va afla asta niciodată, dacă el nu era dispus să-i mărturisească. Şi evident nu era.

Pentru o clipă, aproape speră ca Wyatt să ia partea lui Luke, căci acestuia n-avea să-i facă plăcere să piardă. Deşi conştiinciozitatea lui era blestemul vieţii ei, era conştientă că, dacă Wyatt i-ar fi luat partea, pentru Luke ar fi fost un afront profesional.

Jocul început în noaptea precedentă era o vendeta personală. Dorea să se răzbune pe el, pentru că-i invadase intimitatea. Ferestrele, totuşi, nu aveau nimic de-a face cu jocul ei.

Neputinţa ei de a trăi captivă fusese un argument convingător pentru Wyatt. Nu vedea de ce n-ar fi fost şi pentru acest om, care ţinea în mod evident la siguranţa şi liniştea ei. Viteza cu care ajunsese în camera ei, după alarmă, dovedea că nu dorea să o sperie. De la locul ei, îl studia fără egoismul de mai înainte. Dorea să-i cunoască puterile. Limita între ceea ce putea controla şi ceea ce nu putea. Sau nu dorea. Întrebarea era dacă teama ei de claustrare l-ar fi putut face să renunţe la această

schimbare.

Chiar în acea clipă îşi dădu seama că n-avea rost să continue disputa. Nimic din ce-ar fi spus nu avea să schimbe lucrurile. Luke avea să împlinească ceea ce-şi propusese, cu sau fără consimţământul ei. Sau al lui Wyatt. Telefonul sună, în vreme ce ea realiza că nu era de glumit cu voinţa lui Luke.

În loc să se ducă să răspundă, Luke rămase la locul lui.

— Hai, Elizabeth. Şi vezi ce faci.

Telefonul sună pentru a doua oară.

— Mulţumesc, n-am nevoie să-mi pledez punctul de vedere. Wyatt mă cunoaşte destul de bine ca să nu se răzgândească.

Dar, de fapt, nu depindea de Wyatt…

Luke o privi lung, apoi ridică telefonul, susţinându-i privirea în vreme ce vorbea cu Wyatt. Elizabeth trebui să-i recunoască francheţea. Convorbirea decurse direct, de la *Aici Sinclair*! La f*erestrele din salon trebuie acoperite*. Elizabeth nu e de acord.

Privirea lui rămase la fel de lipsită de expresie în tot timpul cât vorbi cu Wyatt. Elizabeth spera că fratele ei îi explică lui Luke de ce, de data asta, pierduse. Îi dărui un surâs încurajator, ca o făgăduinţă de a nu profita de această victorie. Dar, în adâncul sufletului, ştia că pierduse încă dinainte de a începe lupta. Luke nu o băgă în seamă, continuând conversaţia lui monosilabică, până când, în cele din urmă, îi întinse telefonul.

— Wyatt vrea să-ţi vorbească.

Atunci ştiu că pierduse. Nu că ar fi fost vreo sclipire de victorie în privirea lui îngheţată. Nu pentru că Wyatt tocmai o sunase cu două zile în urmă şi n-ar fi avut niciun motiv să vrea să-i vorbească, în afară de dorinţa de a-i confirma o veste neplăcută.

Ştia că pierduse, pentru că Luke nu s-ar fi angajat într-o luptă pe care să n-o câştige, nici chiar într-una lipsită de importanţă, cum erau perdelele astea stupide. Fusese sigur de victorie, încă înainte de a ridica telefonul,

iar ea fusese destul de fraieră să nu ţină seama de ceea ce descoperise despre acest om. Un om pe care-l cunoştea aşa de puţin şi aşa de profund.

Luke Sinclair nu era un bărbat care pierde.

Ea dădu din cap, ascunzându-şi cu graţie înfrângerea.

— Nu te cred în stare să mă minţi, Sinclair. Se pare că victoria e de partea ta. Deşi, dinspre partea mea, cred că trebuie să fi înnebunit amândoi, pentru ca să vă vină ideea asta cu perdelele acum, după şase ani.

Schiţă un gest revoltat către telefon.

— N-am chef să mă mai cert şi cu Wyatt. Am pierdut destul pentru seara asta.

— N-ai pierdut nimic, zise Luke, apoi murmură câteva cuvinte în telefon, înainte de a închide. Trase un scaun în aşa fel încât să-l poată încăleca, rămânând cu faţa la ea.

— Întărirea măsurilor de securitate nu-ţi va face niciun rău.

Mă va scoate din minţi, se gândi ea, ridicându-se de la masă şi îndreptându-se spre hol.

— Fie cum vrei tu, Sinclair. N-am de gând să-mi pierd timpul certându-mă cu tine.

— Trebuie să înţelegi acest lucru, Elizabeth. Poţi să-mi spui Luke, sau Sinclair, sau pui de lele, e treaba ta. Dar asta n-are să schimbe lucrurile. Ar fi mai uşor pentru tine să accepţi asta.

Cuvintele sunau dur în spatele ei, făcând-o să se întoarcă pentru a-l privi. Luke o urmărea cu grijă, cu un aer profesional, cu braţele încrucişate pe speteaza scaunului.

— Ce lucruri?

Intenţionat, nu-l numi în niciun fel.

— Lucrurile pe care le am de îndeplinit. Schimbările care sunt necesare. Ele se vor face, cu sau fără consimţământul tău.

Ezită, apoi continuă cu aceeaşi voce:

— Fratele tău m-a angajat pentru a veghea asupra

securităţii tale. Am de gând s-o fac cum mă pricep mai bine.

— Atunci de ce ţi-au trebuit patru ani pentru ca, să ajungi până aici?…

Întrebarea îi scăpase, înainte de a se putea opri. Păli, îşi ţinu respiraţia şi se rugă ca el să nu-i răspundă.

În ochii lui sclipi o licărire de umor şi curiozitate.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

— Consideră că nu te-am întrebat nici de data asta.

Ea respiră adânc, simţindu-se ridicol de dezamăgită şi totodată de uşurată. Şi extenuată. El avea răspuns pentru orice întrebare a ei. Răspunsuri care umpleau un gol, indiferent dacă erau sau nu exacte, îl credea în ceea ce privea draperiile. Deşi asta nu însemna că trebuia să-i şi placă. Dar întârzierea cu patru ani a vizitei lui… ei bine, nu fusese invitat; iată un mod politicos de a spune că fusese ocupat cu probleme mai importante.

Dar la întrebarea cea importantă nu primise răspuns.

— Tot nu mi-ai spus de ce, Sinclair.

Din nou zări în ochii lui privirea aceea lipsită de expresie.

— Ferestrele? Ţi-am mai spus. Eşti prea expusă dacă nu le acoperi într-un fel sau altul.

— Nu asta te-am întrebat.

Simţi un frison pe care-l credea de mulţi ani uitat.

— De ce ai venit în Quincy Island tocmai acum? Şi ce anume l-a făcut pe Wyatt să treacă peste dorinţele mele, în privinţa perdelelor?

El o privi o clipă, şovăind şi în final se hotărî, înainte ca ea să-şi poată da seama de ezitare, se aplecă să ridice un prosop care-i alunecase.

— Pentru că ştia că-mi dau demisia dacă lucrurile nu merg după voia mea. L-am spus de când m-a angajat că nu pot îndeplini slujba asta fără cooperarea lui.

Elizabeth îl crezu, amintindu-şi cu câtă siguranţă vorbise cu Wyatt.

— Nu mi s-a întâmplat niciodată ca Wyatt să-mi sacrifice liniştea la sugestia unui angajat, zise ea. Era o

lovitură josnică, dar nu era dispusă să-şi aleagă cuvintele.

— Nu te-ai gândit, Elizabeth.

Se ridică în faţa ei, cu aceeaşi privire lipsită de expresie, în vreme ce Sneakers se târa spre picioarele lui.

— Wyatt ţine la tine mai mult decât la orice altceva pe lume. Şi indiferent ce vrei să crezi tu, eu nu am nicio satisfacţie că trebuie să-ţi fac una ca asta. Ţi-am citit dosarul şi ştiu că o să am de furcă cu tine.

— Detest să fiu închisă.

— Ştiu. Îşi înfipse mâinile în buzunarele de la spate. Toată viaţa ai suferit de claustrofobie. Dar Wyatt spune că te-ai obişnuit.

— Da, cu condiţia să nu-mi impun mai multe restricţii decât sunt necesare. Acoperirea ferestrelor va transforma camera într-un fel de închisoare.

— N-ai decât să nu intri seara în salon. Restul casei nu este atât de vulnerabil, ferestrele sunt destul de sus ca să te poţi mişca în voie, fără să fii văzută din afară.

— Asta e ultima ta ofertă? întrebă ea.

El dădu din cap.

— Va fi doar o chestiune de obişnuinţă, Elizabeth. Cum a fost când ai învăţat să stai ascunsă în nişe. Wyatt susţine că te-ai deprins fără multe probleme.

Nu era un argument convingător, se gândi ea. În toţi aceşti ani nu stătuse mai mult de şaizeci de secunde în ascunzători. Dar, fireşte, lui nu-i putea spune asta.

Strânse din dinţi, se întoarse şi se îndepărtă de-a lungul holului. Fu surprinsă când Sneakers alergă în urma ei: îl credea încă adormit la picioarele lui Sinclair. Bine, se gândi ea în timp ce urca scările, acum voi avea perdele, sau draperii, sau cine ştie ce.

La urma urmei, asta nu însemna că trebuia să le mai folosească după plecarea lui Sinclair.

Capitolul 3

În dimineaţa următoare, ceasul deşteptător al lui Elizabeth începu să sune slab, abia la câteva minute după ora cinci. Îi trebui mult timp pentru a-şi aminti de ce îl pusese să sune şi încă şi mai mult pentru a-l opri. Deşi

fusese destul de prudentă să-l pună să sune cât mai încet, piuitul părea strident de puternic, o lipsă de respect flagrantă în tăcerea neclintită a zorilor. Îngrijorată că Sinclair l-ar fi putut auzi din camera de oaspeţi, situată în celălalt capăt al casei, aşteptă zece minute cu păturile trase până la bărbie şi trupul câinelui adormit la picioare. Dacă venea să întrebe, îi va spune lui Luke că tocmai se sculase pentru alergarea de dimineaţă.

El n-avea de unde să ştie că ea nu alerga niciodată. Plăcerea ei era plimbarea, nu fuga. Încercă să-şi imagineze dacă ar fi putut să simuleze vreo câteva sute de metri. Apoi realiză că nu se auzeau sunete dinspre camera lui. Evident, nu auzise ceasul deşteptător.

Acum, rămânea ca Sneakers să coopereze. Împinse la o parte cuverturile şi ciupi dobermanul uşurel de sub bărbie, metodă garantată ca să-l scoată din minţi.

Să-l scoată din minţi şi să-l trezească. În câteva secunde, Sneakers fu în picioare cu o expresie derutată, care părea să spună că e incapabil să-şi imagineze de ce e trezit când soarele de-abia a răsărit. Ea aruncă restul de pături şi îl atacă în linişte, găsindu-i toate punctele unde se gâdila şi făcându-l să tresară la atingerea degetelor ei. Un joc obişnuit, deşi la o oră ciudată a zilei.

Sneakers nu obişnuia să se scoale devreme. De fapt, Elizabeth îl învăţase, încă de când se mutase pe insulă, că, dacă se trezea înaintea ei, avea să declanşeze cu siguranţă alarmele la trecerea prin uşiţa lui. Uimitor, cu câtă uşurinţă deprinsese Sneakers obiceiul de a se trezi târziu, uneori chiar mai târziu decât Elizabeth! Acum asta nu mai conta, din moment ce sistemul de alarmă era deconectat, cu excepţia vizitelor lui Wyatt sau McCain. Atunci, Elizabeth îi era recunoscătoare că ea avea timp să se trezească şi să deconecteze sistemul.

Elizabeth ştia că Sinclair resetase sistemul înainte de a se duce la culcare.

Dar Sneakers n-avea de unde să ştie.

Sigură că dobermanul era de-a binelea deşteptat, se prefăcu că se dă jos din pat şi îşi caută halatul. Sneakers

se năpusti pe uşa dormitorului şi în jos pe scări. Sărind la loc în pat, Elizabeth îşi trase păturile până la gât şi aşteptă. Inima îi bătea, cu anticipaţie.

În câteva secunde, faptul se întâmplă.

Luke era treaz de zece minute, încercând să-şi dea seama ce anume îi tulburase somnul, când prima alarmă sună. Crispat din pricina neaşteptatului sunet, se rostogoli din pat, îşi trase pantalonii şi apucă pistolul – totul dintr-o singură mişcare, dar nu înainte ca a doua alarmă să sune. Fără să se oprească pentru a deconecta alarmele, alergă în picioarele goale spre camera lui Elizabeth.

Era pe jumătate sculată din pat, cu urmele somnului pe chip şi cu groaza în ochi.

— Ce s-a…

— Nu ştiu. Probabil nimic, adăugă el, calculând în minte distanţa de la Bangkok până la insula asta. Curtis n-ar fi putut ajunge încă. Dar putea fi cineva în slujba lui Curtis. Se îndreptă spre nişă, întinzându-i halatul.

— Deconectează alarma. Mă întorc cât pot de repede.

Apoi îşi aminti că, în urmă cu câteva ore, ea nu putuse deschide nişa, aşa că se opri să acţioneze sistemul de deschidere. Nu aşteptase să vadă dacă ea spusese adevărul. Nicio clipă măcar nu-i trecuse prin minte că l-ar fi putut minţi.

Când alarmele tăcură subit, se simţi uşurat să ştie că ea nu era prea speriată pentru a-i asculta ordinele.

Coborî la parter rapid, fără zgomot şi se îndreptă cu grijă către uşa din faţă, unde se afla panoul de comandă al sistemului de siguranţă. Nu-şi putea imagina că cineva s-ar putea afla în casă, dată fiind ordinea în care s-au declanşat alarmele. Când îmbunătăţise sistemul, îndată după ce Wyatt îl angajase, atribuise semnale sonore diferite senzorilor din interiorul şi din exteriorul casei. Cele pe care le auzise proveneau de la senzorii de presiune din dreptul uşilor şi ferestrelor, apoi de la razele infraroşii de afară. În această ordine.

Cineva ieşise, nu intrase. Cineva sau ceva.

Avea bănuielile lui, dar continua să fie atent, să

studieze formele şi umbrele ce se conturau la lumina zorilor. Toate erau la locul lor. Deschise panoul de comandă şi privirea lui localiză luminiţa corespunzătoare senzorului care declanşase alarma.

Intrarea din spate. Unde era tăiată uşiţa câinelui. Lucrurile începeau să se lege. Luke încercă să-şi amintească dacă văzuse sau nu câinele în camera lui Elizabeth, dar nu reuşi. Asta nu însemna că leneşul animal n-ar fi putut fi ascuns undeva între pături.

Nu-şi putea permite să se bazeze pe presupuneri, când era în joc siguranţa lui Elizabeth. Cu mişcări atente, se întoarse în lungul holului şi se opri la uşa bucătăriei. Ridică piedica pistolului. Abia făcu doi paşi pe linoleumul alb-negru al bucătăriei, când un bot lucios şi umed ţâşni prin uşiţa câinelui, urmat de trupul ce-i aparţinea.

Sneakers, neîntrecut observator al schimbărilor din jurul lui, săltă de plăcere descoperind un altul care se sculase cu noaptea în cap. Luke abia avu timp să ascundă arma şi dobermanul se aruncă pe el, lingându-l în numele bucuriei de a-l revedea.

Plăcerea nu era reciprocă. Înjurând în gândul său, Luke îndepărtă labele uriaşe şi se îndreptă spre scări, s-o informeze pe Elizabeth că alarma fusese declanşată de câinele ei idiot… şi să se spele de urmele lipicioase ale tandreţii lui Sneakers.

Nu putea să-şi dea seama de ce McCain nu menţionase niciodată că Sneakers declanşează alarmele. Sau de ce Elizabeth nu ceruse ca sistemul să fie modificat pentru a preveni această eventualitate.

Şi nici ce anume îl trezise la început…

Elizabeth sparse ultimul ou în castron şi se gândi că poate se pripise când afirmase că se vor descurca până miercuri, fără provizii noi. Asta e, se gândi ea, în timp ce bătea ouăle. Ouă cu pâine prăjită pentru dimineaţa asta, covrigi congelaţi pentru mâine, apoi chifle de casă, dacă-şi va putea aminti unde le pusese.

Şi dacă asta nu era destul pentru Luke Sinclair, poate data viitoare va învăţa să se anunţe, înainte de a da buzna.

Un surâs îi flutură pe buze, amintindu-şi expresia de dezgust a lui Luke, când revenise din urmărirea intrusului, cu Sneakers alergând printre picioarele lui, ca şi cum nimic nu i s-ar fi întâmplat.

Privirea lui Luke se întunecase încă şi mai tare, când văzuse că Elizabeth nu era în nişă, ci tremura în patul ei, cu ochii rotunzi ca farfurioarele şi plini de groază – exersase privirea respectivă în oglindă, cât timp lipsise el. Îi reuşise desigur bine, încât nici măcar n-o întrebase de ce nu-i urmaşe ordinul. Deşi acest subiect avea toate şansele să fie doar amânat.

Partea mai complicată începuse atunci când ea realizase că Luke nu era îmbrăcat chiar aşa de complet, cum i se păruse la prima vedere, fermoarul blugilor fiind închis doar pe jumătate. Un smoc de păr de culoare închisă i se ivea mai jos de talie, ca o invitaţie intimă de a vedea mai mult decât avusese el de gând să arate. El îi surprinse privirea uimită şi-şi trase ca din întâmplare fermoarul înainte de a duce mâinile la spate, pentru a se debarasa de celălalt obiect care-i atrăsese privirea – pistolul. Acesta dispăruse când îi văzu din nou mâinile, înfipt probabil în cureaua pantalonilor. Aşadar, nu-l purta în buzunarul din faţă…

Nu că Elizabeth ar fi luat vreodată în serios această variantă…

Sneakers avusese noroc că nu fusese împuşcat, se gândi ea. Data viitoare va trebui să aibă mai multă grijă ca nici ea şi nici Sneakers să nu fie ţinte aşa de uşoare. Luke nu părea prea grăbit să tragă. Dar după seria de alarme false, cu care avea de gând să-i întrerupă somnul în următoarele nopţi, ar putea fi aşa de obosit încât să tragă în orice mişcă.

Astea erau gândurile ei şi niciunul n-o ajuta să nu bage de seamă magnifica desfăşurare de muşchi şi păr de pe pieptul şi umerii lui goi, aşa de largi şi de puternici încât s-ar fi simţit intimidată, dacă nu ar fi ştiut că forţa lor nu va fi niciodată folosită contra ei.

O forţă care o obseda în mod ciudat.

Plictisit că nu fusese băgat în seamă de atâta vreme, Sneakers sări în pat şi încercă să reia jocul de-a gâdilatul. Jocul o readuse la realitate. Luke păru uşurat că alarma n-o speriase de tot. Îi sugeră să încerce să mai doarmă câteva ore, dar cum ea îi răspunse că, după atâta agitaţie, îi era cu neputinţă să mai închidă ochii, conveniră să se întâlnească în bucătărie pentru micul dejun.

Elizabeth amestecă o picătură de lapte cu ouăle pe care le bătea. Nu-i rămânea decât să spere că se va obişnui curând cu prezenţa lui Luke, înainte ca el să observe cât de mult o fascina trupul lui. Trupul lui formidabil, se corectă ea, acoperind tigaia cu omletă. Luke nu era sculptat în genul Mister Univers, dar era puternic cum niciodată un pachet de muşchi n-ar fi putut fi. Exista în el ceva greu de definit, ceva ce-ţi spunea că, indiferent cât de mare era, forţa îi venea din interior, iar dimensiunile erau întâmplătoare.

Şi de-abia dacă-l cunoştea de o zi… Râse ironic, pentru a-şi reprima imaginaţia galopantă.

— Uite ce se întâmplă dacă trăieşti singură, spuse ea cu voce tare, turnând în pahare sucul de fructe. O imaginaţie nestăpânită, să-mi ţină de urât.

— Ce e atât de nestăpânit în imaginaţia ta, Elizabeth? …

Puţin, foarte puţin a lipsit să nu scape cana din mână. Se întoarse şi-l descoperi pe Luke în pragul uşii, cu părul ud de la duş şi un tricou cu guler în V deasupra blugilor strânşi pe şolduri. Îşi ridică ochii către faţa lui şi trebui să admită că arăta surprinzător de bine pentru cât de puţin dormise.

Ar fi vrut să arate şi ea aşa de bine.

— Ce e cu imaginaţia ta, Elizabeth?…

Traversă bucătăria, luă paharele şi le puse pe masă.

— Erai pe punctul de a-mi explica ce este nestăpânit în ea.

— Nu, nu eram.

Ridică un umăr în semn de neîncredere, apoi puse omleta în farfurii. Puse tacâmurile şi pâinea prăjită pe

masă, se aşeză la locul ei şi încercă să-şi ia un aer nevinovat.

— Ai picat în mijlocul unei conversaţii… particulare, Sinclair. Şi cum nu am de gând să completez spaţiile libere, va trebui să te descurci cu propria ta fantezie.

— De fantezie vorbim noi aici?! surâse şi ochii lui reci o cântăriră pe deasupra mesei. Având în vedere evenimentele nopţii, mă mir că mai ai energie pentru ceva atât de… zbuciumat.

— Ai fantezii… zbuciumate?!

Nu putea să-şi imagineze ce o făcea să continue conversaţia în această direcţie, în afară de faptul că se distra cum nu se mai distrase de mulţi ani. Nu-i mai păsa nici măcar de omleta care se răcea.

— O să-ţi povestesc despre fanteziile mele când o să-mi povesteşti şi tu despre imaginaţia ta nestăpânită, replică el, privind fix în farfuria ei.

Ea luă furculiţa şi începură să mănânce. El atacă cu entuziasm omleta, de parcă ar fi uitat că lansase o provocare. Evident, ea nu avea de gând să-i răspundă, dar era, totuşi, o provocare. Odată trezit interesul pentru masă, abandonă ideea de a căuta un răspuns, în cazul în care el avea să-şi reînnoiască provocarea.

O abandonă, dar temporar. Nu avea de gând să fie luată pe nepregătite, dacă subiectul ar fi fost reluat. Încă se mai gândea la fantezii zbuciumate, când el termină de mâncat şi puse farfuria la o parte. Ea – şi întinse nişte jeleu pe felia de pâine, în timp ce Luke studia, prudent, eticheta. Îi propuse să-l guste, dar nu fu surprinsă când el îi răspunse că a terminat masa.

— Se întâmplă des? întrebă el.

— Ce anume?

— Să declanşeze Sneakers alarma.

Luke se ridică de la masă şi turnă două ceşti de cafea din filtrul de pe bufet; le puse pe masă, între ei şi se aşeză. Sneakers se apropie, dornic de puţină joacă.

Elizabeth începu să-l scarpine între urechi, întrebându-se cum să răspundă fără să spună o minciună

prea gogonată.

— În general, Sneakers doarme la fel de mult ca şi mine, spuse ea, împingând capul câinelui din poală. Ochii calzi ai acestuia o priveau ţintă, de parcă ar fi fost vina ei că alarma îl înspăimântase aşa de tare.

— Nu-mi dau seama ce l-a făcut să iasă atât de devreme azi. Probabil agitaţia din timpul nopţii.

— Am avut impresia că Sneakers nici n-a băgat de seamă agitaţia. A dormit tot timpul.

Elizabeth luă o bucăţică de omletă din farfurie şi i-o dădu câinelui. Răsplata pentru o treabă bine făcută.

— Cu siguranţă că şi-a dat seama că e o alarmă falsă.

— Nu e ceea ce se cheamă un câine de pază, spuse Luke, privind-o pe deasupra cănii. Niciodată n-am înţeles de ce te-ai silit atâta să-i strici educaţia.

— N-am stricat nimic. Sneakers n-a fost niciodată un câine de pază. Eu doar i-am încurajat instinctele înnăscute.

Era mai uşor de zis, decât de făcut, dar Elizabeth nu credea că asta era important. Probabil Sinclair n-ar fi fost încântat să audă ce eforturi făcuse pentru a îmblânzi dobermanul. Râse şi aruncă încă o bucată de omletă sub masă, unde o aşteptau dinţi lacomi.

— Date fiind împrejurările, spuse Luke, credeam că te vei simţi mai în siguranţă sub protecţia unui doberman bine antrenat.

La drept vorbind, se gândi ea exasperată, Sinclair se purta ca un câine cu osul lui. Imaginea îi aduse pe buze un surâs cu neputinţă de ascuns. În loc să-i împărtăşească gândurile ei, murmură ceva despre spălatul vaselor şi plimbarea lui Sneakers şi se ridică de la masă, înainte ca Luke să poată protesta.

Se lupta încă, fără sorţi de izbândă, contra unui hohot de râs puternic, când el spuse:

— O să mă ocup eu de vase. Acum voi aranja pentru draperii. Apoi voi vedea ce se poate face pentru a modifica sistemul de alarmă în jurul uşii lui Sneakers. Ultimul lucru de care avem nevoie este încă o noapte ca asta.

De parcă ar fi avut de ales…

Cu o aroganţă care-i aminti lui Elizabeth de fratele ei, Luke telefonă unui partener de afaceri al lui Wyatt din Seattle, fără să-i pese câtuşi de puţin de ora matinală. Comandă câteva baloturi de metraj de culoare închisă, ce urmau să fie livrate în cursul zilei. Nu o luă în seamă pe Elizabeth, când îi atrase atenţia că extravaganta lui comandă ar fi putut învălui întreaga casă. N-o luă în seamă nici când îi sugeră că proiectul ar fi putut fi amânat până miercuri, când sosea feribotul. În schimb, aranjă ca metrajul să fie adus cu elicopterul pe care-l folosea Wyatt, când sosea în vizită.

Numai ca să complice lucrurile, Elizabeth îi ceru să includă în comandă ouă, salată verde şi creveţi proaspeţi. N-avea sens să aştepte până miercuri. Din moment ce elicopterul tot urma să vină, puteau să profite de el.

Luke adăugă lista ei la comandă, deşi era de părere că produsele alimentare nu meritau să sosească pe calea aerului. Reuşi chiar să n-o bombăne, când îl întrerupse din nou, cerându-i pastă de anşoa şi parmezan. Dorea să facă o salată Caesar, îi explică ea. Urmă o clipă de tensiune. Luke o privea neîncrezător, întrebându-se cât de mare era pofta de salată şi cât de mare intenţia de a îngreuna pe cât posibil livrarea draperiilor. Ea îi susţinu privirea, cu aerul cel mai inocent din lume.

Nu-şi putu stăpâni un mic zâmbet de victorie, când el continuă comanda cu pastă de anşoa şi parmezan. Ştia că el îi observase zâmbetul. Dorise ca el să-l observe. Jocul devenise mai complex. Acum îl provoca pe Luke la fiecare pas şi nu numai în domeniul securităţii.

N-ar fi avut niciun farmec dacă el n-ar fi bănuit măcar că ceva îi scapă de sub control. Elizabeth ştia că nu va putea continua multă vreme sabotajul sistemului de securitate dar, şicanându-l pentru toate fleacurile, îi putea distrage, pentru un timp, atenţia.

Tocmai se gândea să mai ceară şi nişte drojdie de bere, dar aruncă o privire spre umerii lui neclintiţi şi decise că ceea ce mai avea în congelator îi va ajunge.

Dorea să-l provoace, nu să-l plictisească, înghiţi o

ultimă gură de cafea şi ieşi din bucătărie să-l scoată pe Sneakers la plimbarea de dimineaţă. Cerul era noros şi posomorât şi îşi încheia tocmai pardesiul, când îl descoperi pe Sinclair pe urmele ei. Îşi pusese deja ochelarii de soare şi ea nu se putu abţine să nu-l tachineze pe seama lor.

— Ia priveşte cerul, Sinclair. Dacă nu cumva ochelarii fac parte din uniforma ta de bodyguard, mă îndoiesc că vei avea nevoie de ei. Îl conduse pe cărarea ce ducea spre plajă, ascunzându-şi un surâs când trecu pe lângă senzorul cu care-l păcălise mai devreme.

— Sunt mai mult o chestiune de obişnuinţă. Nu sunt prea întunecaţi, dar mă protejează de ultraviolete. Ochii mei sunt cam sensibili la soare, de când am fost ultima oară la schi.

Când cărarea se lărgi către plajă, îl simţi mergând alături de ea.

— La schi în Singapore?! Lucrurile s-au schimbat mult!…

El râse încetişor, privind-o pieziş.

— Nu chiar aşa de mult. Am fost de Crăciun în Colorado. Ochelarii mi s-au spart…

— La prima ta căzătură? îl întrerupse ea, încântată de imaginea lui Sinclair prăbuşit pe pârtie, cu faţa în zăpadă.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar n-a fost cazul. A dat peste mine un grup de pitici de patru ani, scăpaţi de sub controlul profesorului.

Îi oferi braţul, ca s-o ajute să treacă pe lângă o grămadă de bolovani care le bloca drumul.

Un şef al serviciului de protecţie şi pază extrem de politicos! Elizabeth surâse, gândindu-se că a fi mare şi politicos era o combinaţie adorabilă la un bărbat. Era încântată că nu era chiar atât de naiv cum îl crezuse în seara trecută… cu condiţia să mai cadă măcar o noapte în capcanele pe care i le pregătea ea. Doar un pic naiv, cum îi stătea bine unui bărbat…

— Deci puştii ţi-au spart ochelarii? întrebă ea, după ce trecură de bolovani. Îi părea rău că el se simţise obligat

să-şi retragă mâna.

— Da şi încă am avut noroc că schiau fără beţe. Mi-am ars puţin ochii la soare, dar cel puţin au rămas amândoi la locul lor.

Elizabeth râse cu el şi ce bine era să se plimbe cu cineva care nu pretindea tot timpul să i se arunce băţul cât mai departe, ca Sneakers. Cât despre acesta, era mai mult decât încântat de companie, mai ales după ce descoperi că Luke putea arunca băţul mult mai departe decât reuşise vreodată Elizabeth.

În ultima milă către plajă, se căţărară printre bolovanii care le blocau drumul. Mergeau pe nisipul ud, când puteau şi, când nu, se scufundau în nisipul uscat. Nu vorbeau mult. Doar ca să-l laude pe Sneakers când găsea băţul, să-l certe când se tăvălea în nisip şi să îi atragă atenţia că trebuie să-şi ţină labele acasă.

Elizabeth ar fi vrut să afle mai multe despre Luke. De pildă, dacă avea rude în Colorado. Dar preferă să rezerve subiectul pentru ora mesei, o diversiune menită să păstreze conversaţia cât mai departe de imaginaţia ei nestăpânită şi de fanteziile lui zbuciumate.

Şi totuşi, se simţea oarecum dezamăgită că el nu dusese mai departe provocarea. Privi pe furiş către bărbatul serios de lângă ea. Îi era cu neputinţă să-şi imagineze cum îşi putuse pierde până într-atât controlul încât s-o tachineze.

Şi nici cum putuse ea să-i răspundă cu atâta uşurinţă. Cu atâta plăcere chiar.

Pe când se întorceau către casă, Elizabeth trebui să admită că-l găsea pe Luke Sinclair mult mai complicat decât prevăzuse vreodată. Mai interesant, într-un mod despre care avea idee, dar pe care nu-l trăise niciodată.

Nimic din viaţa ei nu se putea compara cu tulburarea pe care acest bărbat i-o provoca. Acest gând o făcu să se simtă nervoasă, derutată şi puţin stupidă, pentru că era un bărbat pe care abia îl cunoştea. Şi el, la rândul lui, abia o cunoştea.

Imaginaţia ei o luase razna, din nestăpânită devenind

sălbatică. Niciun popas, nicio fărâmă de raţiune.

O uşoară apăsare pe braţ o făcu să se oprească. Îl privi în ochi şi îi surâse, gândindu-se că nici chiar interesul ei subit pentru Luke, ca bărbat, nu avea să-l salveze de jocurile plănuite cu sistemul lui de securitate. El spuse ceva despre verificarea bărcii, apoi o luă la fugă, pe plajă. Sneakers îl urmă, fără să ceară voie.

Elizabeth îi urmări din ochi până când nu se mai văzură, apoi se grăbi către casă, să-i coacă o surpriză pentru noaptea următoare.

De îndată ce se întoarse acasă, Luke se ocupă de uşiţa câinelui.

— Presupun, zise el, că dacă reuşesc să aranjez ca Sneakers să poată ieşi din casă, mai departe se descurcă singur cu razele infraroşii de afară.

Elizabeth dădu din cap.

— Niciodată până acum n-a declanşat alarmele exterioare. Mi-am închipuit că ele sunt cumva mai uşor de observat de câini, decât de oameni.

— Probabil pentru că sunt situate la nivelul ochiului.

Luke ridică linoleumul în dreptul uşii de la bucătărie, apoi repoziţionă placa senzorului lateral, astfel încât să detecteze, totuşi, presiunea unui om care ar fi intrat pe uşă. Dar zona situată în dreptul uşiţei câinelui rămânea neprotejată şi asta necesita încă multă chibzuinţă. Ultimul lucru pe care Luke l-ar fi dorit era să lase intrarea vulnerabilă. Aşa că i se păru lucrul cel mai firesc s-o roage pe Elizabeth să încerce să se strecoare prin mica deschidere.

Ea îşi ridică ochii de pe cartea de bucate pe care o citea şi Luke nu putu să nu observe că bluzonul de culoarea safirului pe care-l purta îi adâncea nespus albastrul ochilor.

— Niciodată, spuse ea cu voce fermă şi îndată îşi concentră din nou atenţia asupra cărţii.

Dar el nu era dispus să accepte un răspuns negativ.

— Am nevoie să fiu sigur că uşiţa nu este mai mare decât pare, Elizabeth. Dacă tu poţi trece prin ea, va trebui

să las senzorii la locul lor, sau să micşorez deschiderea, sau să inventez altceva. Nu putem risca să intre cineva în casă pe-acolo.

— Las-o baltă, Sinclair. N-am niciun chef să mă târăsc pe-aici în patru labe. Şi pe urmă, fac foarte uşor vânătăi.

Puse un semn în cartea de bucate, o împinse la o parte şi îşi ridică privirea spre a lui.

— De ce n-o măsori, pur şi simplu?

— Pentru că nu e de ajuns.

— Atunci n-ai decât să treci prin gaură chiar tu, sugeră ea râzând.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că nu pot. Ceea ce nu ştim, este dacă nu cumva cineva mai mic de statură ar putea.

Luke se apropie de masă. Îşi lipi palmele de suprafaţa ei lucioasă şi se aplecă deasupra fetei.

— E nevoie să-l caut pe Wyatt, ca să te convingă el?

Ea râse.

— Nici chiar tu n-ai tupeu ca să-l suni pe Wyatt pentru asta.

— Dacă mă sileşti, o să am.

Un surâs apăru, în cele din urmă, pe chipul lui, când îşi imagină şi el reacţia lui Wyatt.

— Hai, Elizabeth, fă-o, altfel va trebui să pun senzorii la loc, unde erau. Şi sunt sigur că nu vrei să se declanşeze alarma ori de câte ori are Sneakers chef să iasă afară.

Nu asta era problema, dar Elizabeth se gândi că era mai cuminte să cedeze în faţa nevoii de siguranţă, ca să salveze aparenţele. Deja făcuse aproape o gafă în seara precedentă, lansându-se într-o diatribă contra alarmelor care se declanşau prea des şi fără motiv. Nu era cazul să se ambalaze şi acum.

Şi aşa, tot bombănind lucrurile pe care nu le putea schimba, se îndreptă spre mica deschidere tăiată în uşa de la bucătărie. Aşteptă ca Sinclair să închidă uşa. Apoi îngenunche şi îşi băgă capul prin uşiţă. Apoi braţele şi o parte din umeri… şi în acest punct rămase înţepenită, în

încercarea de a se strecura prin spaţiul care era, într-adevăr, foarte strâmt.

Luke se culcă pe podea, la doar câţiva centimetri de ea şi îşi înfipse degetele în părul ei, pentru a i-l îndepărta de pe faţă.

— N-ai ajuns prea departe. Eşti sigură că-ţi dai silinţa, Squirt?

— Squirt?!

— Mda. Eşti, evident, cam mare pentru treaba asta. Cred că putem spune, în deplină siguranţă, că nimeni nu se va strecura în casă prin uşiţa lui Sneakers.

Elizabeth îşi lăsă mâna pe genunchiul lui Luke, aflat din pură întâmplare la locul potrivit, în clipa potrivită. Îşi întoarse capul şi îl privi ameninţător, în timp ce, la rândul lui, Luke se apleca să studieze situaţia.

— Eu mi-am făcut treaba. Acum e rândul tău. Scoate-mă de aici, altfel diseară îţi pun atâta anşoa în salată, că vei sta să bei apă până la ziuă.

— Nu te încurci când ameninţi pe cineva, murmură el, încercând să strecoare un deget între uşă şi umărul ei. Poţi să încerci să te mişti lateral?

— M-am înţepenit, Sinclair. Asta înseamnă că nu pot să mă mişc. Ai priceput?

El îşi frecă bărbia, cântărind situaţia.

— Ai răbdare, Elizabeth. Trebuie să mă gândesc la ce! mai bun mod de abordare a problemei.

— Acum mai ia-ţi şi timp de gândire, mormăi ea, lovindu-l cu fruntea.

Sneakers apăru, de pe unde dormea şi-i umplu faţa cu emblema caracteristică a afecţiunii sale.

— Sneakers, şterge-o!

Încerca să vorbească fără să-şi atingă cu limba buzele, pline de salivă de câine.

— Vrea şi el să fie folositor, săracul. Ce-ar fi dacă te-am unge cu…

— Sinclair, sunt sigură că există un mod simplu de a ieşi de aici, spuse ea, cu prefăcută răbdare. Găseşte-l imediat, sau mori. Şi ţine-l pe Sneakers departe de mine.

N-am câtuşi de puţin chef de el în clipa asta.

— Am amândouă mâinile ocupate cu părul tău, ca să nu mături pe jos. Poate ar trebui să ţi-l împletesc…

— Sinclair! Nu e nimic de râs…

Ar fi putut să jure că el era gata să izbucnească în râs, dar nu avea dovezi. Perspectiva ei asupra lui era limitată la regiunea coapselor, fapt ce i-ar fi trezit tot felul de gânduri interesante, dacă n-ar fi fost înfiptă într-o uşiţă de câine, cu sânii dureros striviţi de podea.

— Eşti mai mare la vârf, sau la bază?

— Poftim?

— Voiam să ştiu dacă măsura şoldurilor tale e mai mare sau mai mică decât a sânilor.

— Să nu îndrăzneşti să foloseşti cuvântul măsură în preajma mea.

Îşi ridică din nou capul, încercând să surprindă expresia de pe faţa lui. Dacă zâmbea, era gata să-l muşte. Dar nu văzu nicio urmă de amuzament şi căzu din nou pe coapsa lui. Fusese o figură de stil, „perna” pe care stătea era tare ca oţelul. Dacă ar fi încercat să-l muşte şi-ar fi rupt dinţii.

— Mă întrebam doar, continuă el, dacă ar fi mai uşor să te trag prin faţă, sau dacă ai ieşi mai uşor prin spate. Pentru că dacă şoldurile tale sunt mai mari decât sânii…

— Sânii mei vor fi turtiţi pentru totdeauna dacă nu faci ceva în următoarele şaizeci de secunde, îl întrerupse ea.

— În niciun caz nu ne putem permite una ca asta, murmură el, coborându-şi degetul peste umărul ei.

Ea încercă să muşte degetul care cobora spre o zonă intimă, dar dinţii i se închiseră în gol, căci Luke şi-l retrase la o distanţă sigură.

— Crede-mă, Sinclair. Dacă degetul tău rămâne înfipt aici, cu mine, îi voi cere lui Sneakers să ţi-l muşte.

Câinele răspunse atenţiei şi o linse încântat de la bărbie până la frunte.

— Personal, cred că Sneakers preferă să lingă decât să muşte.

Luke îndepărtă câinele cu cotul.

— De ce nu încerci să te dai înapoi?

— Pentru că nu am de ce să mă ţin, de-aia!

— Atunci va trebui doar să te trag. Aş putea să-mi recuperez piciorul?

Elizabeth mormăi o înjurătură indoneziană, care l-ar fi făcut să pălească dacă ar fi înţeles-o şi se propti în mâini. Sânii i se striveau şi mai tare, în acea poziţie incomodă. Privi cum cizmele lui Sinclair traversau bucătăria.

— Hei, unde pleci, Sinclair? Nu poţi s-o-ntinzi şi pe mine să mă laşi aici!…

Cizmele se întoarseră cu vârfurile spre ea.

— Eşti prinsă în uşă, Elizabeth. Mi s-a părut mai prudent să ocolesc, dar dacă preferi să deschid uşa cu tine măturând ca o pisică moartă…

Cizmele se întoarseră şi plecară, lăsându-i dorinţa vie de a-l înfige pe el în uşiţa câinelui şi de a-l privi cum se târăşte.

O pisică moartă? Tocmai adăuga diabolice îmbunătăţiri planului ei de a-l înnebuni pe Sinclair cu alarmele, când simţi o mână pe fundul ei, apoi alunecând spre şold. Când şi celălalt şold fu acoperit în mod similar, abandonă orice gând de răzbunare.

Se gândea doar ce bine e să simtă atingerea lui şi el începu s-o tragă. Uşurel, deşi ea nu-şi dădea seama cum reuşea; Luke o trăgea înapoi prin uşa proiectată pentru animale, nu pentru oameni. Simţi cum apăsarea de pe sânii ei scade şi cum mâinile lui se mişcă înainte, fixându-i umerii, trăgându-i părul din drum, ca să nu fie prins în uşiţă.

Apoi se trezi în picioare, susţinută de el. Se clătină un pic, sângele fugindu-i de la cap la picioare. El o ţinea cu grijă, delicat, cu un braţ pe talia ei. Cu cealaltă mână îi ridică uşurel bărbia, astfel încât să nu aibă încotro şi să-l privească în ochi.

— Te simţi bine?…

Cu degetul mare o mângâia pe obraz şi o studia cu o seriozitate care făcea să i se înmoaie genunchii.

— Mda… în linii mari nevătămată, deşi nu prea respir regulat, se gândi ea, întrebându-se dacă şi el îşi dădea seama. Probabil că observase câte ceva, căci surâsul lui dispăru subit, în timp ce-şi înclina capul.

Mai jos, tot mai jos, până ce nasurile aproape li se atinseră. Până când privirea ei se pierdu în marea cenuşie a ochilor lui, care o fascinau. Până când buzele lui le atinseră aproape pe-ale ei… şi ea intră în panică.

Îşi smuci capul spre spate şi-i spuse:

— Tu nu vrei să faci asta, Sinclair.

— Nu vreau?…

Degetele lui se afundară în părul ei, încălzindu-i pielea capului şi împiedicând-o să se îndepărteze mai mult.

— Nuuu… Sunt exact buzele pe care le-a lins Sneakers adineaori. O să iei jigodie.

El înălţă capul şi o privi serios.

— Şi numai de-aia nu vrei să te sărut?

Nu putea să-l mintă.

— Doar dacă nu te interesează chestiile comune, cum ar fi că de-abia ne-am cunoscut, că nu ştiu de ce mă aflu aici şi celelalte…

— Nu mă interesează.

Îşi înclină din nou capul, fără să-i mai lase de data aceasta nicio şansă de evadare. Buzele lui le mângâiară pe-ale ei, apoi gurile li se lipiră.

Sărutul era cald şi puternic şi nu semăna cu nimic din ce i se întâmplase vreodată… şi se terminase înainte ca ea să se fi obişnuit cu el. Dar ştia că învăţase ceva, chiar aşa, cu gândurile de-a valma şi cu inima bătând nebuneşte.

Învăţase că niciodată nu s-ar fi obişnuit. Dar îşi dorea măcar să încerce, deşi ştia că era un vis copilăresc să spere că Luke va veni vreodată în insula ei pentru altceva decât obligaţiile de serviciu.

— Ce de gânduri serioase, Squirt.

Îşi frecă degetele de capul ei, apoi o lăsă să plece şi puse mâna pe mânerul uşii.

— A fost doar un sărut…

— Şi probabil nu una din cele mai bune idei ale tale,

Sinclair, zise ea, intrând în casă cu paşi şovăitori.

Se îndreptă spre masă şi îşi reluă locul din faţa cărţii de bucate. Privea în jos, căci, dacă ar fi privit în sus, l-ar fi lăsat să vadă că într-adevăr se gândea ia lucruri foarte serioase.

— Ştii că sunt de şase ani pe insula asta. Deduci că nu sunt obişnuită să am bărbaţi în preajmă. Un sărut înseamnă pentru mine mai mult decât pentru femeile cu care eşti obişnuit.

— Bine. Mă bucur să aflu că înseamnă cât de cât ceva.

— Dar nu ştiu dacă mi-a plăcut pentru că eşti tu, sau pentru că eşti bărbat şi disponibil, scânci ea. Nu obişnuiesc să profit de oameni…

— Cred că mi-aş fi dat seama dacă profitai de mine, murmură el.

— Se poate, admise ea. Dar ar trebui să te gândeşti la asta înainte s-o mai faci o dată. Dacă ai cumva de gând. Se opri, înainte ca limba să-i scape total de sub control.

Tăcerea se aşternu între ei, până ce ea realiză că el aştepta să-l privească. Ridică ochii şi fu surprinsă să vadă că surâsul lui fusese înlocuit de o privire serioasă, puţin tristă.

— Şi McCain e bărbat şi disponibil. L-ai sărutat?

— McCain?! se minună ea în faţa unei sugestii atât de absurde. Bineînţeles că nu. Nici n-a încercat, atât i-ar fi trebuit. El n-are nici măcar prenume!…

Trăsăturile lui se destinseră şi ea se simţi liniştită alături de el.

— Squirt?

Ea se încruntă.

— Nu-mi mai spune aşa, Sinclair.

— Mai am un nume, în afară de Sinclair. Mi-ar face plăcere dacă l-ai folosi din când în când.

Îşi luă haina din cuiul de lângă uşă.

— Unde pleci?

— Până la Sloane. Wyatt m-a însărcinat să-i mulţumesc că are grijă de tine.

Mai bine zis, se duce să-l pună la curent cu modificările făcute până acum la sistemul de alarmă, se gândi ea, apoi îşi aminti de problema pe care încă n-o rezolvaseră.

— Parcă discutam de ce nu trebuie să mă săruţi.

El dădu din cap.

— Rămâne încă valabil ce-am spus mai devreme.

Îi era greu să ţină pasul.

— Ce-ai spus?

El se întoarse, deschise uşa, apoi o privi peste umăr.

— Spuneam că nu vreau să discut despre asta, Elizabeth.

Era pe punctul de a întreba de ce, dar el plecase înainte de a-i lăsa timp să deschidă gura.

— Cu atât mai bine, îi spuse lui Sneakers, care se ţinea după ea prin casă. Dacă nu vrea să discute despre asta, cu atât mai puţin o să vrea să-mi explice de ce.

Îşi smulse pantoful din gura câinelui şi se întrebă când avea să se întoarcă Sinclair. Oricât de mult ar fi durat, avea nevoie de fiecare secundă pentru ca ritmul inimii ei să revină la normal.

Sărutul lui însemna ceva pentru ea, ceva ce ar fi vrut să-şi amintească mereu.

Capitolul 4

Luke nu se grăbi să se întoarcă de la Matt Sloane. În drum făcu un ocol până la pista de elicopter, situată la limita terestră a proprietăţii lui Elizabeth. Sloane îl asigurase că pista era pregătită, dar el avea nevoie de timp de gândire. Timp să decidă ce era de făcut acum, odată ce săvârşise ceea ce se putea numi, pe drept, cea mai mare greşeală a vieţii lui.

O sărutase. Mai mult, ştiuse că asta avea să i se întâmple. Nimic în lume nu-l putea face să renunţe la farmecul dulce al gurii ei. Accepta adevărul, chiar ştiind câte primejdii implica acest fapt simplu. Întrebarea era dacă se va putea opri înainte de a duce prea departe acest sărut. O întrebare care nu pusese niciodată înainte, cu alte femei, căci niciodată nu-şi pierduse controlul în preajma

lor. Dacă, după ce se sărutau, făceau dragoste, era pentru că aşa doriseră amândoi, încă înainte de a se săruta. Nu fiindcă se sărutaseră.

Luke nu se minţea. O dorise pe Elizabeth. Şi nu putea să îngăduie una ca asta. Sărutul ei era primejdios.

Iar primejdia nu păruse niciodată mai dulce, mai ispititoare…

Strecurându-se pe sub crengile joase, Luke înaintă uşor pe pământul aşternut cu cetină, până la pista de elicopter situată în mijlocul unui luminiş. După cum îi spusese Sloane, pista era gata pentru livrarea de după-amiază. Curăţarea pistei era una din sarcinile lui Todd, fiul lui de şaisprezece ani şi tot el trebuia să aibă grijă ca H-ul să fie vopsit în alb, pentru o bună vizibilitate. Luke băgă de seamă că-şi făcuse bine datoria.

Mulţumit, se întoarse în pădure şi-şi croi drum către apă, gândindu-se că n-ar fi rău să mai controleze o dată barca. Nu se aştepta la necazuri. Conform mesajului pe care Wyatt i-l transmisese lui Sloane, Curtis luase legătura cu unul din asociaţii lui dinainte de arestare, care fusese mai mult decât încântat să primească bani contrainformaţii. Curtis îi ceruse ajutorul pentru a pleca din Kuala Lumpur, iar Wyatt era pe urmele lui.

Câtă vreme Curtis era încă de cealaltă parte a pământului, Luke simţea că poate răsufla ceva mai uşurat. Nu prea mult. Dacă dorea şi îşi putea permite, Curtis putea plăti pe cineva să facă treaba în locul lui. Dar atât Luke cât şi Wyatt erau de părere că ţinea să rezolve personal chestia asta. Nu fusese nici măcar o singură tentativă în ultimii şase ani, în care, deşi Curtis fusese închis, îşi păstrase toate relaţiile şi ar fi putut foarte uşor aranja un mic accident pentru Elizabeth pe Quincy Island, dacă ar fi ştiut că ea se află acolo.

Dar Luke trebuia să presupună că ştie, aşa cum trebuia să presupună că nu va renunţa la răzbunare. Din tot ce aflase despre individ, deducea că nimic pe lume, nici chiar propria libertate, nu conta mai mult pentru el decât să se răzbune pe Wyatt, omul care-l predase personal

autorităţilor.

De aceea, Luke n-o lăsase pe Elizabeth cu totul singură. Todd Sloane o ajuta să monteze o broderie pe gherghef, un pretext de a-i ţine companie, care nu era chiar cu totul inventat, căci băiatul îi promisese asta în cursul săptămânii. Când Luke ajunsese la familia Sloane, Todd îi strânsese mâna şi o pornise în grabă, explicând pe scurt unde se duce şi de ce Elizabeth va găsi această vizită firească. La jumătatea peluzei, băiatul se întorsese să strige că avea să rămână acolo până la întoarcerea lui.

Luke fu plăcut impresionat de maturitatea lui, neaşteptată la un băiat de vârsta asta. Todd semăna foarte mult cu tatăl lui şi nu numai fizic. Amândoi erau blonzi, cu ochi albaştri şi umeri largi şi adolescentul depăşise deja înălţimea tatălui său. Şi totuşi, Todd mai avea destul până să ajungă la statura solidă a lui Matt.

În rapoartele lui Sloane şi McCain existau referiri ocazionale la Todd şi la prietenia dintre el şi Elizabeth. Această legătură îi înlesnise lui Matt supravegherea fetei, dar asta nu afectase nicidecum amiciţia celor doi. Prin Todd, tatăl lui putea să-i raporteze lui Wyatt că Elizabeth era bine, fericită şi în siguranţă, fără să fie nevoit să se amestece în viaţa ei mai mult decât era firesc din partea unui vecin.

Educaţia lui Todd se făcea mai mult din cărţi, sub supravegherea părinţilor şi doar ocazional frecventa o şcoală privată, pe continent. Aşa că era aproape mereu pe insulă, gata să-i ţină de urât lui Elizabeth când voia ea şi s-o ajute la treburile domestice când îl ruga.

Privind cum băiatul dispărea în pădure, Luke îşi puse în gând să discute despre el cu Wyatt când se va întoarce la Singapore. Cum Todd avea doar şaisprezece ani, în curând avea să vină vremea facultăţii şi Luke ştia că Wyatt va dori să-l ajute.

Jenny Sloane, soţia drăguţă şi liniştită a lui Matt, se retrăsese politicos şi-i lăsase să schimbe informaţii. Doar când Luke era gata de plecare, îl întrebă dacă el şi Elizabeth aveau să cineze la ei în seara următoare se pare,

un ritual săptămânal. Luke refuzase invitaţia şi-l lăsase pe Matt să-i explice soţiei sale de ce nu era o idee bună ca Elizabeth să iasă din casă după lăsarea serii.

Cel puţin Matt îi poate spune lui Jenny adevărul, se gândi Luke. Pentru Elizabeth, îi trebuia o serie întreagă de minciuni şi subterfugii ca s-o ţină în casă… Un animal mic şi păros îşi scutură coada şi dispăru în vizuina sa de la rădăcina unui copac. Luke se întrebă dacă aşa ar reacţiona Elizabeth, în caz că va trebui să-i povestească despre evadarea lui Curtis, înainte ca Wyatt să pună mâna pe el. Oare ar dori şi ea să-şi caute o vizuină, în care să dispară?

Nu-şi putea închipui că femeia care-l atacase cu un desfundător de closet ar găsi cu cale să se ascundă. Surâse, amintindu-şi atacul ei feroce. Nu, nu şi-o imagina pe Elizabeth dând înapoi şi lăsând pe alţii să decidă cursul evenimentelor. Chiar aşa de speriată cum era, îl atacase. Cu îndrăzneală. Nebuneşte.

Surprinzător, căci rapoartele lui Matt indicau un comportament total diferit. De-a lungul anilor, alarma sunase de zeci de ori – deşi mult mai rar în ultima vreme. De fiecare dată, Matt o găsise aşteptând într-una din nişe.

Nu ca în cele două cazuri din cursul nopţii. La prima alarmă, Luke o crezuse că nu fusese în stare să deschidă uşa ascunzătorii. Dar nu-şi putea explica ce se petrecuse a doua oară.

Luke era uimit, dar nu peste măsură de preocupat de incoerenţa purtării ei. Acum era important să facă în aşa fel, încât să pară că restructurează sistemul de alarmă, fără să facă de fapt nimic decât o eventuală verificare a diferenţelor faţă de planul de amplasare.

Făcu un popas între copacii înşiraţi de-a lungul ţărmului. Cercetă priveliştea ce se deschidea în faţa lui. Niciun semn a trecerii omului, în afară de urmele lăsate mai devreme de proprii lui paşi şi de labele dobermanului. Părăsi adăpostul copacilor şi se îndreptă către barcă. Păşea cu grijă de-a lungul docului pe jumătate putrezit, trăgând nădejde că va mai rezista o săptămână. Nu putea să lege barca în faţa casei lui Elizabeth. Dacă totuşi Curtis

ajungea pe insulă, era improbabil să asocieze barca lui cu Elizabeth şi astfel le mai rămânea o şansă de fugă. Dar barca rămânea o soluţie extremă.

Dacă individul ajungea atât de departe, era mult mai eficient să-l elimine decât să fugă de el. Şi de o mie de ori mai avantajos, pentru că astfel Elizabeth ar fi putut rămâne liniştită pe insula ei, dacă asta îşi dorea cu adevărat.

Luke şi-ar fi dorit infinit mai mult pentru ea.

Elizabeth profită de absenţa lui Luke pentru a face puţină treabă, stimulată atât de sosirea lui Todd, cât şi de propria ei nevoie de a avea o ocupaţie. Băiatul stătea turceşte pe un covor de Aubusson, care proteja parchetul de lemn de cele două sofale şi garnitura corespunzătoare de fotolii. Cu ajutorul unui pistol de capsat, fixa o bucată nouă de etamină în cadrul ei de lemn. Elizabeth finisa ultimele detalii la o cutie de ochelari. Încolăcit într-o pată de soare, Sneakers dormea, netulburat de zgomotul capsatorului.

După ce tăie un ultim fir cu o foarfecă minusculă, Elizabeth puse deoparte lucrul terminat. Todd o ajută să strângă şuruburile fluture care fixau ghergheful pe masa de lucru, apoi o aşează în faţa scaunului ei de cusut.

— Asta pare destul de mare ca să-ţi ia câţiva ani buni, zise el. Crezi că o termini înainte să plec eu la facultate?

— Durează doar câteva luni. Altfel, cineva va fi dezamăgit de Crăciun.

Se aşează în scăunelul de lucru şi înclină ghergheful în lumina care-i cădea peste umăr.

— Chiar şi aşa, tot vei pleca prea devreme pentru mine. Cine o să-mi mai monteze ghergheful după ce pleci tu?

Todd surâse şi se aplecă peste marginea canapelei.

— Dacă ai admite că un pistol de capsat nu e chiar un pistol, ai putea să-l montezi singură.

— Are un trăgaci, Todd, zise ea, ridicând ochii din poală, unde sorta firele într-un curcubeu de nuanţe. Poţi să tragi, să ţinteşti – dacă te pricepi şi face găuri. Mie mi se

pare cumplit de asemănător cu un pistol.

— Gândeşte-te la el ca la o unealtă. Ca la un ciocan.

— Cu ciocanele am mai mult noroc. Fratele meu m-a învăţat cum să le folosesc, când am făcut împreună o căsuţă pentru păsări. În vara aceea aveam opt ani.

Surâse amintirii şi se întoarse la firele ei, comparându-le cu nuanţele de pe model. Compara suprafeţele din fiecare culoare cu cantităţile trimise. Îşi notă să comande încă o nuanţă de galben şi puse deoparte două papiote de verde care nu-i foloseau.

— Şi pistoalele sunt unelte, spuse Todd pe un ton serios. Un pistol te poate păzi.

Ea suspină şi-şi ridică ochii, întâlnind privirea lui solemnă.

— Numai dacă eşti dispus să-l foloseşti, Todd, spuse ea liniştită. Numai dacă eşti dispus să ucizi. Altfel e inutil.

— Un pistol nu trebuie neapărat să ucidă. Ca orice unealtă, trebuie folosit cum se cuvine. Şi asta se învaţă.

— Parcă ai fi fratele meu. Aproape că a făcut apoplexie când a auzit că nu vreau să am un pistol în casă. Elizabeth suspină din nou, ştiind că n-avea niciun rost să-i spună puştiului cu ce precizie era ea capabilă să nimerească o ţintă.

Dar numai o ţintă de hârtie. Ţintele umane erau altceva.

— Todd, cred că am mai discutat despre asta. Când o să-ţi intre în cap că nu pot şi nu vreau să folosesc un pistol? În orice caz, nu îndreptat spre ceva ce merge şi respiră.

Chipul lui se lumină de-un zâmbet.

— Verificam doar, Elizabeth. Totdeauna mi-am imaginat că există o speranţă să te răzgândeşti.

— De ce?

— Pentru că nu te temi de ele, spuse el, rezemându-se din nou de sofa şi întinzându-şi braţele lungi pe speteaza acesteia. Vezi de fiecare dată pistolul tatii şi niciodată nu te-am văzut măcar tresărind.

— Nu pistolul mă sperie, zise ea, ci omul din spatele

lui. Şi cum n-am niciun motiv să mă tem de tatăl tău, e firesc ca nici pistolul lui să nu mă deranjeze.

— Dar te temi de pistolul de capsat, insistă Todd. Nu vrei nici măcar să pui mâna pe el.

Ea râse.

— Asta pentru că e greu, Todd. Şi în afară de asta, prima dată când l-am folosit, am împuşcat patru capse în piciorul mesei mele din sufragerie. Cu o asemenea îndemânare, ar trebui să-mi fii recunoscător că nu vreau să-l folosesc.

Îşi frecă nasul, amintindu-şi ce proastă se simţise când trebuise să scoată capsele din piciorul mesei. Nu numai că lemnul fusese definitiv marcat, dar ea nu mai cutează să pună mâna pe capsator, de teamă ca următoarea ţintă să nu fie un picior de constituţie ceva mai delicată.

— Tata va fi, oricum, aici, în lipsa mea, sublinie Todd.

Atâta timp cât Wyatt îl plăteşte, adăugă ea în gând. Deşi, la drept vorbind, nu credea că Sloane ar fi plecat nici dacă fratele ei nu l-ar mai fi plătit. Matt era la fel de bine instalat pe insulă ca şi ea însăşi. Toată ziua era ocupat cu arta, mai precis pictura în ulei. Era o îndeletnicire pe care niciodată mai înainte nu o putuse pune pe deplin în valoare. Şi pe deasupra, era talentat. Elizabeth se întreba cât timp avea să mai treacă până să fie descoperit.

— Tatăl tău va fi curând prea celebru ca să se mai ocupe de capsatorul meu, îl tachină ea. Şi apoi, nu e singurul motiv ca să-ţi simt lipsa. Cine va mai veni să mă vadă aşa de des?

— Îl pot ruga pe Old Harry s-o facă în locul meu.

Ştii că totdeauna a fost galant cu tine.

Elizabeth se încruntă. Old Harry locuia de cealaltă parte a insulei şi se ocupa de sosirea vaporului. Avea cel puţin optzeci de ani, nu se îmbăia niciodată şi nu-i păsa unde scuipa tutunul pe care îl mesteca. Se credea darul lui Dumnezeu pentru femei, cinste pe care Elizabeth şi-o disputa cu domnişoara Eleanor Croome – căci erau singurele două femei necăsătorite de pe insulă. Elizabeth îl vedea cu regularitate pe Old Harry, căci proviziile ei erau

aduse cu vaporul o dată pe săptămână. În fiecare miercuri conducea camionul două mile de-a curmezişul insulei, încărca alimentele şi poşta şi îi răspundea lui Old Harry că nu, sigur nu dorea să petreacă sfârşitul de săptămână cu el la Seattle.

În şase ani, nu dăduse niciun semn că ar fi dispusă, vreodată, să-i accepte invitaţia, în şase ani, el nu încetase s-o invite. Domnişoara Eleanor Croome, văduva de vârstă nedeterminată, îi sugerase în cele din urmă să înceteze să-i mai facă propuneri, sau va fi silită să se adreseze autorităţilor. Harry îi amintise că pe insulă nu existau autorităţi.

Şi-apoi, adăugase el, dacă nu-i plăceau propunerile lui, de ce venea la feribot în fiecare săptămână?

La figura. Asta, miss Eleanor realizase că nu avea nicio şansă cu Harry. După cum îi explicase ea lui Elizabeth, era mai simplu să-şi ia proviziile şi să nu-l bage în seamă pe bătrânul păcătos.

Odată trasate liniile de bătaie, Elizabeth găsi călătoria săptămânală mult mai interesantă. Era foarte amuzant să-i urmărească pe cei doi, deşi nimeni n-ar fi acceptat că lucrurile erau diferite. Miss Eleanor nu prea reuşea să nu-l bage în seamă pe Harry şi nici el nu se lăsa ignorat.

Elizabeth îşi imagina că o explozie era iminentă.

— Old Harry are lucruri mai importante de făcut, decât să bată drumul până aici, spuse ea, sperând că nu se înşală. Va trebui să găseşti un înlocuitor mai bun, dacă vrei să te las să pleci.

— Probabil mămica va trece mai des pe-aici, dar ştii ce greu e s-o scoţi din casă.

Ea râse.

— Mămicii tale îi place să fie acasă, Todd. Cu tăticul tu. Şi apoi, ne vedem în fiecare săptămână, la cină. Pentru multă vreme, asta e tot ce pot suporta ca viaţă mondenă. Şi fiindcă a venit vorba de cină…

Vocea profundă a lui Luke o întrerupse.

— Jenny m-a rugat să-ţi transmit că ar vrea să facă o

pauză săptămâna asta. E încă obosită după călătoria la Seattle de la sfârşitul săptămânii.

Stătea la intrarea în salon, cu un umăr sprijinit de bibliotecă. Nu putea şti de cât timp stătea acolo, căci atenţia ei fusese împărţită între Todd şi firele din poală. Nu de multă vreme, hotărî ea în cele din urmă. La fel de sigur cum putea să respire, putea să-i simtă prezenţa.

Şi-ar fi dat seama dacă el ar fi fost acolo mai mult de câteva secunde.

Îl privi pe tânăr.

— Todd, nu mi-ai spus că mama ta nu se simte bine!…

Todd se ridică fără efort din pernele moi ale canapelei şi dădu din cap.

— Nu e bolnavă, doar obosită. Tata spunea că a bătut magazinele fără pauză, în cele două zile cât a stat în Seattle.

Se aplecă şi ridică pistolul de capsat de unde-l lăsase.

— Să-l pun la loc, cu celelalte pistoale?

Ea dădu din cap, surâzând.

— Şi nu uita siguranţa. De câte ori umblu prin sertarul acela, mă tem să nu-mi găuresc degetele.

— Ai un sertar de pistoale? întrebă Luke tăios.

— Toată lumea are, răspunse ea, încercând să nu-i arate cât de mult se amuza, în vreme ce Luke îl privea fix pe Todd.

— Wyatt mi-a spus că refuzi să ţii un pistol aici.

Todd râse încetişor şi se îndreptă spre biroul vechi de mahon. Deschise sertarul şi puse unealta înăuntru, apoi se dădu la o parte pentru ca Luke să-i poată vedea conţinutul.

Elizabeth nu rezistă ispitei de a-i detalia inventarul.

— E un pistol de capsat, un pistol cu apă…

Luke o întrerupse, întorcându-se spre ea:

— Credeam că vorbeşti de pistoale adevărate.

— Sunt pistoale adevărate, insistă ea. Şi mai e şi un pistol de lipit…

— Niciun pistol cu gloanţe? întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Niciun pistol cu gloanţe.

Luke o privi gânditor, în vreme ce Todd închise sertarul şi se întoarse să-şi ia haina de pe canapea.

— Să mă anunţi când te decizi unde vrei să muţi tufa de lemn câinesc, Elizabeth. Mama spune că trebuie să ne grăbim dacă vrem s-o mai mutăm anul acesta. Are nevoie de mai multe luni ca să se aclimatizeze.

— Bine, Todd. Poate săptămâna viitoare.

Îi surâse, în timp ce el îşi puse haina.

— Şi-ţi mulţumesc pentru gherghef.

— N-ai pentru ce, răspunse el şi se îndepărtă cu mersul acela dezlânat, caracteristic băieţilor în creştere. Elizabeth îl văzu oprindu-se la câţiva paşi de Luke şi spunând ceva ce ea nu putu auzi.

— Ce-a spus?

Îşi trase lucrul mai aproape, evită privirea lui Luke şi începu să aranjeze nuanţele pe marginea de sus a gherghefului.

— Nimic important. Tu ce faci?

Traversă camera spre locul unde stătea ea. Paşii lui făceau la fel de puţin zgomot pe parchet, ca şi pe covorul de Aubusson. Se învârti prin spatele ei. Şi se opri să se uite la gherghef dintr-un unghi în care nu-i oprea lumina.

Făcu un efort să nu se întoarcă, să vadă cât de aproape stătea el.

— O broderie nouă. Cu asta îmi câştig existenţa.

Râsul lui încet îi dădu fiori.

— Ştiu ca brodezi pentru un magazin din Seattle, Elizabeth. Şi mai faci şi finisarea unor obiecte lucrate de alţii, cum ar fi cutia aceea de ochelari.

Nu se putu împiedica să se întoarcă şi să-l privească.

— Atunci de ce mă-ntrebi?

— Eram curios ce faci în clipa asta. Încerci să te hotărăşti de unde să începi?

Se aşeză în fotoliul de-alături, încrucişă picioarele şi se lăsă pe spate.

— Nu, sortam culorile ca să văd dacă am destul din toate, spuse ea, revenind la lucrul ei. Magazinul îmi trimite de obicei tot ce-mi trebuie, dar fac o mare economie de

timp pe parcurs, dacă verific înainte de a începe. Mai ales la un proiect de dimensiunile astea. N-am chef să trebuiască să deşir ceva. Şi aşa profitul e destul de mic la afacerea asta.

— De ce să trebuiască să deşiri?

Se aplecă şi luă un fir de pe gherghef. O etichetă micuţă atârna de el şi se uită ce scria pe ea.

— Numărul opt sute nouăzeci şi unu. Nu e destul ca să ştii ce să comanzi?

— Teoretic, da. Dar risc să fie un lot diferit de colorant. Şi dacă nu se potriveşte…

— Dacă nu se potriveşte, trebuie să deşiri, înţeleg.

Elizabeth dădu din cap, incapabilă să lege două vorbe despre subiectul discutat. Sunt derutată, se gândi ea. Era o senzaţie pe care nu-şi amintea s-o mai fi trăit vreodată, dar dezvăluia perfect reacţia ei faţă de Luke. I se tăie respiraţia.

Trebuie să fie în legătură cu poziţia planetelor. Miss Eleanor încercase mereu s-o convingă că sentimentele şi emoţiile omeneşti au mai mult de-a face cu astrele, decât se crede de obicei. Pentru prima dată, Elizabeth se întreba dacă nu cumva miss Eleanor avea dreptate.

Dacă nu, însemna că Luke Sinclair o atrăgea cum nu i se mai întâmplase vreodată. Elizabeth nu era sigură că stelele erau o explicaţie prea exactă.

— Elizabeth?…

— Mda?…

Oare n-ar fi putut să mai încerce o dată acel sărut, cel pe care îl pecetluise pe buzele ei în dimineaţa aceea, când ea era prea îngrijorată ca să se bucure pe deplin?

— Asta aduce vreun profit? întrebă el.

— Ce anume?

Stelele? Sărutul?! Sărutul să aducă un profit?! Despre ce naiba vorbea?…

El întinse mâna spre lucrul ei.

— Broderia. S-ar părea că, dacă petreci câteva luni lucrând la chestia asta, ar trebui să fie grozav de scumpă.

Îşi simţi obrajii fierbinţi şi conştiinţa uşurată. Îşi

împleti degetele în firele de lână şi încercă să dea un răspuns coerent la întrebarea lui logică.

— Pentru lucrări aşa de mari, ai dreptate. Dacă ar fi să cer pe ea cât merită, numai cei foarte bogaţi şi-ar putea permite. Dar dacă aş face numai muncă de finisare, cum e cutia de ochelari, aş putea probabil să mă întreţin singură. Deşi nu în stilul ăsta.

Privi în spatele lui, la fotografiile şi cărţile care umpleau rafturile înşirate deja podea la tavan, la gravurile alese după gustul ei. Îi creştea inima văzând lucrurile familiare care făceau din această casă căminul ei.

— Vrei să spui că, tocându-ţi degetele în halul ăsta, tot n-ai putea să întreţii casa?

— Nu prea.

Aruncă lâna pe gherghef.

— Hai să luăm o gustare. Mi-e o foame de lup. La aceste cuvinte, Sneakers ridică capul, lătră dată, apoi o luă la fugă spre bucătărie.

— Cunoaşte cuvântul gustare?

Luke se ridică şi dădu la o parte ghergheful, pentru ca Elizabeth să se poată ridica.

— Pentru un câine, are un vocabular remarcabil, îşi puse mâna într-a lui şi-l lăsă s-o tragă din scăunelul scund, bucurându-se o secundă în plus de căldura atingerii lui.

— Am să-ţi explic câteva din cuvintele mai importante, dar atunci n-o să mai fie aşa de amuzant.

— Amuzant pentru cine?

Ea râse.

El se încruntă.

— Dacă sunt ceva de genul joacă, nu sunt sigur că doresc să aflu.

— Sunt şi mai şi.

Aşa cum îi promisese, Luke spălă vasele, apoi luă nişte unelte din garaj ca să pună la loc linoleumul în faţa uşii de la bucătărie. După asta, începu să asambleze un circuit complicat, menit să controleze senzorii infraroşii din dreptul uşii din dos, deconectându-i când Sneakers ieşea şi repunându-i în funcţie când se întorcea în casă. În

timp ce el îi explica toate astea, Elizabeth încerca să pară indiferentă, deşi de fapt era profund impresionată de ce meşterea el.

Îl lăsă să lucreze şi se întoarse în salon la noua ei broderie. Înainte de a se aşeza, deschise un scrin micuţ, ataşat bibliotecii, care conţinea o combină muzicală sofisticată. Introduse un compact-disc şi potrivi volumul doar un pic mai jos de limita suportabilului, în timp ce primele acorduri ale unei opere rock umpleau camera, acoperind orice alte sunete. Se aşeză pe scăunelul ei, cu picioarele sub ea şi trase stativul de lucru mai aproape.

După o clipă de ezitare, îndepărtă firele viu colorate de lână, păstrând doar o nuanţă blândă de ecru, pe care avea s-o folosească pentru fond şi făcu prima împunsătură din multe, multe mii.

Câteva minute mai târziu, Luke apăru în uşa salonului cu haina într-o mână şi Sneakers urmându-l îndeaproape. Aşteptă până când ea opri muzica şi abia după aceea începu să vorbească:

— Drăguţ din partea ta să pui muzica destul de tare ca să o aud din bucătărie.

Ea râse.

— Cu plăcere.

— Am fost răutăcios, mormăi el.

— Îmi pare rău, se scuză ea, cu jumătate de gură, apoi reveni la lucrul ei şi înfipse acul, cu speranţa că locul era cel potrivit. Nu sunt obişnuită să am lume pe lângă mine, mai ales când lucrez.

— Totdeauna lucrezi cu muzica aşa de tare?

— Da. E singurul mod de a acoperi ciocănitorile.

— Care ciocănitori?

Elizabeth abandonă micuţa petală de orhidee care începea să se contureze.

— Cele care încearcă să-şi croiască drum cu ciocul prin peretele de sud. Aşteaptă până încep să lucrez şi încep şi ele săpăturile. Asta mă scoate din minţi.

— Nu cred că vor pleca numai pentru că nu le bagi în seamă.

— Nu pleacă nici dacă arunci cu ceva după ele.

Puse un fir de lână în ac, fără să-şi ia ochii de la Luke.

— Şi chiar dacă aş avea un pistol, tot n-aş putea să le împuşc.

El o privi neîncrezător.

— Ies puţin. Te deranjează dacă Sneakers vine cu mine?

— Dacă încă n-ai băgat de seamă, află că Sneakers merge exact unde are el chef.

— Cât timp sistemul de alarmă este deconectat, nu contează. Mă duc să verific dacă planurile concordă cu realitatea. În caz că mai sunt şi alte schimbări pe care McCain a uitat să le noteze.

Ea surâse, încântată că nu se încurcase cu niciunul din senzorii cu infraroşii, când pregătise următoarea capcană, sub fereastra laterală.

— Sunt sigură că McCain n-a mai uitat nimic altceva.

Îşi înăbuşi sentimentele de vinovăţie, gândindu-se că oricum Sinclair avea să descopere adevărul înainte ca bietul McCain să fie concediat.

— Ar fi bine pentru el să nu fi uitat. Nu angajez idioţi.

Luke şi Sneakers plecară, înainte ca Elizabeth să poată inventa un argument în favoarea lui McCain, care să nu dea peste cap propriile ei maşinaţii. Se apucă din nou de lucru, gândindu-se că cel mai bine ar fi să aranjeze senzorul de pe poteca ce ducea pe plajă, când Luke va fi plecat să întâlnească elicopterul.

Îl va aranja în aşa fel, încât să nu rateze nici măcar un şobolan.

Luke petrecu cea mai mare parte a după-amiezii lucrând, deşi Sneakers era convins că e vorba de o joacă. De câte ori Luke se oprea să ajusteze, să modifice sau doar să verifice amplasarea unuia dintre zecile de laseri, Sneakers începea să ţopăie, aşteptând cu bolnăvicioasă înfrigurare să-i fie aruncat un băţ. Luke nu-i aruncă nici băţ, nici altceva de acelaşi gen, dar Sneakers nu conteni să aştepte clipa cea fericită.

Când Luke identifică laserul pe care-l declanşase în noaptea precedentă, lansă o suită de înjurături la adresa lui McCain, care încurajară cumva entuziasmul zgomotos al câinelui. Cum lătratul necontenit îl călca pe nervi, Luke schimbă destinaţia urărilor sale, de la McCain, la Sneakers. Câinele sări pe el cu veselie, încântat că i se acorda atenţie, iar la furia lui Sinclair răspunse cu un entuziasm frenetic.

Şi aşa li se scurse după-amiaza; Luke încerca să-şi termine treaba înainte de a deveni neatent din pricina lipsei de somn, iar Sneakers răspundea răbufnirilor de furie, lingându-l cu generozitate. Totuşi, înainte de a termina treaba, omul şi câinele ajunseseră la o oarecare cooperare. Luke îi promisese să-l scoată la plimbare înainte de cină, cu condiţia să înceteze să-l mai lingă pe urechi. Mituirea a fost eficientă. Luke era totuşi convins că Sneakers renunţase la linsul urechilor lui deoarece le găsea neinteresante, mai curând decât datorită promisiunilor lui.

Auzi motorul elicopterului chiar când terminase treaba. Lăsând sculele în faţa intrării principale, Luke se îndreptă spre pista de elicopter. La început, mişcările lui erau greoaie, muşchii fiind tensionaţi după munca migăloasă din ultimele ore. Întinzându-se din mers, se întrebă dacă n-ar avea timp să tragă un pui de somn înainte de cină – fireşte, după plimbarea făgăduită lui Sneakers. Avea nevoie de un pui de somn, ca să poată lucra din nou afară, după lăsarea serii. Terminase realinierea laserilor. Acum era vremea unui test practic. În întuneric, cu alarma deconectată, fireşte, trebuia să verifice fiecare senzor cu ochelarii speciali. Altfel, nu-i rămânea decât metoda luminiţelor de Crăciun: să branşeze sistemul şi să alerge de la un laser la altul, până le găsea pe cele care declanşau alarma. Era cam zgomotos şi întrucâtva neprofesionist.

Luke ajunse la pista de elicopter chiar în clipa când acesta ateriza. Sneakers îl urmărea prudent din spatele unui arbore masiv. Se îndreptă către elicea care se mai

învârtea încă şi-l ajută pe pilot, să descarce. Câteva clipe mai târziu se afla lângă Sneakers, aşteptând ca elicopterul să se ridice pentru a-şi lua pachetele. În drum spre casă, făcu tot ce depindea de el ca baloturile mari de material să nu distrugă răsadurile de lăptuci.

Ajuns în bucătărie, lăsă pachetele pe masă şi-şi scoase jacheta. Cum Elizabeth nu mai apărea, sortă alimentele şi le puse la rece. Probabil că ea nu dorea să se întrerupă din lucru, îşi imagină el, deşi era surprins de liniştea uimitoare care domnea în casă de când se întorsese. Se gândi că poate era prea prinsă de lucru ca să se ridice şi să schimbe discul şi se decise s-o facă el. Era o ocazie potrivită de a redeschide discuţia privind perdelele. Ar fi vrut să termine cu ele înainte de lăsarea serii şi înainte de plimbarea lui Sneakers. Nu avea prea mult timp, realiză el. Lăsă lucrurile pe masa din bucătărie şi se îndreptă spre salon.

— Elizabeth, am pus mâncarea în frigider…

Cuvintele răsunară în liniştea casei. Luke ajunse în pragul salonului şi descoperi că făcuse o presupunere greşită asupra unui aspect foarte important.

Elizabeth nu era prea captivată de lucrul ei pentru a schimba discul.

Nici măcar nu era acolo.

Capitolul 5

Luke căută prin casă, apoi îi telefonă lui Matt Sloane, dându-i instrucţiuni să caute în partea de sud a plajei şi în pădurile din jurul pistei de elicopter. El avea să meargă spre nord, pe unde se plimbase cu Elizabeth în dimineaţa aceea, apoi spre interiorul insulei, până la şosea. Cu ajutorul lui Todd, sperau să acopere zona şi să se întâlnească în faţa casei peste douăzeci de minute.

Luke trânti telefonul şi ţâşni pe uşa din spate. Verifică pistolul şi-l puse la loc în tocul lui de piele, prins la spate de talia pantalonilor. Dacă n-o găseau în douăzeci de minute, trebuiau să-şi extindă aria căutărilor. Sneakers îl urmă, ţinând pasul, cu entuziasmul evident diminuat de îngrijorarea lui Luke.

Era cel mai firesc să caute pe plajă căci, dacă ar fi ajuns până acolo, Curtis sau oamenii lui nu putea sosi decât pe apă. Altfel, ar fi putut veni cu elicopterul sau feribotul, iar acesta nu era aşteptat decât miercuri. Luke încetini, în apropierea şirului de copaci ce mărginea plaja, dar, cum la prima vedere nu observă nimic neobişnuit, alergă înainte.

Nu putea să fi ajuns prea departe. Se întâmplase probabil când el plecase în întâmpinarea elicopterului. Până atunci fusese prea aproape de casă pentru ca cineva să se aventureze în preajma lui. Zece minute, cel mult cincisprezece. Nu se prea grăbise să pună alimentele la rece.

Grămada de bolovani unde o ajutase de dimineaţă să se urce îi încetini pentru o vreme mersul, încercă să se grăbească, fără să facă eroarea de neiertat de a se răni.

Dacă-şi rupea un picior, nu mai avea cum s-o ajute.

Apoi alergă din nou, cu Sneakers pe urmele lui. Peisajul îi era îngrădit de o curbă strâmtă. Nu se întrebă dacă Elizabeth fusese rănită, nici dacă fusese uşor sau greu de capturat.

Se concentra numai pe ce avea de făcut după ce îi va ajunge din urmă. Ce va fi dacă ei îl vor vedea primii, sau dacă el va da cu ochii de ei. Dacă erau doi, sau zece. Ce fel de arme aveau. Dacă erau deja pe apă sau încă pe plajă.

Dacă Elizabeth era sau nu conştientă.

Luke alungă emoţia datorată acestei imagini anume. Îşi încetini pasul la cotitură, ca să nu apară nepregătit de cealaltă parte. Scoase pistolul şi-i trase piedica. Câinele se ţinea pe lângă el, potrivindu-şi pasul. La adăpostul unui pâlc de copaci, Luke dădu colţul.

Nimic: o luă la fugă, examinând pentru a doua oară plaja, dezamăgit şi din ce în ce mai neliniştit. Sneakers se desprinse de el cu o singură mişcare, scheunând ascuţit. O licărire de culoare trecu prin ochii lui Luke, o umbră de culoarea safirului, în contrast violent cu cenuşiul verzui al mării din fundal. Îşi întoarse capul la timp, ca să-l vadă pe Sneakers alergând prin nisip către ţărm, unde Elizabeth se

ridica de după un trunchi enorm de copac, adus de apă.

Îi făcu semn cu mâna şi surâsul ei îl ajunse pe deasupra nisipului plajei. Ea strigă ceva ce Luke nu putu auzi, către câinele care se năpustea asupra ei. Briza îi aduse sunetul râsului ei, când ea şi Sneakers se prăbuşeau împreună în nisip. Luke se îndreptă spre ei şi, în fugă, ascunse pistolul. În câteva secunde era în genunchi alături de ea, dând câinele la o parte, îi cuprinse obrajii în palme. Râdea. Un râs adevărat, cu lacrimi.

— Eşti bine? o întrebă el.

O licărire de surpriză trecu prin ochii ei, urmată de altceva, care lui Luke îi tăie respiraţia.

— Sigur că da, Luke. Sneakers n-ar fi capabil să mă rănească.

Sneakers! Nici măcar nu ştia că alergase după ea cu gândul că pentru a o mai revedea, trebuia să ucidă. Văzu râsul din ochii ei şi, dintr-odată, îi păru bine că ea nu ştia nimic.

Respiră adânc, apoi se culcă lângă ea. Îi prinse capul în mâini, îşi plecă buzele către ale ei şi o sărută. Un sărut adevărat, strivindu-i gura cu gura lui, strecurând limba între buzele ei întredeschise de surpriză, închise ochii şi se abandonă senzaţiei. Era dulce şi caldă şi vie, atât de minunat de vie!… Inima îi bătea puternic în piept, mult mai puternic decât cu câteva clipe mai devreme, când se întrebase câţi oameni aveau să moară până s-o aducă înapoi.

Deodată realiză că O săruta tare, prea tare ca să-şi dea seama dacă ea îi răspundea sau nu la sărut. Lua, nu dăruia. Lua, căci o crezuse pierdută şi nu putea trăi cu gândul acesta. O sărută mai uşor, ca să-i dea o şansă să respire… şi să hotărască. Apoi abia simţi că braţele ei erau încolăcite după gâtul lui, iar degetele afundate în păr îl trăgeau mai aproape.

— Mai tare, şopti ea, cu buzele lipite de ale lui. Mai vreau…

Se arcui către el, ridicându-se din nisip. Putea să simtă apăsarea uşoară a sânilor ei, şicanându-l,

promiţători. Apoi orice gând conştient dispăru, când simţi atingerea îndrăzneaţă a limbii ei. Încetă să-şi mai facă griji că o săruta prea tare, sau prea egoist. Cu trupul lui, o trânti la loc în nisip şi îşi întinse un picior peste şoldurile ei, ca s-o ţină acolo. Savură mângâierea dulce a sânilor ei şi gustul ei de fruct interzis.

Peste sunetul ritmic al valurilor care udau ţărmul, o asculta gemând încetişor, pasionat, pe când buzele lui îi explorau pielea mătăsoasă de pe gât. Un zgomot nou îi tulbură armonia. Era scheunatul unui câine prea multă vreme nebăgat în seamă. Puţin îi păsa lui Luke de sentimentele rănite ale lui Sneakers, dar diversiunea îi aduse aminte de alte probleme.

Matt Sloane şi fiul său o căutau încă pe Elizabeth. Trebuia să dea de ei, înainte ca ea să vadă că era căutată.

Fură un ultim suspin de pe buzele ei şi o ultimă fărâmă din gustul gurii ei, înainte de a se desprinde de trupul ei cald şi moale. Aşteptă până când pleoapele ei se deschiseră şi abia atunci îi vorbi.

— M-ai speriat. Credeam că… credeam că te-ai lovit, spuse el după o scurtă ezitare. Elizabeth ridică ochii către bărbatul care o sărutase până-şi pierduse răsuflarea.

— Sunteţi grozavi voi, amândoi. Sneakers mă dă jos şi tu mă ţii acolo.

Un surâs lumină chipul lui.

— Preferai invers?…

Ea-şi desprinse mâinile din părul lui şi scutură din cap.

— Nu, aşa merge destul de bine.

Încercă să-şi amintească ce-i spusese el mai devreme despre sărut şi că nu avea de gând să mai discute subiectul.

— Eşti sigur că nu te răzbuni pe mine pentru că l-am lăsat pe Sneakers să se joace cu tine, ieri?

— Nu mai sunt sigur de nimic, Elizabeth. Mai ales în domeniul ăsta.

Elizabeth se înfioră la adierea brizei ce se strecura printre ei.

— Despre noi doi. Cred că e cazul să luăm câteva hotărâri, până când lucrurile nu scapă de tot de sub control.

Privirea lui se umplu de dorinţă şi ea recunoscu reflexul propriei ei dorinţe.

— Şi eu care credeam că nu vrei să vorbeşti despre asta.

— Asta era înainte.

— Înainte de ce? şopti ea. Inima ei îşi reluă ritmul nebunesc de mai înainte, când el o sărutase de parcă ar fi fost preludiul unei uniri mai intime.

— Înainte de a-mi da seama cât de puţin mă pot controla în preajma ta.

Luke se ridică brusc în picioare, trăgând-o după el. O întoarse cu spatele, îi scutură nisipul de pe spate şi de pe şolduri, apoi încercă să i-l scuture din păr.

Ea preluă treaba asta. Se îndoi din talie şi începu să-şi frece puternic pielea capului. Trăgea puţin de timp, căci avea nevoie de fiecare secundă în plus pentru a-şi veni în fire. Luke o făcuse să înţeleagă, cum nu se putea mai clar, cât de mult o dorea. Culcată lângă el, în nisip, nu fusese chiar aşa de copleşită de sărutările lui, pentru ca să nu simtă sexul lui întărit apăsându-i şoldul. Asta declanşase în ea un răspuns care nu se putea compara cu nimic din ce simţise vreodată, o senzaţie de plutire care-i amintea cumva sentimentul întoarcerii acasă.

În braţele lui se simţea în siguranţă şi liberă totodată.

Exista o atracţie între ei şi încă ceva în plus. Şi ea ştia că, oricât de puternice erau sentimentele ei pentru Luke, el i le întorcea din plin. Dacă nu cumva el mai avea nişte date, care ei îi erau necunoscute, lucrurile erau între ei foarte simple. Îşi frecă şi mai puternic părul, întrebându-se cum era mai bine să-i spună lui Luke că nu prea mai rămânea nimic de hotărât.

Ea se hotărâse deja.

Când se îndreptă, în fine, îşi simţi sângele în cap. Luke o privea ciudat, cu o expresie severă. Ezită, simţindu-

se dintr-odată nesigură, când doar cu câteva clipe mai devreme fusese aşa de convinsă că el o dorea. După un moment, care i se păru nesfârşit, el întinse mâna şi aşteptă ca ea să i-o dea pe a ei. Se îndreptară spre casă şi Elizabeth se ţinea cu greu de pasul lui mare.

— Ai vreun motiv special să ne grăbim aşa? întrebă ea, după o sută de metri de marş forţat.

— Am uitat să pun mâncarea la rece.

— Nu se strică. Elicopterul nu poate să fi plecat de prea multă vreme.

— Nu vreau să risc să se strice crabul. Dacă se încălzeşte, e prea târziu. Îşi încetini totuşi pasul şi se uită la ceas. Şi apoi, trebuie să te speli pe cap.

— Nu e urgent, Sinclair, răspunse ea, puţin rănită de cât de repede revenise el la rutina vieţii. Sneakers mă trânteşte în nisip destul de des. Îmi petrec jumătate din viaţă scuturându-mă de nisip. Răcoarea serii care se lăsa îi trecu un fior prin şira spinării. Surprinzător, căci pasul alert ar fi trebuit să-i ţină de cald.

Luke murmură ceva ce cu siguranţă nu era dornică să audă. Apoi o cuprinse de după umeri şi o trase lângă el, fără să-şi încetinească pasul.

Sneakers alese exact acest moment pentru a-i pune piedică. Ea se clătină şi ar fi căzut, desigur, dacă Luke n-ar fi ţinut-o strâns. El o trase şi mai aproape, prinzând-o cu degetele de deasupra taliei, pentru a o susţine.

Un fior de cu totul altă natură îi scutură fiecare fibră a trupului, când deveni conştientă de apăsarea mâinii lui, chiar sub sân.

— Ce căutai pe plajă fără o haină, Squirt?

— Era mai cald când am plecat.

Şi tu nu mă strângeai în braţe, Sinclair. Nu-ţi dai seama că sunt fiori şi fiori?…

— Dar tu şi Sneakers de ce m-aţi urmărit? Credeam că ai de lucru.

Se uită în sus, către el, dar nu reuşi decât să-şi piardă din nou echilibrul. Strecură un braţ în jurul taliei lui şi se miră când mâna ei întâlni pistolul, pe care nu-şi

dăduse seama că-l poartă. Îşi ridică doar un pic braţul. Prezenţa armei nu o deranja. Se gândi doar că Luke era excesiv de prudent pentru un loc liniştit ca insula Quincy.

— Nu te urmăream, l-am promis lui Sneakers o plimbare şi doar din întâmplare am pornit în aceeaşi direcţie…

Minciunile începuseră să-i plictisească. Simţea în gură gustul lor amar şi-şi aminti ce-i spusese despre hotărâri.

Singura hotărâre pe care trebuia el s-o ia era dacă putea să facă dragoste cu ea şi să continue s-o mintă. Sigur că n-avea nimic de-a face una cu cealaltă, dar era vorba de încredere. Oare ea putea avea încredere în el, când tot timpul petrecut împreună era jalonat de minciuni?

Luke se zbătea printre aceste întrebări fără răspuns, când îi zări pe Matt şi pe Todd în josul plajei, îndreptându-se spre ei. Îşi luă braţul de pe umerii lui Elizabeth şi o conduse pe poteca ce ducea spre casă.

— Tu du-te acasă înainte, Elizabeth. Ia-l şi pe Sneakers cu tine. O împinse uşurel de umeri, ca să-i învingă rezistenţa şi s-o facă să-l asculte. Trebuie să faci un duş înainte să te ia cu frig.

Ea se întoarse cu faţa spre el, încercând să nu tremure de frig.

— Tu nu vii înăuntru?

El schiţă un semn cu capul către perechea ce se apropia dinspre plajă.

— Mă duc să văd ce vor.

— Pot să aştept.

Luke dorea s-o vadă plecată, înainte ca ea să observe că amândoi bărbaţii Sloane purtau pistoale. Se apropie de ea şi o prinse de mâini.

— Du-te acasă, te rog. Nu vreau să te vadă aşa…

— Aşa, cum?

— Ai buzele umflate şi puţin roşii, pentru că te-am sărutat mai tare decât s-ar fi cuvenit. Şi ai ceva în privire care mă excită aşa de tare, încât abia mai pot să merg.

El o sărută repede, apoi o îndepărtă.

— Ca să nu mai vorbim de părul tău. Aşa ciufulit şi încurcat cum e, ai aerul că te-ai rostogolit cu amantul tău. Nu vreau să te vadă nimeni aşa, în afară de mine.

— Noi nu suntem amanţi…

Şoapta ei abia îi ajunse la ureche, dar el nu avea nevoie s-o audă ca să ştie ce voia să spună.

— Vom fi, Elizabeth. Mai curând decât crezi.

O sclipire jucăuşă licări în ochii ei plini de pasiune.

— Cred că ar trebui să fie foarte curând…

Ea se îndepărtă ca un vârtej, lăsându-l zăpăcit. Până să-şi revină, ea era deja la jumătatea drumului spre casă, cu Sneakers pe urmele ei. Era gata să alerge după ea, când îşi aminti de ce o trimisese pe Elizabeth înainte. Aşteptă ca ea să dea colţul şi să nu se mai vadă, apoi se întoarse să-i salute pe cei doi Sloane. Atât tatăl, cât şi fiul, erau transpiraţi, dar nu păreau epuizaţi de efort.

— A ieşit la plimbare când am fost eu la pista de elicopter. Îmi pare rău că v-am deranjat degeaba.

Todd îşi puse pistolul în buzunarul de la haină.

— Nu poţi s-o ţii acasă, cumva? De luni de zile n-am mai alergat aşa.

Luke dădu din cap.

— Nu pot. Decât atunci când îi voi spune totul, dacă mă hotărăsc să-i spun. Şi în cazul acesta, presupun că vom părăsi insula până redevine un loc sigur.

Privi către buzunarul unde-şi ţinea Todd pistolul, gândindu-se câte nu se întâmplau pentru că oameni lipsiţi de experienţă deţineau arme.

— Te pricepi la chestia aia?

— Da, domnule.

Todd îi susţinu privirea rece într-un mod care-i aminti lui Luke de maturitatea băiatului.

— Dacă n-aş şti ce să fac cu ea, n-aş purta-o după mine. Tata a avut grijă de asta, mult înainte să ajungi tu aici.

— Elizabeth ştie?

— Că port armă? Todd dădu din cap. Nu prea-i plac pistoalele. Nu mi s-a părut o idee bună să i-l arăt. Şi-apoi,

până când i-ai telefonat tatii din Singapore, nu i-am purtat decât la exerciţiile de trageri.

Luke îl privi pe băiat. Era mai înţelept decât majoritatea oamenilor de două ori mai vârstnici decât el.

— Atunci e-n ordine.

Se întoarse către Matt Sloane, care le urmărise impasibil dialogul.

— Vreţi să intraţi să beţi ceva? E tot ce pot să vă ofer…

— Mulţumesc, dar trebuie să ne întoarcem, l-am promis lui Jenny s-o ajutăm cu conservele de ketchup şi am lăsat-o oarecum baltă.

Luke râse.

— Deci Jenny a învăţat-o pe Elizabeth să gătească aşa de picant?

Matt dădu din cap.

— Mai curând invers. De ce? Încearcă să-ţi ardă papilele gustative?

— Încearcă, dar nu reuşeşte. Cred că a uitat cât de iute poate fi mâncarea malaeziană.

— Fereşte-te de fasolea cu sos habanero, îl preveni Todd. O să-ţi ia gura foc.

Cu asta, cei doi se întoarseră şi plecară. Luke intră în casă şi-l găsi pe Sneakers culcat în faţa castronului său cu apă. Ridică ochii, îl văzu pe Luke, apoi se întoarse la visele sale. Luke încuie uşa din spate şi blocă uşa câinelui cu o bucată de plastic. Intrarea era practic sigilată. Apoi traversă holul către intrarea din faţă. O încuie şi pe aceasta, apoi activă sistemul de alarmă, cu excepţia senzorilor din curte. La aceştia mai avea de lucru, după ce lăsarea serii avea să crească eficacitatea ochelarilor săi speciali.

Între timp, putea să acopere ferestrele salonului sau să tragă un pui de somn, aşa cum avusese de gând.

Sau şi mai bine, putea să urce la etaj, să descopere dacă Elizabeth vorbise serios.

Elizabeth rămase sub jetul fierbinte şi reconfortant al duşului mult timp după ce ultimul grăunte de nisip fusese

spălat din părul ei. Încă nu găsise un răspuns la întrebarea care o obseda.

De ce-i spusese Luke că nu pusese mâncarea la rece?

La început se amuzase, când intrase în casă şi găsise toată treaba terminată, cu eficienţa lui obişnuită. Chiar şi cutia şi ambalajele fuseseră scoase afară, cu restul gunoiului. Ridică din umeri, relativ la memoria lui Luke, se îndreptă spre chiuvetă, vrând să umple castronul de apă.al lui Sneakers. Dar acolo văzu un bloc de zăpadă artificială. Nu era un lucru cu care ai mereu de-a face şi deci măcar asta ar fi trebuit să-i rămână lui Luke în memorie.

Era un lucru prea mărunt ca să merite o minciună.

Elizabeth se înfioră sub jetul de apă, apoi îl potrivi atât de fierbinte, încât aburii îi înceţoşau vederea. Nu minciuna în sine o deranja. Simţise şi mai înainte că el amesteca minciuna cu adevărul, dar minciunile lui n-o deranjau, căci vedea că nici lui nu-i erau la îndemână. De fapt se simţea şi ea oarecum vinovată. Îşi imagina că el aflase într-un fel sau altul că ea nu folosea sistemul de alarmă aşa cum trebuia.

— Şi venise acolo să i-o dovedească. Şi cum şi ea îl minţise, avea un motiv în plus să tacă.

Acest sentiment de vinovăţie îi moderase dorinţa de a afla de ce anume considera el necesar să mintă. Se prefăcuse că-l crede şi, în acelaşi timp, realizase că Luke Sinclair era un om în care putea avea încredere, indiferent care ar fi fost motivele lui de a se afla acolo.

Ştia că are încredere în el, în ciuda minciunilor. Şi această încredere o făcuse să trăiască senzaţii pe care le găsise ciudat de plăcute. El o sărutase şi tot trupul ei reacţionase de parcă lucrul cel mai firesc din lume era să-l sărute la rândul ei. El o strânse în braţe şi ea se lipise de pieptul lui de parcă asta ar fi făcut de când lumea.

Minciunile lui nu contau. Dar de data asta era altceva, această minciună nu se mai putea preface că n-a observat-o. Ceva nu era în ordine, ceva destul de important pentru ca să-l facă pe marele Sinclair să bată tot drumul din Singapore până la Quincy Island şi încă într-o goană

nebună. Calculase timpul scurs de la telefonul Sheilei şi până la sosirea lui şi viteza era impresionantă. Părea absurd ca un om să se grăbească aşa.

Vreau să testez un nou sistem de alarmă. McCain era plecat cu alte treburi, aşa că am venit chiar eu.

Sigur… Exact ca şi mâncarea care a sărit singură din ambalaj şi s-a dus drept în frigider. Trase adânc aer în piept şi-şi aminti un lucru foarte important: avea încredere în Luke. Oricare ar fi fost motivele lui, nu minţea ca să-i facă rău. S-o sperie de moarte, poate, dar nu să-i facă rău.

— Elizabeth?…

Se răsuci, se lipi de plăcile de faianţaşi se uită fără să înţeleagă la umbra mare de dincolo de geamurile mate. Ce căuta Luke Sinclair în camera ei de baie?

— Sunt eu, Luke. N-am vrut să te sperii.

Ea-şi regăsi vocea.

— Sigur că eşti tu. Cine altcineva ar mai avea tupeul să mă deranjeze când fac duş?

Râsul lui liniştit se auzi prin abur.

— M-am plictisit să te aştept să ieşi. Cam pentru câtă vreme crezi că mai ai apă caldă?

Nu-i băgă în seamă întrebarea.

— Ce vrei, Sinclair? Ai venit să-mi împrumuţi săpunul?

— Nu.

— Atunci de ce?

— Am venit pentru că am crezut că tu m-ai invitat…

Câteva secunde nesfârşite, se auzi doar zgomotul apei care cade. Apoi el adăugă:

— M-ai invitat, Elizabeth?…

Silueta lui se zărea, prin geam, neclintită, fără să schiţeze un pas înainte sau înapoi. Elizabeth tresări de un fior care nu avea nimic de-a face cu frigul şi-şi strânse braţele în jurul corpului. Gândurile ei se întoarseră pe plajă, la clipa când el îi făgăduise că vor fi amanţi.

Nici chiar ea nu se aşteptase ca acel curând să sosească aşa de curând.

— Elizabeth?…

Vocea lui se îndulci până la acel ton blând pe care-l avea când nu dorea s-o sperie.

— Am nevoie să ştiu dacă vrei să rămân…

— Rămâi…

Cuvântul îi scăpă brusc, căci pentru nimic în lume n-ar fi putut să-l lase să plece, nu acum.

La început crezu că el n-a auzit-o, căci rămăsese neclintit. Apoi deodată uşa duşului începu să alunece şi între ei nu mai era decât abur. Abur şi linişte. Luke stătea în picioarele goale în faţa uşii deschise şi nu părea să-i pese că era în bătaia duşului. Mărgele de apă picurau pe pieptul lui gol şi-i umezeau blugii. Ea înghiţi în sec, pe când privirea lui aluneca pe trupul ei. Nu era ceva conştient, dar tânjea după plăcerea de a fi ţinută în braţe şi sărutată.

Privirea lui era fixă şi sigură când o întâlni pe a ei.

— Eşti frumoasă. Nu cred că voi uita vreodată cum arăţi în clipa asta.

— Sunt stresată.

Dinţii îi clănţăneau involuntar.

— De mine?…

— De mine. De faptul că nu voi şti să te las să pleci când va fi vremea.

— Atunci nu te mai gândi la asta, iubito…

El intră sub jetul de apă şi o apucă de mână. O trase spre el până când ajunse între braţele lui. Erau calde şi puternice, legături de nezdruncinat care o ţineau, insistent şi plăcut.

Era acolo la locul ei.

Când ei îi simţi braţele în jurul taliei, ştiu că totul avea să fie în ordine. Cei puţin pentru moment. Închise duşul şi o strânse uşurel în braţe. Nu schiţă nicio altă mişcare. Abia mai respira, de teamă să nu meargă prea departe… să n-o sperie pe fata care venise către el cu atâta încredere.

Nu voi şti să te las să pleci când va fi vremea. Da, asta avea să fie o problemă şi încă mult mai gravă decât putea ea să realizeze. O cunoştea destul de bine ca să

înţeleagă cât de profunde erau sentimentele ei. Ea ţinea la el. Vedea asta în ochii ei, putea să simtă în felul cum îl sărutase, dăruindu-se toată, fără nicio reţinere. Da, ţinea la el şi de aceea avea să-i fie aproape la fel de greu să-l lase să plece, pe cât avea să-i fie lui să o părăsească.

Căci va trebui, totuşi, să plece. Atunci când pretextele, reale sau imaginare, n-aveau să mai fie valabile. Wyatt vorbise serios când spusese că Luke nu era bărbatul potrivit pentru Elizabeth şi Luke îi dăduse dreptate în mod serios.

Şi nimic nu se schimbase… în afară de faptul că urma să facă dragoste cu cea care-i furase inima.

Urma să facă dragoste cu Elizabeth şi se ruga ca ea să-l poată vreodată ierta că nu fusese bărbatul de care avea nevoie.

Capitolul 6

Luke privi peste capul ei, în oglinda din baie, urmărind cu privirea propriile lui mâini, care-i mângâiau spatele, cu atingeri prelungi şi ferme. Era aşa de mică pe lângă el şi părea aşa de incredibil de fragilă, încât simţi nevoia s-o liniştească.

— Nu vreau să te rănesc, şopti el, sperând că, dacă-i liniştea ei temerile, vor dispărea, cumva şi ale lui.

Te iubesc, spuse el în gând, cu buzele lipite de părul ei. Ştia că acesta era singurul lucru pe care nu-l putea spune cu glas tare…

— Ştiu, şopti Elizabeth, cu buzele lipite de pieptul lui. Se gândea că era ridicol din partea lui să-şi facă griji pentru chestii din astea. Formau o pereche perfectă.

Îl aşteptase prea mult pentru a crede altfel.

— Voi avea grijă de tine, iubito. Ţin prea mult la tine ca să risc.

— Ţii la mine?

Ea suspină şi se întrebă cât de mult ţinea la ea. Propria ei inimă era periculos de implicată.

— Cât de mult?

Răspunsul lui o determină să se implice şi mai tare:

— Mai mult decât ar trebui…

El avu o clipă de ezitare, apoi dădu din cap. Ea ştia că fusese pe punctul să mai adauge ceva şi curiozitatea ei intră în alertă, în timp ce inima îi bătea din ce în ce mai tare.

— Ce nu-mi spui, Luke?

Se lăsă pe spate, în braţele lui, privindu-l în ochi.

— Nu contează, spuse el, încercând s-o tragă mai aproape.

Ea se opuse.

— Pentru mine contează. Spune-mi; Luke. Termină ce-ai început să-mi spui.

În ochii lui sclipi un amestec de frustrare şi dorinţă şi ea ştiu că febra momentului îl va determina să-i răspundă.

Privirea lui se îndulci.

— Cum pot să-ţi spun că te iubesc, ştiind că în curând va trebui să te părăsesc?…

Ea se concentră pe prima parte neglijând-o pe cea de-a doua, pentru că nu dorea s-o bage în seamă. Îşi simţi gura uscată. Aproape că ar fi dorit să nu fi întrebat. Cuvintele lui exprimau sentimente la care ea nu îndrăznise nici măcar să se gândească.

— Mă iubeşti? întrebă ea, cu vocea slabă.

Luke dădu din cap.

— M-am îndrăgostit de tine când ţi-am văzut fotografia.

El apucă un prosop imens şi-l înfăşură în jurul ei, înnodând un colţ lângă curba sânilor, apoi o aşeză pe scăunelul din faţa măsuţei de toaletă. Luă un alt prosop din raft şi începu să-i şteargă părul. Şoldurile i se rezemau de umerii ei, iar privirile li se întâlniră în oglinda încă aburită.

— N-am ştiut asta, şopti ea, ridicând mâna ca s-o întâlnească pe-a lui. Degetele li se împletiră, ale ei tremurând, ale lui nemişcate.

Un surâs flutură în colţul gurii lui, în timp ce-i îndepărta mâna şi continua să-i şteargă părul.

— Nici nu trebuia să ştii.

— De asta ai venit în cele din urmă în insula mea?

Ăsta putea fi răspunsul la multe întrebări. Toate temerile difuze care o tulburaseră în ultimele două zile se evaporau dintr-odată.

Dar privirea lui chinuită îi dădu de înţeles că viaţa era prea arareori atât de simplă.

— Ai fi mulţumită dacă ţi-aş spune că din acest motiv n-am putut să nu vin? întrebă el cu blândeţe.

— Nu înţeleg.

— Ştiu. Nu e drept, nu-i aşa?

Aruncă prosopul într-un colţ şi se aplecă peste umărul ei, după perie. Cu multă grijă, începu să-i descurce buclele.

Nu, nu era drept, se gândea. Pentru niciunul dintre ei. Apoi îşi aminti ce gândise mai devreme despre încredere. Avusese încredere în el, deşi ştia că o minte. Acum, că se terminase cu minciunile, merita cel puţin tot atâta încredere.

— Wyatt te-a trimis? întrebă ea. Se temea de răspuns, dar avea nevoie de el.

Mâinile lui se opriră pentru o clipă şi se priviră în oglindă ochi în ochi. Apoi el reluă munca înceată şi delicată.

— Într-un fel. Dar tot el a încercat să mă împiedice să vin.

— De ce?

— Pentru că ştie care sunt sentimentele mele pentru tine.

Elizabeth nu-şi putu opri un surâs.

— Şi ce se temea el că se va întâmpla?

— Asta.

Luke se aplecă şi-şi atinse buzele de umărul ei, apoi strecură un deget pe lângă marginea prosopului, acolo unde se întâlnea cu sânul. Carnea ei tresări la atingere. Când se ridică, privirea lui era intensă, aproape flămândă.

— Chiar ţi-a spus fratele meu că nu vrea să faci dragoste cu mine?

Nu era în genul acelui Wyatt reţinut, care-şi vedea de treburile lui, lângă care crescuse. În afară de enervantele

verificări asupra băieţilor cu care se întâlnea, îi respectase cu desăvârşire viaţa intimă.

Dar vremurile se schimbă. Şi oamenii se schimbă, se gândi ea.

— Nu mi-a spus-o chiar cu cuvintele astea, spuse Luke. Dar asta era ideea.

— Atunci, indiferent din ce motiv ai venit aici, nu poate fi aşa de grav. Respiră adânc, apoi se rezemă de el. Dacă Wyatt are timp să se preocupe de noi doi şi de posibilitatea că se întâmple ceva… intim, atunci tabloul general nu poate fi aşa de tragic.

— Nu eşti îngrijorată?

— Nu mai sunt.

Ea se ridică, îl luă de mână şi-i blocă orice mişcare.

— Numai un lucru, Luke… S-ar schimba ceva dacă mi-ai spune chiar acum motivul precis al sosirii tale?

El o privi curios.

— Vrei să ştii dacă aş mai putea face dragoste cu tine… sau dacă tu m-ai mai vrea?

— Şi una şi alta.

El lăsă peria să cadă pe toaletă şi-şi puse mâinile pe umerii ei, mângâindu-i curbele delicate ale claviculei.

— Dacă ne iubim sau nu, asta nu are nimic de-a face cu motivul sosirii mele.

O mare uşurare îi inundă simţurile. Oricare ar fi fost secretele lui, puteau să mai aştepte.

— Atunci îmi spui mâine, e bine?

— Mâine, consimţi el.

Ea îi întâlni pentru o ultimă dată privirea în oglindă. Realiză că el era absolut sigur pe faptele lui. Pe faptele lor…

Şi ea la fel.

Cu un tremur nervos în abdomen, care nu avea nimic de-a face cu întrebările, ci doar cu anticiparea celor ce aveau să se petreacă, Elizabeth se ridică de pe scaun şi se întoarse cu faţa spre el. Îi văzu mâinile căzute pe lângă corp, pumnii strânşi şi emoţia violentă din ochi.

— Nu ştiu dacă te iubesc, Luke. Are vreo importanţă?

— Nici nu m-am aşteptat vreodată să mă iubeşti. Expresia lui se îndulci. Ai încredere în mine, iubito?

— De la început şi pentru totdeauna.

— Asta-i tot ce contează.

El se apropie de ea şi-şi agăţă degetele de prosop, între sâni. O trase uşurel către el.

— Dragostea e ceva ce ne scapă de sub control, Elizabeth. Eu te iubesc. Şi ştiu că din ceea ce facem noi acum vor rezulta amintiri, nu legături. Şi chiar aşa fiind, nu mă pot împiedica să te doresc.

— Nu legături?… şopti ea, dintr-odată nesigură pe pământul de sub picioare.

— Nu legături. De aceea ar fi o greşeală să mă iubeşti. Cu o mişcare a mâinii, desprinse prosopul şi-l lăsă să cadă. Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine, iubito. Trebuie să-ţi aminteşti asta.

— Dar ai spus că mă iubeşti…

— Şi probabil te voi iubi mereu. Dar asta nu schimbă ceea ce ţi-am spus. Nu pot exista legături între noi, Elizabeth. Niciodată.

Cu aceste cuvinte înspăimântătoare, îşi plecă gura către a ei şi îi amuţi protestele.

Elizabeth îi îngădui lui Luke această mică victorie cu gândul că va avea tot timpul să-i contrazică într-un moment mai potrivit. Apoi uită tot ce avea de-a race cu logica şi cuvintele, când mâinile lui îi descoperiră sânii. Îşi lăsă mâinile să alunece pe pieptul lui, bucurându-se de atingerea sa, de mângâierea sa, de grija sa faţă de ea. Degetele lui lungi îi încercuiau sânii, desenând serpentine către vârfuri. Iar şi iar, până prinse mesajul gemetelor ei înăbuşite, al degetelor ei care i se înfigeau în gât. Atunci îi prinse sfârcurile, frecându-le între degetul mare şi arătător, la început în joacă, apoi din ce în ce mai tare, testându-i nevoia, dorinţa.

Îl dorea şi dorinţa ei era la tel de neobişnuită ca şi emoţiile pe care Luke le tăcuse să înmugurească în ea.

Pentru o fracţiune de secundă, îşi redobândi luciditatea. Se simţi mică lângă trupul lui masiv,

nepotrivită. Se simţi îngrijorată… până identifică geamătul lui, care era cinstit ca marea. Ca răspuns, ea îşi simţi inima înflorind la atingerea lui, simţi plăcerea mângâierii mâinilor sale, grija cu care-i arăta cât de mult însemna pentru el.

El o atinse, la început cu grijă, apoi din ce în ce mai încrezător, pe dată ce ea îi lua mâinile şi le apăsa mai puternic pe trupul ei. Toate prostiile de genul Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine îşi pierdură semnificaţia, când ea descoperi conturul umerilor lui, al muşchilor încordaţi ca oţelul sub atingerea ei. Avea să se certe cu el mai târziu, se gândi ea, când va fi în stare să lege două vorbe. În mod coerent.

Pentru moment, singurele care-i veneau în minte erau: Umple-mi inima…

Ştia că el n-ar fi înţeles.

Goliciunea nu i se păruse niciodată aşa de firească şi de importantă. Ea vibra, lipită de el şi cu braţele îi încolăci gâtul. Răspunsul lui fu aşa de rapid, încât îi tăie respiraţia. Mâinile lui îi alunecară pe spate până la fund şi o ridicară către el.

Fermoarul lui.

Ăsta trebuia să dispară.

Luke încercă să-şi păstreze controlul, dar îl pierdu în clipa când simţi mâinile ei la cingătoare, luptându-se cu cureaua, apoi aruncând-o departe ca să-i deschidă pantalonii. Pentru o clipă, se temu că, în nerăbdarea ei, ar putea să-l rănească. Dar ea – şi încetini mişcările grăbite şi smuci fermoarul cu suficientă grijă ca operaţiunea să nu-l emasculeze.

El tresări când degetele ei îi atinseră sexul. O luă în braţe şi se îndreptă spre patul ei, îndemnat de o dorinţă aproape scăpată de sub control. Îşi lăsă pantalonii să cadă de-a lungul coapselor, îi îndepărtă cu o lovitură de picior, apoi o urmă pe Elizabeth pe cuverturile de puf.

O simţea moale şi fierbinte sub el, cu ochii larg deschişi şi privirea nerăbdătoare. Cu o mână îi despărţi coapsele, apoi se instală între ele şi-i fură un sărut

prelung. Erau foarte aproape de a face dragoste. Dorinţa de a-i face ei plăcere îi stăvili propria grabă şi savură lacom gustul gurii ei. Se ridică să respire, nespus de fericit că se afla acolo, între coapsele ei şi că şi ea zăcea fără suflu alături de el.

Fără suflu, dar nu mai puţin nerăbdătoare.

Ea-şi ridică şoldurile, dar el o împinse mai adânc în pat.

— Acum ia-o mai încet, iubito. Încetează să te mai zvârcoleşti.

— De ce?…

Degetele ei erau înfipte în părul lui, încercând să-l tragă în jos.

— Dacă ai de gând să iei o pauză ca să-ţi pui un prezervativ, să ştii că nu e nevoie. Iau pilule de când eram adolescentă.

El surâse.

— În zilele noastre se foloseşte protecţia şi din motive de sănătate. Şi ştiu că pilulele le iei din cauza ciclului neregulat.

O sărută ca să-i ierte insulta şi ca s-o ajute să se împace cu ideea că ştia toate astea despre ea.

— Scrie în dosarul tău, iubito. În afară de faptul că pilulele sunt trimise direct din Singapore, tot ce ştie doctorul despre tine se trece la dosar…

— Aşa-mi trebuie dacă am un doctor care vine aici în fiecare an, în loc să mă duc eu la cabinetul lui din Seattle, bombăni ea. Mai ai şi alte motive ca s-o laşi mai încet?

Se trase şi mai tare de gâtul lui, luptând cu încăpăţânare contra forţei lui.

Forţa învinse.

— Sunt prea mare pentru tine…

— De unde ştii?

El o sărută lung, înainte de a răspunde.

— Credeam că e evident, iubito. Sunt ceva mai mare decât tine şi pare destul de logic ca anumite părţi ale corpurilor noastre să nu se prea potrivească.

Elizabeth surâse răutăcios.

— Nu ştiam că dosarul pe care mi l-a făcut Wyatt e chiar aşa de precis.

Luke o privi sever.

O penetră cu grijă şi imediat erau un singur trup.

Ce a urmat a fost pur şi simplu minunat. Călătoriră împreună prin sfere de timp şi de spaţiu nedescoperite încă, unde stelele explodau în spectacole grandioase de lumină şi unde fiecare clipă era la fel de preţioasă şi de unică. Cuvinte de dragoste şi patimă zburau între ei, şoptite sau strigate, în bucuria de a împărţi clipa.

Elizabeth văzu în inima lui forţa iubirii ce i-o purta. Şi propriile ei sentimente înfloriră într-o dragoste adevărată, ce nu putea fi cuprinsă în cuvinte. Se mulţumi să-i împărtăşească alte adevăruri, sentimentele ei de încredere totală, de plăcere şi siguranţă. Se răsucea în braţele lui, fără să-şi ascundă plăcerea şi excitarea.

Când în cele din urmă el o făcu să treacă pragul într-o dimensiune de imagini şi sunete explozive, entuziasmul ei îl antrenă şi pe Luke, strigându-l pe nume, recunoscătoare pentru ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată înainte. Forţa şi blândeţea lui o copleşeau şi pasiunea lui o umplea de încredere şi bucurie. Dragostea lui îi încălzea inima şi Elizabeth adormi în braţele lui Luke, ştiind că viaţa ei nu avea să mai fie niciodată aceeaşi.

Cu Luke, viaţa ei reîncepea.

Ceva rece şi umed îl împunse pe Luke între omoplaţi Deschise ochii cu grijă şi, pentru o clipă, se temu că n-a fost decât un vis, că nu Elizabeth dormea în braţele lui. N-avea niciun motiv de îngrijorare. Era cuibărită lângă pieptul lui, cu trupul cald şi catifelat, cu faţa uşor rumenă şi gura întredeschisă într-un surâs, chiar şi în somn. Luke îi trase cuverturile mai sus pe umeri, ca s-o ocrotească de curentul de aer rece care intra prin fereastra deschisă.

Încă vreo câteva minute de odihnă, îşi spuse el. Apoi avea s-o trezească şi să-i arate cu câtă blândeţe putea să facă dragoste. Trupul i se încordă de nerăbdare şi inspiră adânc. Dar asta nu prea îl linişti, căci aerul era încă greu de parfumul dragostei lor. El surâse, savurând asaltul

simţurilor sale şi amintindu-şi în cele mai mici detalii cele petrecute.

O nouă atingere umedă pe spinare îi aminti de o a treia prezenţă. Cu grijă, ca să n-o trezească pe Elizabeth, Luke întoarse capul şi se trezi nas în nas cu Sneakers. Câinele revărsă pe obrazul lui un sărut uriaş.

Luke îl săgetă cu privirea.

— Piei, dihanie!

Sneakers lătră vesel şi sări în pat, aterizând drept pe Elizabeth, care se trezi cu mult mai puţine menajamente decât plănuise Luke.

Ea tresări şi-şi smuci cuverturile până la gât.

— Sneakers! Pleacă!

Luke încercă să dea câinele jos din pat, dar Sneakers avea un chef evident de joacă şi nu-l băgă în seamă. Câinele apucă un colţ de pătură în fălci şi începu să tragă de ei. Fără să se gândească, Luke trase şi el şi astfel declanşă o luptă pe viaţă şi pe moarte, de care n-avea niciun chef.

O luptă pe care câinele o câştiga clar.

— Dă-i drumul! Elizabeth îl apucă de braţ, fără să acorde nicio atenţie goliciunii ei.

Luke îşi înfăşură pumnul în material şi trase cu putere.

— Nu te înţelege. Uite ce înseamnă un câine prost dresat.

Se ridică pe genunchi şi trase din răsputeri, contrabalansând toată greutatea câinelui, care se proptise pe picioarele dinapoi. Era o întrecere dură, pe care niciun mascul nu ar fi fost dispus s-o piardă. Chiar dacă trebuia să înlocuiască pătura.

— Nu, prostule! Cu tine vorbeam.

Elizabeth se prăbuşi înapoi între perne, zguduită de hohote de râs.

— Cu mine?…

El dădu drumul păturii pe neaşteptate, ceea ce-i aruncă pe Sneakers în colţul opus al camerei, cu pătura peste el. O privi pe Elizabeth cu uimire şi indignare.

— Pe mine m-ai făcut prost?!

Sprijinită de piciorul patului, Elizabeth îşi şterse ochii cu dosul mâinii şi dădu din cap.

— Încerca doar să intre în pat cu noi. Dacă n-aveai chef de el, nu trebuia să-l inviţi.

— Nu l-am invitat.

— Ai spus piei, asta pentru el înseamnă: hai să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea. Ea râse de expresia neîncrezătoare a lui Luke. Sneakers încerca doar să dea la o parte cuverturile, ca să putem să ne dăm jos şi să începem jocul. Aşa că e vina ta.

Luke o privea, neştiind dacă să râdă sau să se supere. Ea continuă:

— Dacă nu-l provocai cu pătura, aş fi putut scăpa de el.

Luke aruncă o privire la picioarele patului, unde Sneakers nu se mai descurca din pătură. Râse, fără nicio remuşcare.

— Am scăpat de el.

— Ai scăpat şi de pătură cu ocazia asta.

— O să-ţi iau alta.

Se culcă la loc şi o trase lângă el.

— Câinele ăsta e tot timpul pe tine. Mă mir că poţi să mai respiri cu atâta greutate deasupra.

Ea îşi înnodă braţele după gâtul lui şi surâse.

— Tu cântăreşti mult mai mult ca Sneakers, Sinclair. Şi, din cât îmi aduc aminte, ai petrecut destul de multă vreme deasupra mea.

El o răsturnă pe spate şi reluă poziţia despre care era vorba, cu coapsele cuibărite între ale ei şi greutatea corpului sprijinită în coate.

— De asta te plângi? întrebă el, frecându-şi uşor pieptul de sânii ei.

Elizabeth gemu şi închise ochii, în vreme ce el îi acoperea gâtul şi umerii de sărutări.

— Da, exact de asta mă plângeam.

Îşi frecă tălpile de picioarele lui, apoi începi să-şi mişte şoldurile într-un ritm lent şi înnebunitor.

Luke simţi cum creşte şi se întăreşte la atingerea ei. Cu gura îi găsi sfârcurile excitate, pe când mâna lui cobora spre ispita mătăsoasă dintre coapse Era pregătită pentru el, umedă şi fierbinte de la prima atingere.

Luke uită de tot, de intenţia de a o iubi încet şi uşor şi alunecă în ea, descoperind din nou cât de perfect se potriveau. Ea se strânse în jurul lui, înghiţindu-l tot, implorându-l din tot corpul să-i ofere ceea ce amândoi doreau.

— Repede, îi ceru ea. Unghiile ei îi lăsau urme pe spate, pe când ea se ridica spre el, ca răspuns la ritmul lui accelerat.

— Mai tare! N-am să mă rup, promise ea, apoi! ameninţă că-l va rupe pe el dacă încerca să des înapoi.

N-avea cum. Îşi strecură un braţ sub ea, trăgându-i şoldurile strâns lângă el. Se împingea în ea repede şi tare, cu faţa cufundată în gâtul fetei şi cu picioarele ei în jurul taliei.

Eliberarea sosi pe neaşteptate şi el se bucură că ea îl urmase până la capăt. Orgasmul ei îl copleşi. Mult după ce se prăbuşise peste ea, îi mai simţi contracţiile. Numără treizeci, apoi găsi puterea să se întoarcă pe-o parte şi se simţi mândru de asta, într-atât de totală fusese dăruirea lui faţă de femeia pe care o ţinea în braţe.

Inima îi bătea încă nebuneşte când deschise ochii şi o găsi uitându-se la el.

— Nu m-am rupt, murmură ea, frecându-şi buzele de pielea lui.

El râse.

— Nu sunt sigur că eu nu m-am rupt.

— Forţa nu stă întotdeauna în dimensiuni.

Se cuibări lângă el, cu trupul lunecos de sudoarea lor.

— Avem nevoie de un duş. Nu era sigur că era în stare să meargă până acolo.

— Şi de ceva de mâncare, răspunse ea. Mor de foame. Parcă a trecut o veşnicie de la prânz.

Sneakers lătră şi amândoi îl văzură holbându-se la ei

de deasupra păturilor căzute pe podea. Elizabeth suspină şi-şi dădu la o parte părul din ochi.

— Eu şi gura mea bogată…

Luke admise, fără nicio tragere de inimă, că şi lui îi era foame şi că merita să încerce să se dea jos din pat.

— Eu dau de mâncare câinelui, tu pregăteşti cina, spuse el. Se răsuci pe spate şi evaluă efortul necesar pentru a sta în picioare. Pentru moment, nu părea posibil.

Dacă Sneakers n-ar fi sărit din nou în pat, era convins că niciodată n-ar fi fost capabil să se ridice, dar aşa îşi luă inima în dinţi şi începu să-şi strângă lucrurile, înainte să aibă vreme să se răzgândească. Se opri să depună un sărut pe buzele surâzătoare ale lui Elizabeth, apoi se îndreptă spre camera lui să facă un duş rapid.

Singur.

Era de la sine înţeles că, dacă făceau duş împreună, rămâneau cu toţii nemâncaţi.

Capitolul 7

Elizabeth nu regreta decât că nu putuse servi la cină felul acela de orez cu ardei iuţi pe care voise să-l facă de dimineaţă. Deşi fusese tentată, în final trebuise să admită că ar fi fost cam prea picant pentru crabul proaspăt.

Altminteri, cina a fost minunată. Mâncară repede, apucând cu degetele carnea suculentă a crabului. Intimitatea din dormitor era reluată şi amplificată de privirile complice şi flămânde pe care le schimbau peste masă. Elizabeth nu se simţise niciodată aşa de vie şi de conştientă de feminitatea ei. Era o senzaţie extraordinară, de parcă ar fi trecut întâmplător într-o nouă dimensiune şi l-ar fi găsit pe Luke acolo, aşteptând-o dintotdeauna.

Da, cina a fost grozav de reuşită. Şi nici mâncarea n-a fost rea.

— Nu mă aşteptam să fie aşa, zise ea, luând încă o bucată de pâine din coş. Întotdeauna e aşa de uşor?

Luke o privi curios.

— Ce e aşa de uşor?

— După aceea. Să mâncăm împreună şi să ne amintim de ceea ce tocmai am făcut, acolo sus. Ai crede că

sunt emoţionată, sau neliniştită, sau ceva de genul ăsta, dar nu sunt. Ea ridică din umeri şi aruncă în gură un cruton. Asta ar trebui să-ţi demonstreze cât de puţin ştiu despre relaţiile sexuale.

Luke se înecă aproape cu salata pe care o mesteca. Până îşi reveni, Elizabeth se uitase la el cu expresia ei inocentă.

— Cât de puţin? întrebă el, înainte de a se putea opri.

— Un gentleman n-ar întreba, îl tachină ea.

— Tu ai deschis discuţia.

Luke fărâmiţa o felie de pâine aşteptând răspunsul ei.

— Foarte puţin, răspunse ea, cu un surâs, apoi îl întrebă dacă avea de gând să termine salata sau putea să ia şi ea. El îi întinse castronul de lemn, apoi se apucă să-şi mănânce crabul, căci ea nu părea grăbită să-i spună şi restul. Ca să-şi liniştească puţin nervii torturaţi de referirile ei la amanţi, îşi aminti că trecutul lui Elizabeth îi aparţinea numai ei.

Doar că lui nu-i plăcea să se gândească la asta.

Îşi şterse bolul de salată, întrebându-se ce-avea ea de gând să-i spună. Nu avu mult de aşteptat.

— Singurul amant pe care l-am avut vreodată a dispărut din patul meu şi din viaţa mea înainte ca eu să-i explic până la capăt că, dacă asta era tot, chiar că nu merita osteneala. Ea suspină şi dădu din cap. Presupun că era prea tânăr ca să ştie despre ce e vorba. Există oare o vârstă când bărbaţii descoperă cum să facă plăcere femeilor?

El se uita la ea uluit.

— Numai o dată? întrebă el, incapabil să rostească alt cuvânt. Nu că ar fi contat cifrele, dar prefera acest subiect, decât să discute despre de ce unii bărbaţi făceau plăcere femeilor şi alţii nu. Era mai bine să vorbească despre asta altă dată, când va avea destulă energie să dea curs emoţiei pe care un asemenea dialog avea s-o stârnească.

Pe lângă asta, tocmai aflase despre Elizabeth un

lucru pe care nu-l ştiuse. Pe care nici Wyatt nu-l ştia.

Curtis n-o violase.

În urma răpirii ei, Wyatt o lăsase să decidă singură în totul, inclusiv de a nu discuta despre ce i se întâmplase în săptămânile de captivitate. Experienţa îl învăţase pe Luke că, cu cât ştia mai multe despre chinurile ei, cu atât erau mai pregătiţi s-o ajute să recupereze. După ce preluase serviciul de pază al lui Wyatt, trimisese de două ori un om la Curtis şi la cei trei complici ai lui, ajunşi la închisoare pentru răpirea lui Elizabeth. Dar eforturile lui au fost inutile. Toţi aveau condamnări pe viaţă şi deci nicio motivaţie să vorbească. Ca urmare, cunoştea puţine detalii.

Până acum. Simţi o enormă uşurare. Îşi privi mâinile şi văzu că-i tremurau. Încetişor, ca să nu-i atragă atenţia, le trase sub masă ca să-şi ascundă nervozitatea. Cu o uşurinţă deliberată, făcu acel gen de comentariu inofensiv pe care dezvăluirea ei îl merita, într-o lume în care răpitorii şi victimele lor erau subiecte de intrigă.

— Eşti sigură că a fost numai o dată, iubito? întrebă el, cu o notă de tachinare în glas. Femeia cu care am făcut dragoste nu avea nimic din timiditatea uneia aproape virgine.

— Numai o dată, răspunse ea ferm, înroşindu-se toată. Deşi, după ce s-a întâmplat azi după-amiază, cred că acea dată nici nu prea contează.

Se uită ia el, cu o timiditate subită în privire.

— A fost bine, Luke, nu-i aşa? Spune-mi că nu e doar o închipuire de-a mea şi că şi tu ai simţit la fel ca mine.

El întinse mâna peste masă şi i-o prinse pe-a ei.

— A fost perfect.

Ea-şi puse mâinile într-ale lui…

— Mă tem că mă îndrăgostesc de tine. Am să-ţi spun când sunt sigură.

Cuvintele ei îl umplură de panică. Niciodată nu-şi imaginase că ea îl va iubi, nici măcar nu visase vreodată să se întâmple una ca asta. Dorise, da, dar nu făcuse niciodată prostia să spere, deşi părea că o iubeşte

dintotdeauna. Venind pe insula Quincy îşi asumase un risc privitor la sentimentele lui, nu la ale ei. Bătăile inimii lui nu contau prea mult. Ca amant, ca un bărbat la care ea ţinea, ştia că poate să plece şi să o lase să-şi găsească într-o bună zi un bărbat mai bun decât el.

Ca bărbatul pe care ea îl iubea, Luke ştia că va trebui, totuşi, să plece. Dar dezastrul pe care avea să-l lase în urmă avea să fie din vina lui. Sigur că dorise ca şi ea să ţină la el. Dar nici în cel mai sălbatic vis nu-i trecuse prin minte că Elizabeth va ajunge să-l iubească.

Nu putea să se joace cu inima ei.

— Poate că nu e o idee prea grozavă, Elizabeth, spuse el, pe un ton neutru. Nu voia ca ea să vadă în sufletul lui şi să ştie cât îi era de greu să-i dea înapoi tocmai lucrul pe care şi-l dorea mai mult decât orice pe lume. Singurul lucru pe care nu-l putea avea. Ţi-am spus mai devreme că ar fi o greşeală să te îndrăgosteşti de mine.

— Deci vrei să nu-ţi spun? Să ţin secret? Privirea ei se întunecă. Ce credeai că o să se întâmple? Că o să săr cu tine în pat fără niciun sentiment?

— N-am avut de gând să te îndrăgosteşti. Nu m-am gândit…

Ea îl întrerupse, cu vocea plină de furie:

— Nu, Sinclair. Nu te-ai gândit. Şi încă nu te gândeşti. Poate ţie ţi se pare normal să faci dragoste şi să nu te aştepţi ca partenerei tale să-i pese dacă te vei mai întoarce vreodată; dar eu nu sunt aşa. De la bun început, nu m-aş fi culcat cu tine dacă n-aş fi ştiut că simt ceva pentru tine.

— Dar ai spus că nu mă iubeşti.

— Am spus că nu ştiu! Ea – şi trase mâna şi-şi şterse ochii, oprind lacrimile înainte să cadă. Ei bine, acum ştiu. Îmi pare rău că nu ţi-am ascultat ordinele, dar tu singur ai spus că dragostea scapă de sub control.

— Vorbeam despre mine, spuse el, clătinând din cap, descurajat de felul cum lucrurile îi scăpaseră din mână. N-aş fi făcut dragoste cu tine dacă aş fi ştiut că o să se întâmple una ca asta.

— Atunci ai făcut foarte prost. Lacrimile începură să-i curgă pe obraz şi ea le şterse urma cu mâna. Deşi cred că tot asta s-ar fi întâmplat şi dacă nu făceam dragoste.

El încercă să-i explice:

— N-ai avut timp, Elizabeth. Ai puţină raţiune. Nu sunt aici decât de o zi. Confunzi dragostea cu afecţiunea. Chiar azi-dimineaţă spuneai că nu eşti obişnuită să ai bărbaţi prin preajmă.

— Dar tu mă iubeşti…

El o întrerupse cu acelaşi argument:

— Eu am avut la dispoziţie patru ani ca să mă îndrăgostesc. Tu de-abia mă cunoşti.

— Nu mă crezi…

— Nu vreau să te cred. Ştiam eu că nu trebuia să fac dragoste cu tine.

Ezită, apoi îşi îndulci cuvintele cu un fel de scuză, pentru cât de fraier putuse să fie.

— De fapt, nu trebuia să fi venit deloc…

Expresia ei era de revoltă.

— Nu pot să înţeleg de ce e aşa o catastrofă, Sinclair.

— Ce naiba, Elizabeth, nu vezi că asta face totul mult mai greu?

— Ce e mai greu?

— Să mă despart de tine.

Îşi oţeli inima în faţa durerii teribile pe care o citea în ochii ei. Ea trebuia să înţeleagă realitatea.

— Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să plec. N-are sens să pretindem că nu-i aşa.

— Sigur că vei pleca din Quincy Island, spuse ea, vorbind încetişor, de parcă şi-ar fi tatonat drumul pe o potecă nesigură. Nu mă aştept să stai aici o veşnicie. Dar nu văd de ce n-ai putea să te întorci, din când în când.

— N-ar fi o idee bună… Dacă ştiam cum se vor complica lucrurile…

— E complicat să te iubesc?

— E imposibil să mă iubeşti. El strânse din dinţi şi-şi înăbuşi dorinţa de a o lua în braţe şi de a o săruta ca răspuns la toate întrebările. Trebuie să-ţi intre asta în cap

până nu e prea târziu.

— Ce vrei să spui? şopti ea.

— Există un singur lucru asupra căruia şi eu şi Wyatt suntem de acord. Eu nu sunt bărbatul de care ai tu nevoie. Şi nimic nu poate schimba asta.

— Rămăsesem cu impresia că lucrurile au mers destul de bine acolo sus. Nu reuşise s-o facă să sune chiar ca o glumă, dar el îi răsplăti efortul cu o jumătate de zâmbet.

— Asta n-are nimic de-a face cu aspectul fizic al lucrurilor, spuse el blând. Şi-am spus că a fost perfect şi am vorbit serios.

— Dar, evident, nu destul de perfect ca să mai fi interesat, nu-i aşa? Buza de jos îi tremura şi lui Luke i se frânse inima când o văzu muşcând-o, într-o încercare disperată de a se stăpâni.

— Şi-am spus, nu sexul e problema aici. Problema sunt eu. Nici că ne iubim nu are mare importanţă, în afară de faptul că nu voiam ca tu să suferi.

El aştepta un nou răspuns, dar ea nu spuse nimic. Se uita la el cu o privire confuză.

Era un lucru pe care şi el şi Wyatt îl înţelegeau foarte bine. Dar deodată descoperea că nu era chiar aşa de uşor de pus în cuvinte. Trebuia, totuşi, să încerce.

— Viaţa şi munca mea sunt oglinda felului meu de-a fi. Multe din atribuţiile mele sunt doar muncă administrativă, de rutină, dar în mare măsură conduc serviciul de pază al lui Wyatt, pentru că sunt capabil să fac ce trebuie ca să împiedic să se întâmple lucruri neplăcute. Când nu pot să previn buclucurile, treaba mea e să îndrept ce se mai poate. Uneori, asta înseamnă să fac rău oamenilor care vor să facă rău celor pe care e de datoria mea să-i păzesc.

În timp ce vorbea, îi urmărea reacţiile, în aşteptarea clipei când ea va înţelege şi el se va putea opri. Dar ea nu înţelegea şi el trebui să meargă mai departe.

— Nu sunt un om blând, Elizabeth. Ca să supravieţuiesc, trebuie să fiu dur şi crud şi violent, în mai

mare măsură decât poţi să-ţi imaginezi. Şi nu pot să mă schimb, nici dacă aş vrea.

— Nu ţi-am cerut să te schimbi, murmură ea.

— Încă nu şi asta pentru că atunci când te uiţi la mine sunt foarte multe lucruri pe care nu le vezi. Nu sunt un om delicat, Elizabeth. Am căzut de acord cu Wyatt că sunt prea aspru şi prea violent pentru tine.

Ea păru deodată gata să izbucnească în râs.

— Stai să lămurim asta, Sinclair. Adică tu şi Wyatt, împreună, aţi hotărât că sunt prea fragilă ca să am de-a face cu un bărbat ca tine.

— Nu e chiar aşa, Elizabeth. Doar ştiu că, orice aş face, nu voi putea să-ţi ofer ceea ce-ţi trebuie de la un bărbat.

— Vrei să spui că nu poţi fi delicat?

— Nu, dacă îmi continuu meseria. Sunt două chestii incompatibile.

— Dar tu nu vezi, Luke? De fapt eşti delicat. Cu mine n-ai fost niciodată altfel.

Îl privea de parcă ar fi încercat să afle ce-i ascunde.

— Te temi că mă vei răni? Dacă de asta te temi, atunci pot să te liniştesc eu. Niciodată n-o să mă răneşti. Partea ta aspră nu e scăpată de sub control. Eşti prea puternic pentru ca asta să se poată întâmplă vreodată.

— Tot n-ai înţeles, nu-i aşa?

Disperarea îl cuprinse când ea dădu din cap şi înţelese că trebuia s-o rănească pentru ca s-o facă să înţeleagă.

— Ceea ce refuzi să vezi este că nu sunt cu nimic diferit de Curtis. Eşti sigură că vrei să-ţi petreci viaţa lângă un asemenea bărbat?…

— Ei bine, nu. Nu prea.

Elizabeth rosti cuvintele cu voce tare, dorindu-şi să mai fie cineva prin preajmă care să le audă, în afară de Sneakers. Dar Luke plecase, era pe-afară, ocupat cu ceva ce considerase mai util decât să se certe cu ea.

Şi ea-l lăsase să plece, prea şocată la auzul numelui lui Curtis pentru a-l mai putea opri.

Luke se va întoarce după ce o să-i treacă furia. Ştiind că trebuia să fie mulţumită cu atât, Elizabeth începu să strângă masa, gândindu-se la încurcătura în care intrase. Luke o iubea. O dragoste de patru ani, îmbogăţită prin durata ei. Dragostea ei durase doar o zi şi de aceea în ochii lui nu avea credibilitate.

Se întreba cum putea el să facă un asemenea raţionament, aparent logic, când el însuşi se îndrăgostise de o fotografie. Ea, cel puţin, avusese bunul simţ să aştepte până putuse judeca un om în carne şi oase.

Numai un bărbat putea fi aşa de arogant încât să pretindă bun simţ de la alţii, când el însuşi nu avea nicio fărâmă.

Elizabeth râse şi îl împinse cu genunchiul pe Sneakers, care încerca să fure picioare de crab din gunoi. Câinele scheună dezamăgit când ea legă punga de gunoi şi o duse afară, la pubela din garaj. Când se întoarse în bucătărie, Elizabeth şterse masa şi se întrebă cum să abordeze mai bine subiectul Curtis şi totodată să păstreze aparenţele cuiva care se teme de chestii care pocnesc în noapte.

Încă nu terminase cu Luke Sinclair şi cu micuţa ei răzbunare pentru tehnologia lui sofisticată, care-i ameninţase liniştea şi pacea. Dar nu era cinstit să-l lase să creadă că pentru ea Curtis însemna mai mult decât un nume din trecut.

Se auzi uşa de la intrare şi Sneakers scoase un lătrat de încântare când Luke deschise uşa de la bucătărie. Se opri şi-şi ridică privirea spre ea, cu fălcile aşa de strânse, încât ea se temu că vor plesni.

— N-am vrut să-ţi fac una ca asta. Îmi pare rău.

Ea se rezemă de masă, cu cârpa atârnând într-o mână.

— Sunt câteva chestii pe care trebuie să le discutăm. Prima este Curtis.

— N-ar fi trebuit să…

Ea-l întrerupse cu o mişcare rapidă din cap.

— De ani de zile nu i-am auzit numele rostit cu voce

tare. Am fost surprinsă. Asta-i tot.

— Erai albă ca hârtia, iubito. Asta e mai mult decât surpriză.

Se îndreptă spre bufet şi se rezemă de el, cu un aer gânditor.

Elizabeth se întoarse, dorindu-şi ca explicaţia să fie la fel de simplă ca viaţa ei.

— Curtis mă îngrozeşte. Recunosc. Dar am avut destul timp să mă obişnuiesc cu această teamă. Ca adult, ştiu în mod logic că el nu mai poate să-mi facă niciun rău. Strânse ghem cârpa de vase şi o aruncă în chiuvetă, pentru a avea mai mult timp să-şi aleagă cuvintele. M-am speriat doar pentru că nu sunt obişnuită să mă gândesc la el. Face parte din trecut acum. M-am obişnuit cu asta.

— Dar încă te mai temi.

Era o afirmaţie, mai mult decât o întrebare, dar ea îi oferi totuşi răspunsul pe care îl dorea.

— Da, încă mă mai tem.

Şi se temea, dar nu de ce credea el. Asta nu putea încă să-i împărtăşească, nu până nu se răfuia cu Domnul Şef al Serviciului de Pază.

— Nu mă tem de Curtis, ci de lucrurile mărunte.

— Cum ar fi bărbaţii care apar unde nu te-aştepţi, spuse el, referindu-se la sosirea lui pe insulă.

Ea dădu din cap.

— Şi alarme care sună noaptea. E ca atunci când tu pronunţi numele lui Curtis. De chestii la care nu mă aştept.

Asta, se gândi ea, trebuie să fie destul ca să-l convingă că intra în panică la sunetul alarmei.

Încă o noapte doar.

Privirea lui o scrută.

— Atunci ce mai cauţi pe insula asta dacă nu-ţi mai e frică?

— Curtis mi-a răpit ceva, oftă ea, cu frustrare şi regret. Ceva fără de care mă tem că nu voi putea supravieţui în lumea exterioară.

— Ce?

Vocea lui dintr-odată aspră, pretindea un răspuns.

— Ceva ce s-ar putea numi instinct. În legătură cu încrederea.

Tremurând, Elizabeth îşi frecă mâinile în lungul braţelor. Privirea ameninţătoare din ochii lui Luke o făcea să regrete că nu păstrase pentru ea acest secret.

— Am fost aşa de surprinsă când Curtis mi-a făcut una ca asta!… Mă întâlneam cu el de câteva luni…

Se întrerupse, amintindu-şi cu cine vorbeşte.

— Dar presupun că ştii toate astea. Oricum, ceea ce probabil nu scrie în dosarul meu este ce simţeam pentru el.

— L-ai iubit?

Ea surâse şi dădu din cap.

— Asta nu, slavă Domnului. Dar am avut încredere în el. Poate că nu o încredere deplină, pentru că niciodată nu m-am gândit să devenim prieteni intimi. Nici măcar nu cred că l-am sărutat vreodată de-a binelea. Dar am avut încredere că e cine mi-a spus că e. Ne-am distrat bine împreună. Elizabeth îl privi pe Luke şi se încruntă. Niciodată nu mi-am închipuit că-mi va face rău.

Luke se apropie de ea. Îşi lăsă capul pe spate şi se uită la el, aşteptând singura întrebare de care se temea.

El n-o dezamăgi.

— De ce ai încredere în mine?

— Pentru că Wyatt are.

Elizabeth văzu durerea din ochii lui, chiar dacă numai pentru o clipă.

— Îmi pare rău că nu-ţi pot spune că am încredere din propriul meu instinct, dar asta e situaţia. Am încredere în tine, în familia Sloane şi în toţi ceilalţi de pe insulă, pentru că am încredere în discernământul lui Wyatt. Asta-i tot. Îşi lăsă mâinile pe masă şi strânse de margine până când o durură degetele.

El îşi ridică mâna spre faţa ei şi o mângâie cu degete minunat de blânde şi calde.

— N-ar trebui să te scuzi. Te descurci şi tu cum poţi.

— Chiar dacă e dureros?

— Chiar dacă e dureros.

El se aplecă şi-şi frecă buzele de fruntea ei.

— Presupun că numai o lichea ar fi în stare să-ţi atragă atenţia că, dacă eşti aşa de sigură că mă iubeşti, încrederea ar fi trebuit să vină din dragoste şi nu din judecata altcuiva.

— Ai dreptate.

— Zău?

Ea dădu din cap.

— Numai o lichea ar fi în stare.

Râsul lui uşor o mângâie şi ea se frecă de el, mulţumită.

— Şi ăsta e singurul motiv pentru care stai aici? Teama că vei avea încredere în cine nu trebuie?

— E destul.

Luke o privi lung.

— Ai fi dispusă să pleci de-aici, cu mine, dacă te-aş ruga?

— Cu tine?…

Dispăreau deodată toate sentimentele ei de frustrare, născute din atitudinea lui, din acel eu am voie să te iubesc, dar în n-ai voie să mă iubeşti. Aşadar se răzgândise. Îşi dăduse oare seama că era mult mai mult decât o femeiuşcă fragilă şi speriată? O dorea oare lângă el, chiar dacă lumea lui era numai întuneric şi ură?

El încuviinţă din cap.

— Pentru o săptămână, poate chiar mai mult. Cred că o să-ţi facă bine să mai ieşi de pe insula asta.

O săptămână. Pentru toate speranţele ei. Elizabeth strânse din dinţi. Luke avea o voinţă cu care nu prea era de glumit. Îi va trebui multă vreme ca să-l convingă că voia să-şi petreacă viaţa iubindu-l. Un surâs se revărsă pe chipul ei când realiză imensitatea angajamentului conţinut în acest gând.

Voia să-şi petreacă viaţa iubindu-l.

Era uimită că se simţea aşa de puţin surprinsă. Nimic nu i se părea mai firesc decât profunzimea sentimentelor ei. Ceea ce cu patru ani în urmă nu era decât o simplă curiozitate, pentru un om pe care nu-l întâlnise niciodată,

devenise dragoste, cu tot caleidoscopul de emoţii pure şi necenzurate.

Făcuse dragoste cu bărbatul pe care-l iubea. Ideea o încânta şi o înspăimânta totodată.

Se gândi că era poate prea devreme să-i împărtăşească lui Luke toate astea, mai ales după ce declaraţiile ei parţiale de mai înainte fuseseră respinse aşa de aspru. Totuşi, nu strica să-l tachineze puţin.

— Credeam că eşti supărat pe mine şi acum îmi propui să fugim împreună?

— Pe mine eram supărat, nu pe tine. Vocea lui era joasă şi răguşită. Vrei sau nu să vii cu mine?

— Unde?

— Seattle, poate Victoria sau Columbia Britanică.

Îi cuprinse umerii şi o trase aproape de el. Aşteptă până când braţele ei îi înconjurară talia, apoi continuă:

— Dacă ai încredere în mine, trebuie să ştii că voi avea grijă de tine. Ar putea fi un prim pas către întoarcerea ta în lume.

— Să mă mai gândesc.

Un pas aşa de mare, se gândi ea. Apoi îi veni o idee şi începu să chicotească.

— N-am nimic de îmbrăcat. Toate hainele mele sunt prea neglijente pentru oraş.

— Femeile!… Mereu îşi fac griji privind hainele.

— Nu încerca să fii mai sexolog decât e cazul, Sinclair.

El murmură ceva despre sexul care nu ar trebui adus mereu în discuţie, apoi spuse:

— Nici n-o să-ţi vină să crezi ce neglijentă a devenit lumea în şase ani. El îşi frecă faţa de părul ei şi mâinile calde şi puternice de spinarea ei. Şi să nu mă contrazici, ştii şi tu asta foarte bine. Antena de satelit pe care ţi-a instalat-o Wyatt ar trebui să te ţină la curent cu ceea ce se petrece în lume.

— Am spus că o să mă mai gândesc.

— De ce n-ai călătorit niciodată cu Wyatt? Ştiu că-l înnebuneşte ideea că eşti singură aici pe insulă.

Luke o mai îmbrăţişă o dată, apoi o dădu deoparte şi se îndreptă spre salon.

— Nu m-a invitat niciodată.

Elizabeth văzu materialul de perdele spre care se îndrepta Luke şi strâmbă din nas.

— Wyatt nu pomeneşte niciodată de lucrurile care m-ar putea necăji, începând cu Curtis şi sfârşind cu şederea mea pe insulă.

— Cred că Wyatt te-a lăsat prea multă vreme singură.

— Şi tu la fel, Sinclair, dar îţi va trebui ceva mai multă vreme ca s-o recunoşti.

Cu asta, Elizabeth se îndepărtă şi-l lăsă să se ocupe de decoraţiuni interioare.

Una era să-i accepte hotărârea de a acoperi ferestrele şi alta să-şi ofere ajutorul.

Nici prin gând nu-i trecea. Şi-apoi avea o treabă foarte importantă, pentru care era nevoie să se strecoare pe uşa din spate şi să se întoarcă fără ca Luke să-şi dea seama că plecase. Avusese de gând să rezolve treaba asta după-amiază, când Luke aştepta elicopterul, dar i se păruse că avea mai multe şanse dacă aştepta să se lase seara.

Aventura ei nu dură decât un minut. Se duse direct la unul din emiţătoarele de infraroşii, de care Luke se ocupase puţin mai devreme şi îl roti numai un pic, exact atât cât raza să nu mai întâlnească senzorul şi alarma să se declanşeze de îndată ce Luke avea să conecteze sistemul.

Se întoarse în casă şi reveni în salon. Se instală pe canapea, cu picioarele pe măsuţa de cafea şi privirea fixată asupra bărbatului care căţărat pe scaun, cu braţele deasupra capului, cu un val de material într-o mână şi pistolul de capsat în cealaltă şi cu un pistol de cu totul alt gen la spatele pantalonilor.

Era vremea ca el să privească în faţă realitatea.

— Să ştii că n-ai nevoie de chestia aia.

El o privi peste umăr, apoi îşi continuă treaba.

— E prea târziu, Elizabeth. Va trebui să le suporţi pe astea până facem rost de ceva mai bun.

— Vorbeam de pistolul de pe fundul tău, Sinclair. Nu ţi se pare prea de tot să-l porţi şi în casă? Sigur, în afară de cazul când ai de gând să-l foloseşti pentru Sneakers. Îmi dau seama că nu e chiar genul tău de câine de pază, dar nu crezi că ar fi puţin exagerat să-l împuşti?

Luke mai fixă câteva capse, apoi coborî de pe scaun şi îl trase în faţa ferestrei următoare.

— Ştiu că nu-ţi plac pistoalele. Dacă te deranjează…

Ea îl întrerupse:

— Nu e vorba de plăcut. Nu-mi plac în mod special, dar nu despre asta e vorba. Pur şi simplu nu văd ce nevoie ai de el aici.

— E un obicei de care te dezbari greu, iubito. Se întoarse cu spatele şi-şi reluă munca. Ai un motiv special să-ţi displacă pistoalele?

Întrebarea se strecurase încetişor şi, dacă nu l-ar fi cunoscut, Elizabeth ar fi putut crede că vorbea cu el însuşi. Dar îl cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că nu era nici măcar o întrebare întâmplătoare.

— Poate că îmi displac zgomotele puternice, în general…

— Nu e destul. Wyatt mi-a spus odată că te-a învăţat să tragi când erai doar o fetiţă. Şi din câte povestea el, lecţiile îţi făceau plăcere.

Zgomotul puternic al capselor care se înfigeau în lemn îi accentua cuvintele.

— Şi mi-a mai spus că trăgeai destul de bine cu revolverul, cu condiţia să fie destul de uşor şi ţinta nu prea departe.

— Copiilor le plac cele mai ciudate chestii, murmură ea, luând o pernă în braţe. Pe vremea aia îmi plăcea şi în montagne russe. Acum nu m-aş urca nici moartă în aşa ceva.

— Wyatt mi-a spus că, după ce te-a luat înapoi de la Curtis, n-ai mai vrut să te-atingi de pistoale.

Fixă o ultimă capsă în perete, sări de pe scaun şi se întoarse cu faţa la ea.

— El a spus că probabil experienţa în ansamblu te-a

marcat, dar eu cred că e ceva mai mult.

Nervii ei tresăriră la auzul numelui Curtis, dar inspiră adânc de câteva ori şi se linişti.

— Ce-ar fi să mă mai scuteşti de spusele lui Wyatt şi să nu-l mai aduci pe Curtis în discuţie?

— Parcă spuneai că nu te-a deranjat decât fiindcă nu i-ai mai auzit de mult numele rostit cu voce tare.

— Am spus asta ca să te fac să te simţi mai bine. Era ceva tăios în vocea ei şi ştia că nici lui nu-i scăpase nuanţa.

El dădu din cap.

— Curtis te îngrozeşte.

Ea îl privi lung, suspină şi spuse:

— Aş vrea să n-ai dreptate…

— Nu-i nicio ruşine să-ţi fie teamă de omul care ţi-a făcut rău o dată. Privirea lui era limpede şi deschisă. Mă surprinde cât de bine ai învăţat să-ţi stăpâneşti frica.

— Ochii care nu se văd se uită, spuse ea, fără să-şi poată opri un surâs, total nepotrivit cu neliniştea ei.

Evident că nici Luke nu găsea subiectul mai amuzant decât ea.

— Cred că dacă vorbim despre el, n-ai să mai leşini data viitoare când cineva îi pronunţă numele.

— Eşti singurul care are tupeul s-o facă.

Luke puse pistolul de capsat în pupitru, apoi se aşeză în faţa ei, în fotoliul favorit al lui Wyatt.

— Şi-am spus mai devreme că, după părerea mea, Wyatt te-a lăsat prea multă vreme singură. Problema asta trebuia s-o rezolvi de mult.

— Pariez că dacă-l sun pe Wyatt o să-ţi spună să-ţi vezi de treburile tale.

Era o meschinărie, dar nu se putuse abţine.

— Dar e treaba mea, iubito. Din clipa când ai făcut dragoste cu mine.

Luke se lăsă pe spate şi-şi puse un picior peste celălalt. Arăta de parcă nimic în lume nu l-ar fi putut face să se clintească de-acolo înainte de a primi răspunsurile cuvenite. Dintr-o pricină pe care nu putea să şi-o explice, Elizabeth simţi că, în fond, nu mai era aşa de greu să

vorbească despre Curtis.

— Nu sunt foarte sigură că foloseşte la ceva să vorbim despre canalia aia, spuse ea, zâmbind strâmb. În afară de reţinerea de a părăsi Quincy Island, se poate spune că am supravieţuit aventurii cu cicatrici relativ neînsemnate.

— Aşa e. În ansamblu pari sănătoasă din punct de vedere emoţional, mai ales pentru cineva care a trecut prin ce-ai trecut tu.

Vocea lui era blândă şi liniştitoare.

— Şi totuşi ai consimţit la unele schimbări majore în viaţa ta. Cred că ar merita să le acorzi atenţie.

— De ce?

— De ce nu?

El căscă. Un reflex care o făcu să surâdă. Era o degajare în felul lui de-a fi, care o ajuta să vorbească despre un subiect la care nici măcar nu putea să se gândească de obicei. Privirea lui se îndreptă undeva în spatele ei, către rafturile de cărţi.

— Hai, Elizabeth. Tu singură ai recunoscut-o. Curtis ţi-a luat ceva. Nu crezi că e timpul să încerci să-l iei înapoi?

Probabil că în adâncul ei fusese sensibilă la argumentul lui, căci acum dorea cu adevărat. Dorea libertatea de a-şi alege viaţa. Ridică ochii şi întâlni privirea lui, care o fixa. Nu mai era nici urmă din interesul somnoros şi nonşalant de acum câteva clipe, în locul lui vedea un foc mistuitor, care o făcu în cele din urmă să înţeleagă ce mult însemna pentru el. Avea nevoie să ştie, din motive pe care ea nu cerea să le afle.

Şi ea simţea nevoia să-i spună.

— Ce anume vrei să ştii? întrebă ea.

Capitolul 8

— Începi cu pistolul, spuse Luke.

Era mulţumit şi avea sentimentul că face ceea ce e mai bine. Hotărârea lui Wyatt de a o lăsa pe Elizabeth să îngroape trecutul nu era destul de bună, din moment ce o ţinea prizonieră. Şi totuşi nu-l putea condamna pe Wyatt că

dragostea pentru sora lui îl împiedicase să facă ce trebuia. Dragostea întunecă de cele mai multe ori judecata.

În cazul de faţă, decizia lui Wyatt nu era bună. Elizabeth nu va fi cu adevărat liberă decât după ce va reuşi să-şi înfrunte temerile.

Ea tresări şi strânse perna şi mai tare.

— Ştii să pui degetul pe rană, nu-i aşa?

Luke strânse din dinţi, căci îl durea s-o silească să vorbească.

— Ce s-a întâmplat, Elizabeth? E din pricina pistoalelor aţintite asupra ta de către oameni care nu ar fi ezitat să le folosească?

Ea râse amar.

— Nici pe departe.

Închise ochii şi îşi aminti momentul pe care-l căuta el, cu o claritate care nu se diminuase niciun pic în aceşti şase ani. Se cutremură de dezgust, dar promisese să-i spună şi nici chiar neplăcerea ei n-o putea opri…

Dar povestea cu pistolul era atât de stupidă…

— Povesteşte-mi, spuse el liniştit.

Ea deschise ochii şi oftă.

— Nu e vorba de pistoalele lor aţintite asupra mea, ci mai curând de un pistol pe care l-am aţintit ou asupra lor.

— Ai pus mâna pe un pistol?

— În prima zi. Nu mă supravegheau aşa de atent şi eu eram încă destul de furioasă ca să lupt. Curtis mă lăsase cu una din gorilele lui. Eram încă la Singapore, într-unul din hotelurile acelea de lângă port. Oricum, idiotul s-a întors cu spatele şi i-am luat pistolul, asta-i tot.

El o privea ţintă.

— Şi ce s-a întâmplat? Ai tras şi nu l-ai nimerit?

Asta era partea cea mai proastă, să admită că lucrurile ar fi fost aşa de diferite, dacă opţiunea ei ar fi fost alta. Elizabeth înghiţi în sec şi privirile lor se întâlniră.

— Nu, Sinclair. N-am tras pe-alături. N-am tras deloc. N-am putut.

— De ce?

— Pentru că nu eram pregătită să ucid.

Ea inspiră adânc şi continuă înainte de a-şi pierde curajul:

— Nu m-am putut decide nici măcar să-l răresc. După ce şi-a revenit din uimire, nu i-a trebuit multă vreme ca să realizeze că nu eram un pericol. Mi-a luat pistolul şi mi-a ars şi vreo două în schimb. Apoi s-a întors Curtis şi acesta i-a ars lui vreo două.

— Pentru că te-a lăsat să-i iei pistolul?

Elizabeth dădu din cap şi zâmbi strâmb.

— Pentru că mi-a lăsat semne. Se pare că odată ce ar fi luat banii de la Wyatt, Curtis avea de gând să mă vândă unui prinţ arab, care avea o slăbiciune pentru fecioare blonde. Preţul era mult mai mare pentru marfă nevătămată.

— Deci n-a avut nicio clipă de gând să te dea înapoi.

Vocea lui era aspră de furie şi privirea la fel.

Elizabeth nu putea înţelege de ce Luke trebuia să fie aşa de preocupat de lucrurile astea petrecute cu multă vreme în urmă. Continuă să-i povestească restul, în acelaşi gen: la urma urmei totul s-a terminat şi am scăpat cu bine. Aşa se obişnuise să privească ea însăşi lucrurile.

— Cred că ar trebui să apreciez că a avut alte planuri cu mine. După acest prim incident, Curtis a avut grijă să fiu mereu singură. Cu adevărat izolată. Rareori vedeam pe altcineva în afară de el şi el nu m-a atins nici măcar cu un deget.

Ochii ei îi căutară pe-ai lui Luke. Acum putea vorbi despre lucruri pe care nu le spusese nimănui.

— Mă ameninţa cu tot felul de grozăvii, desigur. Cred că se simţea mare şi tare când mă băga în sperieţi.

— Cât de speriată erai? întrebă Luke liniştit.

— Foarte speriată. Odată ce am plecat din Singapore către Java, nu mai eram deloc sigură că Wyatt mă va putea găsi. Şi-apoi mai era şi cabina aia oribilă în care m-au încuiat, cât timp am fost pe vas – adică mai tot timpul. Era minusculă şi mirosea cumplit. Aş putea să jur că sila mea era la fel de mare că şi frica.

O scutură un fior, amintindu-şi cum la început era

prea speriată ca să poată mânca, iar mai apoi ora prea slăbită ca să-i mai pese.

— Din ce mi-a povestit Wyatt. Mai târziu, barca a fost aproape tot timpul ancorată în largul portului Java.

Luke se mulţumi să dea din cap şi tăcerea lui o încuraja să continue.

— Curtis mă vizita în fiecare zi, probabil ca să s-o asigure că mai sunt în viaţă.

Înghiţi în sec şi încercă să-şi astâmpere teama care o copleşea, repetându-şi că toate nu erau decât trecut.

— Cred că-mi amintesc de indiferenţa lui mai mult decât de orice altceva. Era ca şi cum aş fi fost pentru el doar un lucru. Însufleţit, dar totuşi un obiect, cumva? Ca o pictură de valoare.

Luke se holbă la ea timp de câteva minute, înainte de a fi în stare să scoată o vorbă. Era absorbit de haosul din mintea lui şi tăcerea era singura cale de a-şi stăpâni violenţa. Ar fi vrut să spargă ceva, dar ştia că, dacă-şi dădea frâu liber mâniei, ar fi distrus climatul acela intim, de încredere, dintre ei.

Ar fi vrut s-o ia pe Elizabeth în braţe şi s-o facă să creadă că era în siguranţă, când el ştia prea bine că nu era. Începu să aprecieze indicaţia lui Wyatt de a nu-i spune nimic, îndată ce realiză ce crud ar fi fost să-i spună adevărul.

Crud, dar cu siguranţă mult mai sigur. Dacă ea ar fi cunoscut ameninţarea, ar fi putut să-l ajute. Se hotărî să-i spună totul a doua zi.

— Ai dorit vreodată ca Wyatt să-l fi ucis pur şi simplu pe Curtis, în loc să-l trimită la închisoare? întrebă el.

Elizabeth surâse, surprinsă.

— E singurul lucru pentru care am fost întotdeauna recunoscătoare. Din moment ce n-am fost capabilă să ucid ca să mă salvez, nu cred că mi-ar fi plăcut să ştiu că un om care mi-e drag a trebuit s-o facă în locul meu.

— Cred că dacă totuşi Curtis ar fi reuşit să te vândă la arabi, opţiunea lui Wyatt ar fi fost alta.

Luke încercă să nu se gândească la ce va simţi ea

când el sau Wyatt vor trebui, din clipă în clipă, să facă aceeaşi alegere.

— Faptul că ai fost găsită vie şi nevătămată a fost singurul lucru care l-a salvat pe Curtis.

— Dacă ar fi reuşit să mă vândă, Wyatt ar fi trebuit să stea la coadă.

— Vrei să spui că tu ai fi fost prima?

Aşadar exista un punct dincolo de care devenea destul de furioasă pentru a ucide. Era uimit. Nu se potrivea cu ceea ce ştia despre ea.

Ea clătină din cap.

— Cred mai curând că prinţul arab ar fi rezolvat problema. Vezi tu, singurul lucru pe care nu-l ştia Curtis. E că eu nu eram virgină iar prinţii arabi nu apreciază înşelătoriile.

Privirea lui Luke era sălbatică.

— O răzbunare destul de scumpă, dacă ţinem cont de ce aveai de pierdut. Nici viaţa ta nu ar mai fi valorat mare lucru în aceste condiţii.

— Dacă şi-ar fi imaginat măcar că nu sunt fecioara, Curtis n-ar. fi avut niciun motiv să mă trateze cu atâtea menajamente. Elizabeth se înfioră la gândul celor ce ar fi putut să fie. Simţea în stomac ceva ca o fâlfâire de aripi, pe care, în timp, învăţase s-o înăbuşe. Amintirea o deranja de fiecare dată, dar nu-şi putea permite să-şi piardă controlul. Aceste temeri erau inacceptabile, asta hotărâse demult.

Ea supravieţuise. Numai asta conta.

Era vremea să facă lumină. Se învăţase să-şi repete asta, ca să uşureze apăsarea acestor amintiri. Dacă cineva nu dorea să-şi amintească nişte realităţi, sfârşea prin a le deforma.

Întâlni privirea intensă a lui Luke.

— Ştiam că dacă mă vindea pe post de fecioară, pe Curtis îl aştepta o moarte cumplită şi asta m-a ajutat să supravieţuiesc.

— N-ai fi apăsat pe trăgaci, dar nu te deranja s-o facă altul în locul tău.

Elizabeth izbucni în râs.

— Te înşeli dacă-ţi închipui că-l vedeam pe Curtis ucis de un glonţ. Am dezvoltat pe tema asta fantezii medievale. Nădăjduiam ceva mai interesant, ca de pildă să fie legat de coada unei cămile în fugă, sau bătutul în piroane pe o dună de nisip, unde câţiva scorpioni i-ar fi ţinut de urât. Amândouă variantele m-ar fi mulţumit. Sunt sigură că prinţul ar fi făcut un aranjament convenabil. Şi cu puţin noroc, m-ar fi lăsat chiar să asist.

Luke o privi curios.

— Ai fi vrut să priveşti cum moare un om?

— Aici vorbim despre Curtis, nu uita. Când mă gândesc la el, multe din principiile mele morale dispar. Buzele îi tremurau şi nu reuşi să le stăpânească, deşi strângea din dinţi şi încerca să se gândească la altceva decât la povestea dezgustătoare pe care o spunea.

Ochii lui Luke se opriră pe buzele ei.

— Mă tachinezi, nu-i aşa?

— Mm-hm…

Se cuibări mai adânc între perne şi-i surâse leneş.

— După prima săptămână am început să dorm aproape tot timpul. Un instinct de conservare, presupun. Eram arareori trează destulă vreme ca să gândesc coerent, cu atât mai puţin ca să visez la altceva decât la un duş şi haine curate. Am scăpat uşor, Sinclair. Fără cicatrice sau traume…

— Nu mi se pare normal să fii terorizată de chestii care ţiuie noaptea.

— Asta pentru că în viaţa ta nu ţi-a fost frică de nimic. Întreabă-l pe Wyatt ce pacoste eram pe vremea când locuiam împreună, după moartea părinţilor noştri şi-l sculam în puterea nopţii să cerceteze cele mai diverse zgomote.

— Poate când aveai doisprezece ani, murmură Luke.

Ea se prefăcu că nu-l aude.

— Alarmele astea ale tale tind să agraveze un lei de paranoia care n-a apărut odată cu Curtis.

Aruncă perna deoparte, se întinse şi-şi lăsă capul pe speteaza canapelei.

— Am avut noroc, Sinclair. Am ştiut-o dintotdeauna.

— Asta numeşti tu noroc? Să prinzi rădăcini în insula asta? mârâi el.

Elizabeth se întrebă dacă Luke îşi dădea sau nu seama că mârâia mai tot timpul, lucru pe care nu-l băgase de seamă înainte de a face dragoste cu el. Intimitatea lor avea avantaje neprevăzute şi unul dintre ele era că încetase s-o trateze ca pe un copil. Prefera să fie tratată ca un om normal.

— Sunt fericită aici. Am o casă frumoasă, aer curat şi vecini plăcuţi. Ce altceva mi-aş putea dori?

Luke ridică din umeri.

— Cred că te-ai plictisit, mai ales ţinând cont de ce-ai lăsat în urmă la Singapore. Pentru cineva cu ambiţiile tale, m-ar mira să te mulţumeşti cu broderia şi plimbarea câinelui.

— Ce ştii despre ambiţiile mele? întrebă ea, înainte de a-şi aminti că ştia desigur totul. Aştepta lotuşi un răspuns, realizând că trecuseră ani de când cineva îi vorbise ultima oară despre viaţa pe care o lăsase în urmă.

— Nu ştiu decât ce mi-a spus Wyatt. El îşi puse picioarele pe podea şi se aplecă înainte, cu mâinile pe genunchi. Voiai să-l ajuţi să-şi conducă afacerile. Cu ajutorul lui ţi-ai alcătuit un plan de cursuri la universitate, în aşa fel încât să poţi dobândi cât mai repede cunoştinţele necesare. Când nu studiai, făceai stagii de pregătire la unul sau la altul dintre hotelurile lui. La douăzeci şi unu de ani, tăcuseşi deja un an de specializare în administrarea afacerilor. Nu pot să cred că de toate ambiţiile astea s-a ales praful.

— Aveam atâta energie, exclamă ea nostalgică. Pe vremea aceea somnul era. O sâcâială şi foamea o necesitate care-mi lua mult mai mult timp decât mi se părea necesar.

— Îţi lipseşte?

— Oarecum. Era aşa de palpitant să faci parte din lumea aceea…

— Şi de ce nu te întorci? întrebă el cu blândeţe.

Pentru Wyatt ar fi o mare uşurare şi nu văd niciun motiv pentru care nu ai putea să iei treaba de unde ai lăsat-o.

Ca şi cum ea nu s-ar fi gândit la asta de o mie de ori! … Îşi înăbuşi licărirea de interes pe care i-o trezise această sugestie, înainte de a-şi face speranţe care nu aveau niciun sens.

— Nu i-aş fi de niciun folos. După cum ţi-am mai spus, nu mă pot încrede în discernământul meu în materie de oameni. Şi fără această însuşire, sunt inutilă.

— Nu vei şti niciodată dacă nu încerci.

Luke se ridică de pe scaun şi se aşează lângă ea, pe canapea. Îi prinse bărbia în degetele lui lungi şi-o sili să-l privească în ochi.

— Poţi să-ţi trăieşti viaţa pe insuliţa asta şi să admiţi că ţi-ai pierdut definitiv încrederea.

— Sau?…

— Sau poţi să-ţi dovedeşti ţie înseţi că, dintre voi doi, Curtis este singurul prizonier.

Nu era chiar o minciună, îşi spuse Luke. În câteva zile, Curtis va fi înapoi după gratii, sau va fi mort.

Ea îl prinse de mână.

— Tu faci ca totul să pară aşa de uşor…

— Nu uşor, dar posibil.

Îşi lipi buzele de fruntea ei.

— Vino cu mine la Seattle, Elizabeth. Dovedeşte-ţi ţie înseţi că eşti în stare.

Ea surâse curajos.

— Astăzi Seattle, mâine lumea?

— Ce-ar fi să mergem miercuri? Am putea să luăm vaporul şi să ne întoarcem înainte de cină.

Odată ajunşi acolo, va reuşi el cumva s-o împiedice să revină pe insulă înainte de a scăpa de Curtis. Dar nu era acum momentul să vorbească despre asta, nu avea niciun sens să o preseze. Cu un braţ o cuprinse de după umeri, o trase lângă el şi o strânse mult, mult timp, lăsând-o să se încălzească de căldura lui.

Aşteptă până când fiorii ei încetară, înainte de a i acoperi buzele cu ale sale, pentru ca s-o facă să simtă

diferenţa dintre plăcere şi nevoie.

Ea se oferi sărutului lui şi braţele ei îi cuprinseră gâtul, în vreme ce el explora din nou dulceaţa unică a gurii ei. Limba ei i-o atinse pe-a lui, trezindu-i dorinţa intensă de a duce mai departe intimitatea lor. Cu o tandră insistenţă, o împinse lângă speteaza canapelei, lăsând între. Ei destul spaţiu pentru a o putea mângâia.

Elizabeth îi rezistă la început, nedorind să cedeze căldurii pieptului lui, lipit de-al ei. Dar când el puse stăpânire pe gura ei, îşi pierdu coerenţa gândurilor. Îi răspunse pur şi simplu, arcuindu-se sub mâna lui fierbinte, care se strecurase sub bluza ei şi-i frământa combinezonul de mătase. În cele din urmă, nimic nu mai împiedica pielea să se atingă de piele. Sânii ei se cuibăriră în palma lui, dureros de receptivi la mângâierea sa delicată.

Prea delicată. Elizabeth îşi lipi mâna de a lui, apăsând-o mai aproape, mai puternic. El îi îndeplini dorinţa. Apăsarea lui era destul de puternică pentru ca s-o satisfacă, fără a fi cu adevărat satisfăcătoare, iar vocea lui dulce îi şoptea în ureche dulci nimicuri.

Simţea între coapse o căldură voluptuoasă. Şi deodată simţi cum Luke îi trage combinezonul la loc, acoperindu-i sânii. Deschise ochii şi îi văzu ridicând capul, apoi îndepărtând de pe fruntea ei. O şuviţă de păr.

— Ce s-a întâmplat?

El dădu din cap şi o sărută uşor.

— Nimic, iubito. Dar mai am nişte treabă pe-afară, înainte de culcare.

— Şi nu poţi s-o amâni cu o oră sau două? întrebă ea conştientă de iritarea din vocea ei, pe care ar fi, vrut s-o observe şi el.

— Presupun că nu voi mai fi în stare să mă ţin pe picioare după ce facem dragoste din nou. Luke se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice, ia-o înainte şi du-te la culcare, vin şi eu într-o oră.

— Eşti foarte sigur că vreau să te culci cu mine…

Degetele ei îi mângâiară sexul, puternic reliefat prin materialul blugilor.

El o lăsă câteva clipe, apoi îi dădu mâna la o parte.

— Nu e o chestie de siguranţă, iubito. Doar că aşa e cel mai potrivit.

— Noi doi ne potrivim?

— În pat, da.

Apoi, înainte ca ea să aibă timp să aprofundeze acest subiect delicat, adăugă:

— Nu mi-ai spus încă dacă mergi sau nu cu mine la Seattle.

— Eşti sigur că poţi să-ţi sacrifici ziua liberă, Sinclair?

— Sunt sigur.

Luke ridică din cap, având o expresie curioasă.

— Asta ar fi un da sau un nu?

— Cred că e un da.

— Bine.

Încercă să n-o lase să vadă cât se bucura de răspunsul ei, pentru că nu voia ca deciziile ei să se bazeze pe eventuala lui aprobare. Era călătoria ei.

Dar era aşa de mândru de ea!…

— Eşti sigur că ai de lucru? Se îndreptă către perdelele improvizate şi dădu un colţ la o parte ca să privească afară. Nu e lună în seara asta, continuă ea. N-o să vezi nimic pe-afară.

— E cu atât mai bine pentru ce am eu de făcut.

Fără să aibă aerul că o face intenţionat, se îndreptă spre ea şi o trase de la fereastră, destul de departe pentru ca perdeaua să revină la loc.

— Trebuie să verific senzorii înainte de a conecta sistemul de alarmă. Cu razele infraroşii, e mai uşor de lucrat pe întuneric.

— O să le verifici pe toate? Involuntar, o grimasă de supărare îi apăru pe faţă.

— Toate, răspunse el şi adăugă un pupic pe năsuc. N-o să dureze mai mult de o oră.

Desigur, dacă nu erau probleme. Şi erau, graţie micuţului ei efort de mai devreme. Dar n-avea să fie decât o mică problemă, pe care el o va descoperi, din moment ce

avea să-şi verifice propria muncă.

Şi ei ce-i mai rămânea de făcut, decât să spere că el va crede că o veveriţă a deplasat emiţătorul? Trebuia să-l lase să-l îndrepte şi să rămână aşa, sau trebuia să-l deplaseze iar, în timp ce el îşi vedea de treabă la celălalt capăt al proprietăţii?

Cu cât el va fi mai mult pe-afară, cu atât ea va sta mai mult în casă… singură. Era o dilemă. Abordă un surâs şi-i făcu un semn de adio cu mâna, pe când el părăsea camera, în drum spre bucătărie.

Pentru câte eforturi făcea ca să-l scoată din minţi pe Sinclair, se poate spune că el se descurca destul de bine. Elizabeth scutură din cap şi urcă scările spre dormitorul ei. Îi va da zece minute, se hotărî ea, căutând prin sertare un bluzon de culoare închisă.

Zece minute. Apoi va ieşi afară să reia treaba pe care o mai făcuse o dată în cursul serii.

Răzbunarea asta începuse să devină cam obositoare.

O oră mai târziu, Luke se întreba dacă diferenţa de fus orar era de vină, sau numai din neglijenţă îşi făcuse treaba mai puţin precis ca de obicei. Unul dintre receptori era evident deplasat de la direcţia emiţătorului corespunzător. Nu-şi putea imagina cum făcuse după-amiază o greşeală aşa de grosolană, dar dovada era în faţa ochilor săi. Dădu din cap, reglă mecanismul şi verifică reflectarea corectă a razei.

Poate că trebuia să-şi dea singur un şut în fund, io lolul discuţiei disciplinare pe care i-o pregătise lui McCain.

Când se întoarse în casă, Sneakers era aproape adormit pe podeaua din bucătărie. Trecu peste el şi no îndreptă spre uşa din faţă. Se auzea zgomot de sus, care-l avertiza că Elizabeth era în camera ei. O căldură senzuală îl năpădi, când îşi aminti atingerea ei tulburătoare şi entuziasmul cu care răspundea pasiunii lui. Deschise panoul de comandă ai sistemului de siguranţă şi conectă alarmele exterioare.

Simţi că i se taie picioarele când auzi sunetul neaşteptat al alarmei. Blestemând, deconectă sistemul şi

urcă scara în fugă, s-o liniştească pe Elizabeth.

Avea să mai dureze puţin până ce vor relua convorbirea pasionată din cursul după-amiezii. În caz că aveau s-o mai reia în seara asta. Până va termina el treaba, Elizabeth va fi de mult adormită.

Se întrebă ce naiba greşise… şi ştiu că nu greşise nimic.

Se mai întrebă de ce Sneakers alesese tocmai dimineaţa aceea pentru a se scula devreme, din moment ce, de obicei, după cum îi spusese Elizabeth, dormea târziu.

Şi, în cele din urmă, începu să se întrebe dacă nu cumva îi făcuse lui McCain reproşuri pe care nu le merita câtuşi de puţin.

Îşi păstră pentru sine suspiciunile, cât timp o linişti pe Elizabeth, care tremura de spaimă şi se agăţase de el. Cămaşa ei de mătase era o tentaţie irezistibilă, care aproape se interpuse între dorinţele şi datoria lui.

Până reuşi să se desprindă de ea, era tot transpirat de efortul de a se stăpâni.

Elizabeth, confortabil instalată în pat, îşi stăpâni hohotele de râs până auzi închizându-se uşa din spate. Şi chiar şi atunci şi le înăbuşi în pernă.

Expresia lui era nepreţuită. Zăpăcită, iritată şi un pic furioasă.

Exact aşa şi dorise să-l facă să se simtă. De patru ani se chinuia cu sistemul acesta ultrasensibil, iar acum avea în fine ocazia să-i aplice lui Sinclair o doză din propriul lui tratament.

Luke părea scos din minţi şi ei nimic nu i-ar fi putut face mai multă plăcere.

Şi, pentru că prima dată fusese aşa de amuzant, se hotărî să se îmbrace şi să repete figura.

Luke îşi luă echipamentul de unde-l trântise şi porni către frontiera proprietăţii. Căută în rucsac şi scoase un mic emiţător radio. Când Matt răspunse, Luke îi spuse ce vrea. Matt răspunse că va sosi în cinci minute.

Luke aşteptă sosirea lui Matt pentru a se apuca de

treabă. Se concentra cu toată atenţia asupra celor din jur. Logica îi spunea că proprietatea nu fusese violată, în orice caz nu de cineva care ar fi putut constitui o ameninţare pentru Elizabeth. Dar nu strica. A fie atent, nu când era vorba de Curtis.

— Wyatt a telefonat acum o oră, spuse Matt, îndreptându-se spre el. N-au găsit nimic la Kuala Lumpur care să indice că ar fi fost vreodată pe-acolo. Wyatt a început să creadă că informaţia lor putea fi o pistă falsă.

— Unde se duce acum?

— Echipa se împarte. O parte se îndreaptă încoace, pentru siguranţă şi Wyatt e cu echipa asta. Cealaltă se învârte prin Indochina. Curtis ar mai putea avea pe-acolo legături din vremurile vechi.

Luke dădu din cap. Ar fi preferat veşti mai bune. Ştia că şi Wyatt încerca acelaşi sentiment de frustrare.

— Dacă supraveghezi tu casă, pot să termin treaba mai repede.

— Te-aştepţi să ai necazuri?

Luna intrase în nori şi Luke nu putea judeca reacţia lui Matt decât după voce. Dar se vedea bine că omul era deja în gardă. Asta nu era rău.

— Aş putea să jur.

— Încă nu i-ai vorbit de plecare?

Şi cum Luke negă, adăugă:

— Cum, încă nu ştie nimic?

— Încă nu.

Îşi scoase ochelarii din geantă şi-i puse la ochi. Nu erau prea comozi.

— Curtis a avut timp destul să ajungă până aici. Vreau ca sistemul de protecţie să fie pus la punct încă în noaptea asta.

— Nu înţeleg cum de l-a încurcat McCain. De obicei e aşa de atent…

Luke se aplecă să verifice un senzor. O dungă verde unea laserul micuţ de receptor.

— Nu sunt sigur că e vina lui McCain, răspunse el.

Apoi se ridică şi-şi ridică ochelarii pe frunte.

— Ai grijă mai ales de uşa din dos.

Matt ezită, apoi îl întrebă:

— De ce nu cea din faţă?

— Cea din faţă e blocată.

Matt dădu din cap şi se pierdu în noapte, lăsându-l pe Luke la treaba lui. O treabă care nu fusese deloc uşoară nici prima dată şi era cumplit de luat de la început.

Singurul motiv pentru care nu o să-i sucească gâtul era posibilitatea de a se înşela.

Norii se împrăştiară curând. Luna invada zona, făcându-i treaba mai uşoară şi mai complicată totodată. Era mai uşor să se deplaseze de colo-colo, dar era mai greu să verifice razele. Matt îl prinse din urmă chiar când termina cu ultimul senzor.

— E unul lângă casă la care cred că ar fi bine să în mai uiţi o dată.

Luke îl privi fix o clipă, apoi îl urmă după colţ, fără să pună nicio întrebare. Matt îl conduse la picioarele unui stejar uriaş şi-i arătă senzorul ascuns în tufiş. Luke îşi puse la loc ochelarii şi văzu de îndată că raza era deplasată destul ca să nu mai întâlnească senzorul. El rezolvă problema, apoi îşi îndesă echipamentul în sac şi-l conduse pe Matt la o distanţă suficient de mare ca să nu poată fi auziţi din casă.

Matt vorbi primul:

— De unde ai ştiut?

— Am mai jucat o dată jocul ăsta, chiar adineaori. Când am declanşat alarma, mi s-a părut cumva că nu am fost chiar aşa de neglijent cum aveam aerul, care din ei a fost, Elizabeth sau câinele?

— Elizabeth. S-a strecurat pe uşa din dos, imediat ce tu ai terminat cu partea asta. Mi-am imaginat că nu vrei să-mi trădez prezenţa, aşa că nu-mi mai rămânea decât s-o urmăresc. Abia m-am putut stăpâni să nu mă duc s-o întreb ce naiba face.

— Ai mai multă răbdare decât mine, mormăi Luke. A mai făcut şi altceva interesant?

— S-a întors în casă. Asta era acum vreo treizeci de

minute, răspunse Matt, uitându-se la ceas.

Luke privea în pământ şi dădea din cap.

— Întrucâtva mi-aş fi dorit să fi fost Sneakers. Aveam o scuză excelentă să-l împuşc.

— Wyatt n-ar aprecia să-i împuşti sora.

— Probabil că nu.

Luke îşi înfipse mâinile în buzunarul de la spate.

— Acum e sus, mă aşteaptă să declanşez din nou alarma, să-mi arate ce tare am speriat-o, chipurile… Acum mă întreb cât timp s-a încurcat cu sistemul meu.

— Greu de spus. Primele luni după instalare au fost destul de agitate, dar şi eu şi McCain am considerat că era normal. Până reuşeam să-l reglăm destul de bine ca să nu se mai declanşeze alarma ia fiecare iepure sau pescăruş. Dar de-atunci, nu m-a mai chemat decât la circa şase, opt săptămâni.

— Şi când ajungeai aici era speriată?

Matt dădu din cap.

— De obicei era prea uşurată că poate să iasă din nişă, ca să mai arate vreo spaimă. Viziuni afurisite, aşa le spune.

— Dar cel puţin era înăuntru.

— Pe ce vrei să pariem că nu intră în nişă decât după ce mă aude venind?

Mintea lui Luke era plină de bănuieli.

— Pentru mine, nici măcar atâta nu s-a obosit. De fiecare dată avea un pretext să nu fie în nişă.

Se aşternu liniştea, în vreme ce amândoi examinau comportamentul lui Elizabeth. Luke îşi trecu o mână prin păr, gândindu-se cât de simple erau lucrurile când avea cincisprezece mii de kilometri între el şi femeia careul aştepta acum în pat.

Îl scăpă un suspin şi surâsul îi dispăru de pe chip.

— Câteva glume de-astea ar putea s-o coste viaţa.

— Crezi că mai are şi alte surprize pregătite pentru noaptea asta?

— Să fiu al naibii dacă ştiu.

Oftă din nou, dorindu-şi să nu fie nevoit să spună

ceea ce urma să spună.

— Detest să-ţi cer asta, dar câtă vreme nu ştim nimic despre Curtis…

Matt îl întrerupse:

— Am să mă învârt pe-aici în noaptea asta, apoi în toate nopţile până se termină cu povestea asta. Todd te poate ajuta în timpul zilei, cât timp eu dorm.

— E improbabil să întreprindă Curtis ceva în timpul zilei, dar nu strică să fim atenţi. Spune-i lui Todd să stea liniştit cât timp nu-l chem eu, sau nu aveţi veşti de la Wyatt.

— Presupun că n-ai de gând să-i ceri socoteală, lui Elizabeth.

— Nu înainte de a afla de ce se joacă la sistemul de alarmă. Deocamdată o las să se mire de ce n-a început gălăgia când l-am pus din nou în funcţie.

Îşi aminti ceva ce ea-i spusese mai devreme. Îi spusese că Wyatt o lăsase prea multă vreme singură, iar răspunsul ei fusese oarecum cifrat. *Şi tu la fel, Sinclair, dar îţi va trebui ceva mai multă vreme s-o recunoşti.*

Începea să înţeleagă ce anume voia să spună.

— Dacă alarma se declanşează şi sunt convins că e din cauza ei, voi clipi luminile din dormitor. De două ori.

— În ce cameră eşti?

— Cea din faţă.

Care era, fireşte, camera lui Elizabeth, dar n-avea încotro, Matt trebuia să afle adevărul. La urma urmei, era numai din vina ei.

Matt schiţă doar un gest aprobator din cap. Evident, era un om care ştia când trebuie să fie discret.

Luke continuă:

— Dacă nu vezi lumini, poţi să presupui că e Curtis. Nu e nevoie să mă aştepţi ca să trag primul foc.

— Nu mă încurc eu cu politeţea când e vorba de împuşcături.

Evident, din moment ce Wyatt îl angajase.

— I-ai văzut vreo poză?

— Da. Crezi că Elizabeth va fi şocată dacă, în cele din

urmă, suntem nevoiţi să-l ucidem pe nemernic?

— Îl răneşti, îl omori, puţin îmi pasă, numai să-l opreşti. În întunericul nopţii, privirile lor se întâlniră. Fii sigur că dacă ajunge s-o atingă, întâi îl omor şi abia apoi îmi fac probleme de ordin psihologic.

— Ce păcat că n-ai fost pe-aproape acum şase ani. Acum aş fi în pat cu nevasta, în loc să fac rondul de noapte.

— Nu crezi că Wyatt o să-l oprească? întrebă Luke.

— Mai bine să nu contăm pe asta. Ca să nu avem surprize.

— Wyatt o să fie foc dacă apare Curtis şi el e încă în Extremul Orient.

— Şi o să fie şi mai puţin încântat dacă aude de ce se ţine surioara lui.

Luke surâse.

— Dacă îi vom spune. Încep să cred că asta e o afacere particulară între mine şi Elizabeth.

Expresia lui Matt era intenţionat indiferentă, dar Luke ştia că n-avea să-i raporteze nimic lui Wyatt fără voia lui. Îşi luă la revedere şi se îndreptă spre casă.

Era timpul ca jocul să continue.

Capitolul 9

Lumina lunii se revărsa peste Elizabeth, aşa cum stătea cuibărită cu Sneakers în vârful patului. Îi vorbea încetişor la ureche şi-l mângâia pe cap, ca să-l pregătească pentru ceea ce avea să urmeze. Sinclair era acum în casă, îl auzise intrând pe uşa din dos. Niciun alt zgomot nu ajunsese până la ea şi nu putea conta decât pe propria ei imaginaţie pentru a şi-l închipui cum înaintează prin casă. Se va duce drept la panoul de control şi se întrebă dacă nu va avea nicio ezitare când va trebui să acţioneze butonul.

Ar fi dat orice să-l vadă.

Sneakers se băgă mai adânc sub cuverturi, apoi se încolăci peste genunchii ei. Nu-i dădu atenţie, ci doar îi îndepărtă labele de pe cămaşa ei de noapte, ca să nu-i agaţe mătasea fină. Ce naiba făcea Sinclair? Nu-i venea să creadă că nu se dusese direct la panoul de comandă, dar

liniştea din jur era ea însăşi o dovadă. O linişte deplina, în loc de ţiuitul alarmelor.

Va ajunge el acolo mai curând sau mai târziu. După ceva termina ce-şi mai găsise de făcut. Apoi când urca în fugă, negru de supărare şi-o va consola cu mângâierea mâinilor lui calde.

Aproape regreta că va trebui să iasă din nou afară, înainte de a se întoarce în pat. Aproape. Căci, în cele din urmă, tot în braţele ei avea să petreacă ce mai rămăsese din noapte.

Ordinea priorităţilor era clară. Odată ce-l va convinge pe Sinclair că sistemul lui de alarmă nu om necesar, nu era dorit şi în cea mai mare parte a timpului nu era folosit, el îşi va putea petrece tot timpul rima şi nu numai orele când nu lucra.

Nu avea la dispoziţie decât câteva zile ca să-l convingă că ea era femeia de care avea el nevoie şi el, bărbatul fără de care nu putea trăi. Şi nu avea de gând să-l împartă în zilele astea cu nimeni şi cu nimic.

Aproape că-i părea rău că acceptase să se ducă la Seattle. Nu-i era frică, dar ar fi preferat să-şi petreacă ziua cu Luke, singuri, fără cele câteva sute de mii de supraveghetori.

Dar el unde era? Şi de ce nu activase alarmele?

E târziu. Nu mai credeam că te găsesc trează. Dacă Sneakers n-ar fi dormit pe picioarele ei, Elizabeth era sigură că ar fi sărit în sus până-n tavan. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi fiori de surpriză îi treceau prin şira spinării. Nu se aşteptase ca ei să urce înainte de a conecta sistemul de alarmă şi şocul de a-l vedea în uşa dormitorului o amuţise.

El traversă camera şi se apropie de pat.

— Mă bucur că m-ai aşteptat, iubito. Mă gândeam la tine, cum stai aici sus, caldă şi moale şi excitantă în cămăşuţa ta sexy şi mâinile mele deveneau din ce în ce mai puţin sigure. Trebuia să-mi repet mereu că în curând te voi atinge şi că tot ce mi-am imaginat va deveni realitate, de îndată ce îmi termin treaba.

Luke îşi scoase tricoul şi-l aruncă pe un scaun.

Elizabeth îşi umezi buzele şi încercă să-şi imagineze cum ar putea să-l întrebe dacă n-a uitat ceva. Dar era cu neputinţă. Nu putea nici să gândească, pentru că el îşi deschidea cureaua de la pantaloni.

Nu dorea ca el să plece din nou, nu acum.

Nici mai târziu.

El se aşeză pe pat să-şi scoată pantofii şi şosetele.

— Eşti trează, Elizabeth? Sau ai adormit în capul oaselor?

— Sunt trează, spuse ea repede. Nu-şi putea desprinde privirea de muşchii puternici care se reliefau pe umerii şi spatele lui. Arăta mai puternic decât îşi amintea. Şi mai frumos.

Îi plăcea să se uite la el.

Luke se ridică în picioare şi-şi scoase pantalonii.

— Câinele va trebui să plece.

Care câine? Era neruşinat de captivată de priveliştea bărbăţiei lui pe deplin excitate, care-i arăta explicit de ce venise în camera ei. Amintiri despre se întâmplase între ei după-amiază îi invadară imaginaţia şi îi treziră nevoia urgentă de a repeta experienţa.

Îndepărtă pătura de pe umeri. Se încălzise brusc sub privirea lui.

— Câinele, iubito. Mă tem că, dacă-l dau eu afară, o să mă muşte.

Se uita la el şi într-un târziu o sclipire de realitate ajunse până la ea. Apoi se uită în jos la Sneakers, care dormea liniştit în poala ei.

— A, da. Câinele.

— Dacă e învăţat să doarmă cu tine, mă tem că vom avea probleme.

— Nu-i nicio problemă. Nici prin gând nu-i trecea să-l lase pe Sneakers să-i deranjeze. Nici n-o să bage în seamă dacă-l iei în braţe şi-l pui pe covoraş.

— Eu trebuie să-l iau în braţe?

— Dacă preferi, poţi să-l trezeşti. Eu ţi-am spus cum e mai rapid.

Luke murmură o vorbă urâtă despre câini în general şi despre Sneakers în special, apoi se aplecă peste pat şi luă în braţe câinele adormit.

— Vreun covoraş anume?

Cred că nu. Cel de sub fereastră e favoritul lui.

Luke avea evident alte preferinţe, căci ieşi din cameră cu câinele în braţe şi se întoarse peste câteva minute fără el. Închise uşa după el înainte de a se întoarce în pat.

— Şi-acum ce spuneai tu că repede? întrebă el, îngenunchind lângă ea.

— Repede?... Elizabeth dădu din cap, conştientă numai de jocul muşchilor pe pieptul lui, în timp ce ridica mâna spre ea.

— Da, repede... Mâna lui alunecă pe gâtul ei, pe umăr, până când degetele i se opriră în dantela cămăşii ei de noapte. Speram ca măcar de data asta să nu ne grăbim...

— N-am spus niciodată repede. Cred că e vorba de altă femeie. Simţea mâna lui fierbinte pe umăr, împrăştiindu-i şi puţinele gânduri raţionale care-i mai rămăseseră.

— Pentru mine nu există alte femei.

Ea se răsuci şi privirile li se întâlniră în lumina lunii.

— Atunci e o şotie a imaginaţiei tale...

— Tu eşti o şotie a imaginaţiei mele, murmură el, cu gura lipită de gâtul ei.

Un sărut uşor, aşa de dulce încât ar fi crezut că visează, dacă nu l-ar fi strâns în braţe. Mâinile ei călătoreau peste umerii lui Luke. Da, era adevărat şi sărutul lui din ce în ce mai pătimaş i-o dovedea. Gura ei se deschise la atingerea lui, limbile li se îngemănară şi, cu degetele încâlcite în părul ei, Luke o culcă de-a curmezişul patului.

Apoi o urmă în aşternut, şoptindu-i vorbe dulci pe care niciodată n-ar fi vrut să le audă de la alt bărbat, acoperind-o cu trupul lui, până o făcu să simtă o căldură pe care n-o mai simţise niciodată.

De data asta era altfel. Acum ştia că ceea ce-i leagă e dragoste. Ştia asta, deşi nu înţelegea cum ar mai fi putut să gândească, sub atingerea gurii şi mâinilor lui.

Tot ce voia el, tot ce avea nevoie, ea era gata să-i dea. Erau momente magice, când pentru ea singurele realităţi erau Luke şi luna la lumina căreia făceau dragoste. Ştia din instinct ce-i făcea lui plăcere şi descoperea cu uimire cât de multe ştia el despre propriile ei nevoi. Luke o învăţa ce e excitant şi se stăpânea pentru plăcerea ei.

Ea îl puse la încercare cu o patimă care îl convinse că stăpânirea de sine nu era lucrul cel mai important.

Şi nu era nici măcar posibilă, odată ce ea – şi pusese în gând să-l înnebunească.

Făceau dragoste firesc şi frumos, cu trup şi suflet. Şi dacă el îi spuse că o iubeşte, era pentru că ea ştia deja asta şi pentru că nu putea face nimic, niciodată, pentru a se împiedica s-o iubească. Îi şoptea cuvinte de laudă şi de încurajare şi n-o contrazise când ea îi repetă că-l iubeşte, indiferent ce altceva credea el.

Era prea târziu să se mai contrazică, pentru că el, avea s-o iubească întotdeauna. După cum şi ea avea să-l iubească mereu. El îi acceptă declaraţia într-o clipă în care totul părea posibil şi îşi închipuia că împreună se vor descurca.

Iar apoi, când îşi aminti că dragostea nu putea oricum să schimbe nimic, o sărută şi mai tare şi o iubi cu mai multă patimă şi disperare decât cunoscuse în toată viaţa lui.

Amintirile aveau să supravieţuiască veşnic în inima lui.

Împarte-ţi viaţa cu mine, ar fi vrut ea să-i spună. Dar nu-i spuse nimic, căci deocamdată îi era destul să ştie că ea îl iubea, pe el şi numai pe el.

Nu-şi putea imagina cât de goală avea să fie viaţa ei după plecarea lui Luke. Aşa că îşi alungă din minte gândul ăsta, descoperind cu entuziasm secretele trupului lui. La un moment dat o ridică sus, în aer, deasupra trupului său culcat pe spate. Apoi o coborî încet şi o penetră cu atâta

precizie, încât i se tăie respiraţia.

Şi nici lui nu-i era uşor să respire.

Adormise culcată deasupra lui. Ştia asta, fiindcă se deşteptase în aceeaşi poziţie. Când îl simţise mişcând sub ea, deschisese ochii şi îi întâlni privirea cenuşie fixată asupra ei.

Spuse primul lucru care-i trecuse prin minte:

— Ai uitat să conectezi alarma înainte de culcare.

— Nu, n-am uitat.

— Dar… Se opri la vreme, căci întrebarea în sine ar fi fost pentru ea o acuzaţie, dacă Luke era atent.

Îşi dădu seama că era atent după încordarea subită a trupului lui sub al ei.

— Dar ce, Elizabeth? murmură el, mângâind-o pe spate cu mişcări lungi şi domoale.

— Nimic… îşi îngropă faţa în umărul lui şi se minună ce pescăruş binevoitor ar fi putut să îndrepte la loc senzorul. Adormi fără să-şi schimbe poziţia. Şi visele ei erau pline de pescăruşi plutind într-o explozie erotică de lumină, pe care, datorită lui Luke, o văzuse de multe ori în acea noapte.

Avea drept pernă un bărbat, care, în cele din urmă, adormi şi el, păstrând toate întrebările pentru un moment când va fi mai puţin absorbit de căldura trupului ei.

Când deschise din nou ochii, Elizabeth văzu pe afişajul ceasului ei deşteptător că era aproape cinci dimineaţa. În somn alunecase de pe Luke, dar el n-o lăsase să plece chiar de tot. Cu un braţ pe după gâtul ei şi celălalt în jurul taliei, o ţinea cuibărită cu fundul în braţele lui, o poziţie caldă, confortabilă şi caraghioasă în acelaşi timp.

Mare păcat că trebuia să se mişte.

Răsuflarea lui Luke era caldă şi liniştită şi ea începu să se îndepărteze. Capătul corzii pe care o pregătise în după-amiaza precedentă, ca să declanşeze alarma, era legat de piciorul noptierei ei. Tot ce avea de făcut era să se întindă până acolo şi să tragă, apoi să se strecoare înapoi în braţele lui înainte ca el să se trezească.

Era mai greu decât îşi închipuise. Braţul lui Luke o

strângea de talie. Când ea se mişca, braţul lui o urma. Ea se mişcă din nou, iar el îi cuprinse sânul în palmă.

Inima îi bătea mai tare de emoţie şi de enervare. Dacă i-ar da drumul, ar putea să termine mai repede treaba asta.

Sau poate că ar trebui s-o lase pe altă dată.

Nu. După treaba de-aseară, Luke avea să-şi dea foarte curând seama ce pusese ea la cale.

Trase adânc aer în piept şi-i cuprinse cu degetele încheietura mâinii. Îi îndepărtă braţul atât cât îi era necesar ca să se poată strecura cu grijă de sub el.

Aruncă o privire peste umăr şi descoperi cu uşurare că el dormea încă adânc. Se târî până la marginea patului, se aplecă şi atinse cu degetele foarfecele cu care tăiase coarda, apoi coarda însăşi.

Tocmai se pregătea să tragă de ea cu putere, când respiraţia i se tăie şi se trezi lipită de saltea, sub greutatea unui uriaş trup masculin. Degetele mai puternice decât ale ei puseră stăpânire pe coardă. Luke se ridică şi îngenunche lângă noptieră.

Elizabeth îşi dădu seama că explicaţiile n-ar fi slujit la nimic, aşa că tăcu, sperând că Luke îşi va aminti că o iubeşte înainte de a o asasina.

Luke urmări coarda cu privirea, pe sub pleoapele grele din lipsă de somn. Ştiuse exact când se trezise Elizabeth, dar se prefăcuse că doarme, căci avea o nevoie disperată de somn. Dar când văzuse ce hotărâtă era să-i scape, realiză că i se pregătea o surpriză neplăcută.

Odată ce-şi dădu seama despre ce e vorba, îi dădu în gând s-o lege ca să poată dormi măcar şase ore neîntrerupt. Dar mai întâi trebuia să descopere celălalt capăt al corzii.

Cu grijă să nu modifice încordarea sforii, se ridică şi o urmări până la una din ferestruicile din colţul camerei. Afară se lumina de ziuă şi se putea zări locul unde sfoara era legată de o creangă, chiar în faţa ferestrei. Privind mai atent, observă că ramura fusese îndepărtată de trunchi.

O smucitură puternică ar fi făcut-o să se izbească de

fereastră, ceea ce ar fi putut fie să declanşeze alarmele, fie să spargă geamul, fie şi una şi alta. Se uită la nod. Era făcut în aşa fel încât să alunece odată ce firul ar fi fost detensionat, înlăturând astfel orice semn al complotului.

Ingenios. Se opri la vreme, înainte de a repeta observaţia cu voce tare. N-ar fi fost constructiv s-o laude pe Elizabeth pentru această glumă răutăcioasă.

Merita o muştruluială bună şi avea mare noroc că el era prea obosit pentru asta. Dar nu destul ca să-i potolească furia.

Cu grijă ca sfoara să nu-i scape şi să-şi îndeplinească menirea, o legă de fereastră şi se întoarse către Elizabeth. Se ridicase şi îi urmărea toate mişcările. Dacă avea emoţii privitoare la confruntarea lor, cu siguranţă nu le arăta. În schimb, părea să-i aprecieze goliciunea într-un mod care-l făcea să vrea s-o ia în braţe şi să uite tot ce ştiuse vreodată despre alarme, securitate şi tot ce făcea necesară meseria lui.

— Când te uiţi aşa la mine, spuse el, aproape că aş vrea să uit câte necazuri mi-ai făcut de când am pus piciorul pe Quincy Island. Sunt tentat să mă întorc în pat şi să te iubesc până nu mai eşti în stare să mişti până la prânz.

Se rezemă de fereastră şi-şi încrucişă braţele.

— Dar asta oricum n-o să rezolve problema decât pentru câteva ore, după care n-o să ştiu la ce să mă mai aştept de la tine. Dacă nu te fac să înţelegi acum în ce primejdie te afli, o să urmeze altă figură, o să suceşti un laser, sau o să-l trimiţi pe Sneakers să declanşeze alarma şi eu n-o să ştiu dacă e din cauza ta sau a lui Curtis. Şi această ezitare ar putea costa viaţa unuia din noi. Aş prefera să nu se întâmple una ca asta.

— Ce naiba vrei să spui? şopti ea, trăgându-şi păturile mai aproape. Cutis e la închisoare.

Luke dădu din cap.

— A fost. A evadat acum trei zile şi Wyatt se teme că ar putea să apară pe-aici.

— De-asta ai venit.

— De-asta am venit.

El trase aer în piept, încercând să nu reacţioneze în faţa palorii subite de pe chipul ei.

— Wyatt nu voia să te sperie, de aceea mi-a cerut să nu-ţi spun.

— În situaţia dată, mi se pare o nebunie. Vocea ei era mai puternică, iar culoarea îi revenise în obraji. Amândouă erau semne că suportase şocul şi nu se lăsase doborâtă.

Aşadar nu se înşelase. Elizabeth era mult mai puternică decât îşi imaginase vreodată Wyatt. Inima i se umplu de mândrie şi de uşurare, când realiză că totul avea să fie în ordine cu ea.

Avea atâta nevoie de odihnă, încât ar fi preferat să-i fi spus de cu seară.

— Fratele tău îşi închipuie, în mod total greşit, că tu eşti speriată şi de umbra ta. Ceea ce Wyatt nu ştie este faptul că nu ţi-a ajuns să-ţi distrugi sistemul de pază; acum ai transformat o capodoperă de sistem de alarmă în parcul tău personal de distracţii.

— Când ţi-ai dat seama?

Luke se încruntă în faţa surâsului pe care ea nu-l putea ascunde.

— Prea târziu. Dacă aş fi ştiut ieri că tu te joci cu nervii mei, acum nu m-aş simţi de parcă m-a călcat un camion.

— Eşti obosit? întrebă ea cu nevinovăţie.

— Sunt epuizat. Şi nu e nimic de râs în asta, pentru că în starea asta nu pot să te apăr de Curtis.

Această observaţie o făcu dintr-odată serioasă.

— Chiar crezi că o să vină aici?

Luke dădu din cap.

— Wyatt are două echipe care încearcă să-i dea de urmă. Dar trebuie să ne aşteptăm la ce e mai rău. Dacă poate să vină aici, o să vină.

— De unde ştie unde mă aflu?

— Eşti aici de şase ani, Elizabeth. Iar Curtis a avut informatori afară încă din prima zi de puşcărie. Şi destui bani ca să-i plătească. Dacă şi-a dorit-o cu adevărat, a

putut să te găsească.

Ea se strâmbă de dezgust.

— Mă mir că el consideră că merit efortul.

— Din cauza ta şi a lui Wyatt a petrecut el şase ani în iadul unei închisori. Ştie că nu poate ajunge la Wyatt, sau în orice caz nu fără mari complicaţii. Dar cu tine e altceva.

Îşi trecu degetele prin păr, regretând că n-o luase pur şi simplu de pe insulă în prima zi. La naiba cu împotrivirea ei sau a fratelui ei.

— Va dori să se răzbune, iubito. Oameni de genul lui Curtis nu uită şi nu iartă.

Tăcerea se aşternu între ei. Elizabeth se gândea la ce-i spusese el. Ameninţarea lui Curtis era un lucru rău, dar nu de nesuportat. Îl avea pe Luke s-o apere. Iar încrederea ei în el era de nezdruncinat.

I se părea totuşi mai prudent să plece.

— De ce nu ne-am urca atunci în barca aia a ta şi să plecăm undeva unde Curtis nu ne poate găsi?

El o privi de parcă nu s-ar fi aşteptat la atâta cooperare din partea ei.

— Ştiam eu că trebuia să-ţi spun de la bun început.

— Dar atunci nu m-aş mai fi distrat aşa de bine privind cum te învârţi în jurul cozii printre alarmele tale. Duse mâna la gură, dar prea târziu. Cuvintele îi scăpaseră, atingând din nou subiectul acesta sensibil.

Privirea lui deveni dură.

— N-am venit aici ca să te distrezi tu.

Ea îi zâmbi timid.

— Îmi pare rău. Dacă nu m-ai fi tratat ca pe un copil, n-aş fi îndrăznit să mă iau de puşcărioara ta perfectă.

Luke se încruntă.

— Puşcărie?!… Rămăsesem cu impresia că sistemul de securitate era instalat pentru siguranţa şi liniştea ta.

— Dacă aş folosi drăcia asta, ceea ce, între noi fie vorba, nu mi se întâmplă decât când e lume pe-aici, fiecare veveriţă sau pescăruş rătăcit ar declanşa alarmele.

Începuse să aibă o stare de spirit mai combativă, exact cât trebuia ca să-i spună vreo două.

— Era destul de rău şi înainte ca Wyatt să te angajeze pe tine, dar după aia a fost mult mai rău. Au fost vreo trei zile în care n-am putut nici să strănut, fără să declanşez una sau alta dintre alarme.

— Exagerezi, spuse el blând. Se întreba cum reuşise ea să-l facă pe Sneakers să iasă afară în dimineaţa precedentă la o oră aşa de matinală, când el era evident antrenat să doarmă târziu.

— Nu exagerez, Sinclair. Ea se ridicase pe genunchi şi pătura îi alunecase de pe umeri. Dacă n-ar fi dorinţa mea de a nu-i face mai multe griji lui Wyatt, decât are deja, ţi-aş fi spus eu de mult unde să-ţi bagi sistemul tău de alarmă.

— Unde, Squirt? Luke părăsi fereastra şi din trei paşi mari se apropie de pat.

Era pe punctul de a-i da un răspuns grosolan, dar nu crezu că e potrivit, mai ales că el dădea la o parte cuverturile de pe ea. Se mulţumi cu câteva referiri vagi la dosare, birouri şi miliardari care aveau nevoie de atâta pază, apoi uită de tot, când el o urmă în pat.

Luke îşi frecă pieptul de ea şi privirea lui fierbinte o întâlni pe a ei.

— Ai făcut destul de bine pe speriata, Squirt. Dacă n-aş fi fost tot timpul aşa de îngrijorat să nu te sperii, mi-aş fi dat seama mai repede de ce pui la cale.

Elizabeth râse.

— Sunt mai bună decât crezi, Sinclair. Din moment ce McCain şi Matt nu m-au prins în şase ani…

— De când ştii că Matt e plătit de Wyatt?

— Din prima zi. Îl cunosc pe fratele meu mai bine decât crezi. Şi în orice caz, nu trebuie să te jenezi că ţi-au trebuit două zile ca să mă prinzi.

— Una şi jumătate, murmură el, cu gura lipită de a ei. Şi ar fi durat şi mai puţin dacă nu mi-ai fi distras atenţia cu trupuşorul tău delicios.

— Asta nu fusese prevăzut.

Îi înfipse degetele în păr şi-l trase mai aproape, într-un sărut pătimaş.

— Nici să te îndrăgosteşti nu era prevăzut.

Ea îi privi chipul solemn.

— Deci admiţi că ştiu despre ce vorbesc?

Luke ezită, apoi încuviinţă din cap.

Elizabeth surâse.

— Din partea unui bărbat care s-a îndrăgostit de o fotografie, nu mă aşteptam să nu speri măcar o clipă că s-ar putea să mă îndrăgostesc şi eu de tine.

Dar el nu zâmbi.

— Am visat, Elizabeth. Dar n-am îndrăznit niciodată să sper.

— De ce nu? şopti ea.

— Să speri înseamnă să recunoşti că un lucru e posibil. Şi cum ştiu că între noi nu poate fi nimic de lungă durată, n-am îndrăznit să sper. N-ar fi fost corect.

— Tot mai eşti convins de asta, nu-i aşa? Ea inspiră adânc, pentru a-şi potoli frustrarea care mocnea în adâncul ei.

— Ştiu ce e imposibil.

Luke se strecură între coapsele ei, ştiind că avea s-o găsească pregătită, dar totuşi surprins. O privi în ochi. Avea nevoie să vadă în ei încuviinţarea.

— Avem asta şi clipa prezentă. Nu-ţi pot promite nimic altceva.

Ea-i zâmbi dulce şi-l strânse între genunchi.

— Mai avem, Sinclair. Nu s-a terminat.

Luke pătrunse în ea, strângând din dinţi de dulcea durere.

— Ce vrei să spui?…

— Vreau să spun că nu stabileşti tu regulile. Măcar atât puteai să înveţi în ultimele două zile.

Apoi îşi ridică şoldurile spre ale lui şi Luke simţi cum toate gândurile i se Împrăştie, în afară de dorinţa de a răspunde patimii ei arzătoare.

Nu-şi stăpâni nici pasiunea, nici dragostea, nici bucuria de a o avea aproape. Se pierdu în fericirea clipei prezente, alungând din minte toate circumstanţele care aveau, în mod inevitabil, să-i despartă.

Adormi, cu conştiinţa că are nevoie de ea cum nu avusese vreodată de altcineva. Că o doreşte.

Că o iubeşte.

Capitolul 10

De data asta Luke nu se trezi când Elizabeth i se strecură din braţe. Surâzând, ea-i înveli umerii, apoi se îndreptă spre dulap. Scoase lenjerie curată, apoi se duse în baie să facă un duş şi să se schimbe, închizând uşa cu grijă ca să nu-l trezească pe bărbatul care dormea în patul ei.

Îi plăcea să-l ştie acolo.

Se îmbrăcă în fugă, apoi ţâşni din cameră, gândindu-se că ar fi mai bine să se grăbească, până când Sneakers nu declanşează una din alarmele alea blestemate. Dresat sau nu, niciun câine nu putea să amâne la nesfârşit necesităţi naturale. Şi acum era deja trecut de nouă, îi încercase îndeajuns răbdarea.

Îl găsi după uşa închisă a camerei de oaspeţi, încă mai dormea, dar când ea intră pe uşă, se trezi într-o dispoziţie săltăreaţă şi jucăuşă. Cu degetele îi impuse tăcerea, pentru tot timpul cât coborâră scara, apoi deconectă sistemul de alarmă şi dădu drumul câinelui afară.

Sneakers nu aşteptă să fie invitat de două ori, izbucni pe uşă afară, într-o vânătoare frenetică a micilor vizitatori cu blană, până când se simţi destul de singur ca să-şi vadă de treburile lui. Elizabeth îl urmări prin fereastra de la bucătărie, apoi se grăbi să-i pună de mâncare în castron. A doua urgenţă dimineaţa era mâncarea şi, în lipsă de altceva, l-ar fi mâncat pe Luke.

Îşi imagină că Luke va fi încântat să poată dormi mai târziu.

Odată pregătită mâncarea câinelui, râşni cafea şi luă de pe bufet ziarul, datat cu exact o săptămână în urmă. Curând după ce se instalase pe insula Quincy, descoperise că unul din dezavantajele vieţii izolate era absenţa jurnalului de fiecare zi. Rezolvase problema, aprovizionându-se cu ziare pe toată săptămâna, de la Seattle şi New York.

Era destul de izolată ca să n-o deranjeze că era în urmă cu o săptămână. Natural, asta-l scoase din minţi pe Wyatt când veni în vizită. Nu putea să afle ce se întâmplă pe lume decât stând ziua întreagă în faţa televizorului. Dar pentru Elizabeth, era o soluţie perfectă într-o viaţă perfectă.

O viaţă care va fi incompletă când Luke avea să iasă din ea.

Alungă aceste gânduri triste şi se concentră asupra paginii de afaceri. Observă că lira sterlină scăzuse în raport cu dolarul american şi că acţiunile unei societăţi, în care investise ea, crescuseră cu vreo şaptezeci şi cinci la sută.

Cam atât cu afacerile. Se ridică să-şi toarne o ceaşcă de cafea, apoi trecu la pagina veselă. Pe când se distra cu păţaniile lui Sally Forth, Sneakers se întoarse prin uşiţa lui. Se repezi direct la castronul lui şi îl golise deja pe jumătate când se auzi o bătaie în uşă.

Un val de spaimă o năpădi până îşi aminti de două lucruri. În primul rând, Sneakers nici nu ridicase măcar botul din castron. Deşi părerea lui Luke despre câini nu era prea flatantă, Elizabeth ştia că animalul era destul de inteligent ca să deosebească străinii de prieteni. O vizită neaşteptată a lui Old Harry, cu câteva luni în urmă, îl scosese pe Sneakers din minţi. Şi deşi Old Harry nu era chiar un străin, vizita lui nu era aşteptată în această parte a insulei.

Lăsând la o parte părerea lui Sneakers, Elizabeth ştia că persoana de afară nu constituia o ameninţare. Logica elementară îi spunea că, în orice caz, Curtis n-ar fi bătut la uşă.

Odată alungate îndoielile, deschise uşa şi dădu de Todd.

— Ce-i cu tine aici?

Privirea lui cercetă bucătăria, apoi reveni asupra ei.

— Nimic important. Sinclair e pe-aici?

— Doarme. Vrei să-l trezesc?

Din privirea lui Todd, Elizabeth ştia că băiatul venise

cu o veste de la Wyatt.

El dădu din cap.

— Tata mi-a spus să nu vă trezesc, dar când l-am văzut pe Sneakers pe-afară, mi-am imaginat că e cineva treaz.

— Sinclair a avut câteva nopţi albe. M-am gândit că e mai bine să-l las să-şi refacă somnul. De ce nu-mi spui mie despre ce e vorba şi-i dau eu de veste când se trezeşte? întrebă ea, dându-se deoparte şi poftindu-l înăuntru.

Todd o privi neîncrezător şi ea – şi dădu seama că băiatul nu avea de unde să ştie că ea aflase totul.

— E-n ordine, Todd. Luke mi-a povestit despre Curtis.

El ridică o singură sprânceană.

— Curtis?…

— Mm-hm… Vrei o cafea? îl întrebă ea. Cum el ezita încă, îşi dădu seama că n-o crezuse. E adevărat, Todd. Sinclair mi-a povestit despre evadarea lui Curtis. Fii liniştit, n-am să leşin la picioarele tale dacă-mi spui că i s-a dat de urmă în Annacortes.

Todd o privea încă uluit, dar reuşi să-i răspundă:

— Nu, nicio grijă.

Ea râse.

— Cu-atât mai bine.

— Şi cred că n-ai fi leşinat. Todd îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză pe scaunul din faţa ei. L-am spus tatii că Wyatt era excesiv de îngrijorat din pricina ta. Eşti mult mai puternică decât crede el.

— Păcat că n-ai fost tu cel care să decidă, mormăi ea.

— Evident ştii că tata lucrează pentru Wyatt. Ţi-a spus şi asta Sinclair?

Ea dădu din cap surâzând.

— Asta am descoperit de mult. Dar mi s-a părut mai amuzant să mă prefac că nu ştiu nimic.

Râseră amândoi, apoi ea întrebă de mesajul pe care-l avea pentru Luke.

— Wyatt a sunat în dimineaţa asta. Crede că l-au încolţit pe Curtis în Hawaii. Poliţia locală supraveghează aeroportul şi sunt aproape siguri că n-are nicio şansă să le

scape.

— Asta e o veste bună.

— Ar fi înţelept să rămânem în alertă până când Curtis e din nou după gratii. Todd îşi sorbi cafeaua, privind-o cu ochii unui bărbat care ştie despre ce vorbeşte. Elizabeth era surprinsă. Această dovadă de maturitate depăşea tot ce ştiuse despre el. Uimirea ei lăsă loc unei admiraţii intense faţă de părinţii lui, care-i oferiseră încredere şi dragoste, baza siguranţei de sine pe care o avea astăzi.

Îi plăcea să ştie că va intra în lume conştient de el însuşi şi de ce vrea de la viaţă.

— Luke şi cu mine avem de gând să plecăm de pe insulă pentru câteva zile, spuse ea. Dacă vremea se menţine frumoasă, presupun că vom pleca cu barca lui în după-amiaza asta.

— Pleci din insula Quincy?... Sprâncenele băiatului se ridicară în semn de neîncredere.

— Mm-hm... Luke crede că e o idee grozavă şi am început să mă simt şi eu destul de antrenată.

Elizabeth îşi întinse braţele deasupra capului şi le lăsă să-i cadă pe lângă corp.

— Nu mă mai privi aşa de uluit, Todd. Doar nu ţi-ai închipuit că o să stau aici pentru vecie.

Todd ridică din umeri.

— Dar n-ai plecat de-aici timp de şase ani...

— Nimeni nu m-a invitat până acum, răspunse ea cu drăgălăşenie, apoi se ridică şi umplu ceştile cu cafea fierbinte. Nu-i explică de ce nu putea părăsi insula singură, căci asta l-ar fi făcut să se întrebe de ce oare nu ceruse nimănui s-o însoţească. Şi nu era dispusă să mărturisească fiorul de laşitate care o străbătea uneori. Alături de Luke era sigură că-şi poate înfrânge temerile.

Todd surâse aprobator.

— Pot să am grijă de Sneakers în lipsa ta.

Auzindu-se strigat pe nume, câinele se ridică de lângă castronul pe care-l lingea şi dădu din coadă. Elizabeth suspină şi se ridică.

— Mă tem că e vremea de plimbare, câine. Numai să nu te aştepţi să-ţi arunc beţe astăzi. Sunt aproape tot aşa de obosită ca şi Luke.

Todd se ridică şi el.

— Îl plimb eu, Elizabeth. Mai bine stai aici şi vezi-ţi de broderia ta.

Elizabeth strâmbă din nas.

— Am şi eu nevoie de aer proaspăt. Dar poţi să vii cu noi dacă vrei.

Todd îşi drese vocea cu o evidentă jenă.

— De fapt, cred că ar fi mai bine să merg numai eu. Nu cred că Sinclair ar vrea să te plimbi pe plajă fără el.

— Dar tocmai spuneai despre Curtis că e în Hawaii… Simţea cum creşte în ea acelaşi gen de nerăbdare ca în timpul alarmelor declanşate întâmplător de rozătoare.

— Am spus că acolo crede Wyatt că este. Până când îl prinde, ar trebui să presupui că poate să apară în orice clipă.

— Şi de ce nu pot să vin cu tine? Între tine şi Sneakers, Curtis nu-mi poate face niciun rău. Asta în caz că el ar fi ajuns aici, ceea ce ea una se îndoia. Avea încredere în calităţile de urmărire ale fratelui ei. Dacă el credea că a dat de Curtis în Hawaii, atunci precis acolo era.

— Nu poţi să vii cu mine, pentru că eu nu sunt Sinclair. Dacă apare Curtis, Sinclair ştie cum să-l oprească.

Todd îl chemă pe Sneakers şi se îndreptă spre uşă.

Elizabeth îşi încrucişă braţele.

— Nu sunt chiar aşa de sigură că tu n-ai şti ce trebuie să faci, spuse ea, încă o dată conştientă că băiatul acesta era mai bărbat decât majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoscuse.

Todd râse.

— Doar că nu vreau să învăţ lucruri pe care Sinclair le ştie deja, când viaţa ta e în joc.

Plecase cu mult înainte ca ea să poată găsi un răspuns potrivit. Elizabeth dădu din cap şi făcu ceva ce o surprinse chiar pe ea însăşi: începu să lucreze la broderia

ei, după ce trase perdelele ca să poată să coasă la lumina naturală. Se bucura de prima zi frumoasă din săptămână şi aştepta cu nerăbdare să se trezească Luke şi s-o scoată la plimbare. Şi când Todd se întoarse cu câinele, la sugestia lui, conecta alarmele.

După ce se întorsese la lucrul ei, cu Sneakers încolăcit la picioare, îşi dădu seama că niciodată nu fusese aşa de docilă şi de dispusă să asculte ordinele. Dar pe de altă parte, pentru prima dată în şase ani, toate măsurile acestea aveau un sens.

Luke dormi până la prânz şi între timp cerul se întunecă. Rafale de vânt se izbeau de ferestre, iar soarele se ascunsese în nori. De la fereastra dormitorului ei, Luke privea valurile cu creste albe. Singur, s-ar fi aventurat în traversare, dar cu Elizabeth nu putea risca o călătorie pe o mare aşa de agitată, într-o barcă atât de mică. Şi nici barca lui Matt nu era mai grozavă. Şi cu rafalele astea de vânt, elicopterul nici nu intra în discuţie.

Dacă nu cumva se schimba vremea, trebuiau să aştepte până a doua zi. Înjură, în tăcerea camerei goale, apoi se duse să facă un duş. Logica îi spunea că şansele lui Curtis de a ajunge pe insulă sunt mici, dar totuşi întârzierea nu-i făcea plăcere.

Din instinct se silea s-o scoată pe Elizabeth de pe insula asta. Se îmbrăcă şi coborî în bucătărie, unde o găsi terminând de pregătit un prânz uşor cu pui la grătar.

Ea-i relată mesajul lui Wyatt, adăugând cât era de uşurată că nu era nevoie să plece pe mare pe o astfel de vreme. În afară de faptul că avea rău de mare, nu dorea să petreacă atâtea ore într-o barcă mică, din moment ce vaporul era mult mai rapid şi mai confortabil.

Nici pe vreme bună nu era ea un marinar prea grozav. Şi din vremea captivităţii ei detesta vasele mici.

— Merg, dacă tu crezi că e cazul, se oferi ea, dar aş prefera să mă lipsesc de plăcerea asta.

Luke nu-i spuse că oricum nu avea de gând s-o ia pe mare.

— E-n ordine, iubito. Chiar dacă nu e unde crede

Wyatt, Curtis n-are nicio şansă să ajungă aici pe furtuna asta. Vom lua vaporul mâine dimineaţă.

Elizabeth păru uşurată şi se aşeză la masă cu entuziasmul cuiva căruia i s-a comutat pedeapsa capitală. Între îmbucături, schiţă o listă de lucruri pe care avea de gând să le facă în timpul călătoriei. După cumpărături, cumpărături şi iar cumpărături, dacă-i mai rămânea vreo fărâmă de energie, ar fi vrut să meargă la cursele de la Longacres, dacă era sezonul, lucru de care nu era deloc sigură.

Ar mai fi vrut şi o listă cu cele mai bune restaurante din Seattle, căci era marea ei plăcere să ia masa în oraş. Când Luke o întrebă cum putuse trăi atâta vreme fără aceste lucruri, care-i făceau în mod evident plăcere, ea admise că adesea o încercau păreri de rău după viaţa ei dinainte.

— Aici pe insulă eram în siguranţă. În restul lumii, nu. Dar oricât de limpede era situaţia, niciodată n-am încetat să regret lucrurile la care renunţasem.

Luke întinse braţul peste masă, prinzându-i mâna şi împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Trebuia să vin acum şase ani să te scot de pe insula asta.

— Atunci n-aş fi fost gata, răspunse ea.

— Se simţea bine, se simţea puternică, la atingerea caldă a mâinii lui. Dar acum sunt gata şi abia aştept să mergem. Nici n-am să pot dormi la noapte de nerăbdare.

El râse.

— De asta am eu grijă. Tu termină-ţi lista aia.

— Ce mai e? întrebă ea, întorcându-i zâmbetul. Îşi aminti cu un freamăt cum adormise, epuizată, în noaptea dinainte.

— Poate după câteva zile o să coborâm pe coastă până la Portland sau chiar San Francisco.

Elizabeth părea uluită şi el surâse.

— N-are niciun sens să ne grăbim înapoi şi oricum mi se datorează şi mie o vacanţă.

— San Francisco… N-am fost niciodată acolo. Şi o să

ne plimbăm pe podul Golden Gate?…

El nu-i răspunse.

— Eşti sigură că te-ai hotărât, Squirt?

— Sunt sigură.

Fără să-şi ia mâna dintr-a lui, se ridică şi ocoli masa. Se aşeză în poala lui, de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

— Am încredere în tine. N-o să mă laşi să intru în bucluc.

— În tine trebuie să ai încredere. Luke o înconjură cu braţele şi o trase lângă pieptul lui. Eu pot să am grijă de tine, dar tu n-o să te descurci singură dacă nu înveţi să-ţi asumi răspunderile.

— Să luăm lucrurile pe rând, Sinclair, murmură ea. Wyatt va fi şi aşa destul de şocat când va afla că am zburat din cuib. Să-l lăsăm să se obişnuiască întâi cu libertatea mea, apoi să-i extindem hotarele.

Luke îi întoarse faţa spre a lui şi ea ghici în ochii lui aprobarea. Apoi o sărută lung şi pătimaş şi ea simţi că i se învârtise capul. Când el o puse să se ridice în picioare, se clătina, iar buzele îi erau umede şi un pic umflate.

— Trebuie să verific grădina, iubito. Crezi că poţi să mai stai puţin în casă? Luke se ridică şi se îndreptă spre uşă, iar acolo se opri să-i aştepte răspunsul.

— Am să pregătesc cina, răspunse ea zâmbind, căci îşi amintise de reţeta de orez cu ardei iuţi. Ai ceva în contra să mâncăm hamburgeri cu orez?

El clătină din cap şi privirea i se opri pe gura ei.

— De ce am eu impresia că iar pui ceva la cale?…

Elizabeth clipi din ochi cu nevinovăţie.

— Fii liniştit, n-am de gând să mai umblu la nepreţuitul tău sistem de alarmă. Şi fiindcă tot a venit vorba, nu crezi că ar trebui să-l deconectezi înainte de a ieşi din casă?

— E conectat?!

Nu prea părea s-o creadă.

— Todd mi-a sugerat să-l conectez, când a plecat.

— Şi tu l-ai conectat?

Elizabeth se încruntă dispreţuitor.

— În halul în care dormeai, cred că nu l-ai fi auzit pe Curtis nici dacă trântea uşa din faţă.

Luke se îndepărtă, murmurând ceva despre oameni care nu-şi asumă răspunderea pentru lucruri care sunt numai şi numai din vina lor. Elizabeth îl lăsă să plece fără alte comentarii, dar nu se apucă să cureţe ardeii iuţi până ce Luke nu trecu din nou prin bucătărie şi ieşi pe uşa din spate.

Nu că el ar fi protestat, dar reţeta era oarecum o surpriză.

Cina era exact cum se aşteptase: picantă.

Luke termină ultimul bob de orez, apoi luă o gură de apă, sperând că Elizabeth n-avea să observe că urechile îi luaseră foc. Când, peste câteva momente, ea se ridică de la masă, Luke era convins că o dezamăgise.

Ca şi jocurile cu sistemul de alarmă, era un război al nervilor pe care era hotărât să-l câştige. Dar, spre deosebire de celălalt, aici trebuia să câştige prefăcându-se că n-a băgat de seamă nimic neobişnuit. Aştepta să-i treacă arsura din gât şi pregătea planuri de răzbunare.

Toate cuprindeau atacuri prin surprindere. Era singura tactică posibilă. Toleranţa ei faţă de mâncărurile iuţi avea la bază faptul că ştia la ce să se aştepte.

Se ridică s-o ajute la spălatul vaselor şi descoperi că abia aşteaptă să câştige şi el o bătălie în acest război mut. Era mai bine ca această victorie să fie cât mai curând, până când nu-i ardea definitiv papilele gustative.

Îşi petrecură seara ascultând muzică. Elizabeth lucră la broderia ei, Luke citi o carte despre triburile indiene din nord-vest. De comun acord se duseră devreme la culcare, folosindu-se de scuza unei zile agitate care-i aştepta, dar ştiind amândoi prea bine cât de intens doreau plăcerea şi fiorul de a se afla unul în braţele celuilalt. Elizabeth făcu o baie înainte de culcare, de aceea Luke a fost cel care a răspuns la telefon.

Era Wyatt, nemulţumit pentru că aflase de la Matt că Luke nu-i ascultase indicaţiile, nervos fiindcă încă nu

dăduse de urma lui Curtis şi îngrijorat că, în cele din urmă, îl pierduseră. Dacă nu intervenea nimic până dimineaţă, el şi echipa lui aveau să se îndrepte spre insulă. Dar în niciun caz nu puteau să ajungă înainte de sfârşitul după-amiezii, deoarece trebuiau să facă transbordarea din avion în elicopter pentru traversare.

Din punctul lui de vedere, absenţa lui Elizabeth de pe insulă era un avantaj. Şi pentru Luke, dar refuză să-i explice şefului cum o convinsese să plece. În schimb, scurtă cât mai mult posibil convorbirea şi decise că nu trebuia să-i spună lui Elizabeth cât de alarmantă era situaţia. Din moment ce oricum părăseau insula, era inutil s-o mai sperie.

Când ea se întoarse de la baie, se mulţumi să-i spună că Wyatt nu fusese chiar aşa de supărat pe el încât să-l dea afară.

Veni râzând în braţele lui şi, în minutele următoare, îl făcu să uite că existase vreodată un telefon care a sunat.

Nu era decât o evadare de moment. Târziu, în noapte, când Elizabeth dormea adânc, se strecură din braţele ei şi ieşi afară, să-l întâlnească pe Matt. Vântul se calmase un pic, dar încă-i biciuiau din când în când rafale de ploaie. Îl înlocui pe Matt pentru o oră, trimiţându-l în casă să bea o ceaşcă de cafea. În ciuda impermeabilului, când se întoarse în casă era ud până la piele. Făcu un duş şi se întoarse în pat. Era destul de obosit ca să doarmă, dar mult prea tensionat ca să poată adormi.

Ca şi cum ar fi putut s-o ocrotească stând treaz. Abia târziu, înaintea zorilor, reuşi să se convingă că lipsa lui de odihnă nu era nimănui de vreun folos.

Adormi, recunoscător că asta era ultima noapte în care trebuia să doarmă iepureşte.

Zorii se revărsară devreme, peste o dimineaţă aşa de frumoasă, de parcă ploaia ar fi spălat cerul. Se trezise devreme. Elizabeth îşi strânse bagajul şi-l pregăti pe Sneakers pentru mutare. Luke văzu pe faţa ei că era mai curând entuziasmată, decât speriată, încuiară casa şi, înainte de a pleca, cuplară alarmele cu ajutorul unei

telecomenzi. Matt avea una similară, ceea ce îi permitea să intre şi să iasă nestânjenit.

Vaporul care asigura legătura între insule oprea în Quincy Island îndată după zece jumătate, destul de punctual şi echipajul era foarte mândru de asta. Sunetul puternic al sirenei vasului se făcu auzit încă de pe când se apropia de chei. Cei zece – doisprezece locuitori ai insulei erau adunaţi, iar bătrânul Harry îşi făcea de lucru cu pasarela. Niciunul nu se grăbea, erau dornici să-şi prelungească repriza de conversaţie săptămânală.

Era un eveniment monden, care trebuia să se desfăşoare pe îndelete.

Îmbarcarea în sine era scurtă şi operativă. Elizabeth şi Luke erau singurii pasageri şi deci vasul era gata de plecare de îndată ce proviziile şi corespondenţa erau descărcate. Era acolo şi Todd cu tatăl lui, aşteptând să-şi ridice proviziile, împreună cu cele comandate de Elizabeth. Sneakers fusese lăsat acasă, căci îşi închipuiseră că aşa va fi mai puţin traumatizat. Chiar şi aşa fusese deosebit de nervos când Elizabeth se despărţise de el, privind pe rând când la ea, când la Luke, de parcă unul dintre ei i-ar fi datorat o explicaţie.

Se simţise ultimul dintre oameni pentru că îl părăsise.

În ciuda sugestiei lui Elizabeth, Luke decise să renunţe la camionul ei. O asigură că puteau foarte bine să închirieze o maşină la Seattle. Una comodă şi rapidă, eventual un model decapotabil. Dar nu-i mai spuse că aşa erau mult mai greu de urmărit, mai ales dacă închiriau maşina pe un nume fals.

Stăteau alături lângă balustradă şi briza călduţă flutura rochia de vară a lui Elizabeth. Ea îi arătă pe miss Eleanor Croome şi pe bătrânul Harry, povestindu-i despre idila unilaterală, care părea să aibă în ziua aceea mai puţine şanse ca oricând. Miss Eleanor nu prea reuşea să nu-l bage în seamă pe Harry, aşa că adoptase o tactică mai puţin subtilă: îl lovi cu umbrela peste umeri, apoi se duse să-şi ia proviziile, cu spinarea ţeapănă şi cu mulţumire pe

chip.

Probabil de aceea Old Harry întârzie cât putu descărcarea. Majoritatea locuitorilor insulei plecase deja, iar Luke şi Elizabeth rămăseseră singuri să-l privească pe Harry cum se ceartă cu personalul vaporului, insistând să-l ajute să care marfa până la barca din celălalt capăt al docului. După câteva minute, Luke propuse să se ducă după nişte cafea. Elizabeth îl lăsă să plece. Era aşa de atentă la ce făcea bătrânul Harry, încât nu-l văzu pe Sneakers până când nu ajunse pe punte, cu un nor de praf în spatele lui.

— Cine naiba ţi-a spus că sunt aici? zise ea când câinele, văzând-o, îi sări în braţe. Se întoarse şi se întâlniră la jumătatea scărilor, Sneakers nebun de bucurie, ea ceva mai reţinută.

Îl apucă de zgardă şi-l trase spre pasarelă.

— Nu poţi să vii cu noi, Sneakers. Zgomotele oraşului te-ar scoate din minţi.

Sneakers o contrazise cu un lătrat.

— Trebuie să rămâi aici, Sneakers. Todd o să fie îngrijorat când o să vadă că ai dispărut.

Elizabeth începea să fie îngrijorată. Va trebui să-i scoată aşchiile de lemn din lăbuţe. Şi pe deasupra, începeau să fie în întârziere. Vaporul putea să plece din clipă în clipă.

Oftă din greu şi-l apucă iar de zgardă. Va trebui să-l roage pe Old Harry să aibă grijă de câine până când Todd va veni după el. Vasul era încă ancorat, aşa că se grăbi către baracă, regretând că va trebui să-i ceară bătrânului această favoare.

Miss Eleanor nu era de găsit, deşi maşina ei era încă parcată alături. Elizabeth ar fi preferat să-i ceară ei ajutorul, dar nu avea timp s-o caute. Aşa că se pregăti să-l înfrunte pe Harry şi inevitabilele lui propuneri.

Uşa barăcii era deschisă şi proptită cu o bucată de lemn. Elizabeth îşi strecură capul în încăperea neluminată, pierzând un timp preţios cu acomodarea la întuneric. Tocmai era pe punctul de a deschide gura şi de a-şi

formula rugămintea, când văzu că în baracă se aflau două trupuri, nu unul.

Două trupuri îngemănate într-o îmbrăţişare aşa de pasionată, încât o făcu să roşească. O încântătoare scenă intimă şi desigur că s-ar fi îndepărtat fără să scoată vreun sunet, dacă uimirea nu i-ar fi alungat din minte orice gând de discreţie. Cuplul pătimaş era alcătuit din miss Eleanor Croome şi din bătrânul Harry.

O combinaţie pe care nu şi-ar fi închipuit-o nici într-un milion de ani.

Nici în două milioane.

Probabil că ea sau Sneakers scăpară un sunet. Bătrânul Harry se desprinse deodată din îmbrăţişare. Se încruntă la Elizabeth şi întrebă:

— Nu ştii să baţi la uşă, duduie?

— Uşa era deschisă, murmură ea, cu un sentiment de vinovăţie.

Miss Eleanor îşi netezi rochia şi îi surâse lui Elizabeth.

— Lasă, dragă. Sunt sigură că eu am lăsat uşa deschisă, spuse ea, rezemându-se de umărul lui Harry. Dar eram aşa de nerăbdătoare…

Elizabeth era pe punctul de a întreba de ce, dar se opri la vreme.

Harry încă se mai holba la ea.

— Dacă spui cuiva despre…

Se bâlbâi câteva clipe, apoi continuă:

— Să-ţi ţii gura despre mine şi miss Eleanor. Asta nu priveşte pe nimeni.

Nu era de glumă.

— Nici prin gând nu mi-ar fi trecut să spun cuiva.

Nici n-ar fi crezut-o nimeni…

— Trebuie să mă gândesc la reputaţia ei. Nu vreau ca lumea să-i scoată vorbe.

— Pe bune, Harry. N-am să suflu nicio vorbă.

— Aşa ar fi bine.

Bătrânul Harry se uită la Sneakers de parcă s-ar fi întrebat dacă era nevoie sau nu să-i ţină şi lui o predică

similară.

Asta-i aminti lui Elizabeth de motivul vizitei ei.

— Sneakers a fugit de la Todd. N-aţi putea să mi-l ţineţi până pleacă vaporul? Întrebarea era adresată domnişoarei Eleanor, căci Elizabeth presupunea că s-ar fi bucurat să aibă un doberman între ea şi bătrânul Harry.

Dar se părea că sărutul pătimaş fusese bine primit. De fapt, miss Eleanor dădea impresia că radiază – lucru greu de precizat însă, baraca fiind scufundată în penumbră.

Harry se întoarse să privească prin unica ferestruică a barăcii, în timp ce-şi potrivea cămaşa în pantaloni.

— Prea târziu pentru asta, duduie. Vaporul a plecat deja.

— Nu, nu se poate, spuse ea repede, încercând să nege dezastrul, deşi ştia bine că Harry nu se înşela. Nu poate să plece fără mine. Ieşi din baracă şi văzu că vaporul se afla deja la câteva sute de metri de ţărm. Se uită cu atenţie pe chei, dar nu văzu nici urmă de Sinclair.

Probabil că la ora asta o căuta pe punte, cu o ceaşcă de cafea în fiecare mână, fierbând de enervare.

Nu reuşea să-şi imagineze ce avea să se întâmple când Luke îşi va da seama că ea nu se afla la bord. Toate astea o depăşeau. Nu era destul că pierduse vaporul. Va mai trebui să-i explice lui Luke ce se întâmplase. Dar pentru asta nu era încă pregătită. Poate va fi până la întoarcerea lui, după ce avea să debarce la Orcas, următoarea escală, să împrumute o barcă şi să parcurgă tot drumul înapoi. Cel puţin trei sau patru ore, dacă nu apărea nicio încurcătură. Poate până atunci va reuşi să găsească o explicaţie şi i-o va da fără să se simtă aşa stupidă ca acum.

Elizabeth gemu şi lăsă din mână zgarda lui Sneakers. Acesta, uşurat că nu mai e singurul lăsat acasă, se duse să se culce în umbra camionului lui Elizabeth.

Miss Eleanor îşi trecu un braţ peste umerii ei.

— Nu te necăji, dragă. Poţi să mergi săptămâna viitoare, deşi trebuie să recunosc că m-am mirat grozav

când te-am văzut că pleci. Cred că de când sunt eu aici n-ai părăsit insula, nu-i aşa?

— Azi ar fi fost prima dată…

— Şi pentru mine e o zi importantă azi, spuse miss Eleanor întorcându-se către Harry. Acum că Elizabeth a pierdut vaporul, ar trebui să-l contactezi prin radio pe căpitan, ca să-i anunţe prietenul. Probabil că şi-a imaginat că a căzut peste bord.

— Nu pot, radioul e stricat, mormăi el, frecându-şi barba cu o mână. Abia au sosit piesele de schimb. Mâine îl aştept pe băiatul ăla al lui Sloane ca să mi-l repare.

Miss Eleanor încercă s-o consoleze pe Elizabeth.

— N-are importanţă. Părea un băiat cu capul pe umeri, aşa că o să-şi închipuie ce s-a întâmplat şi o să se întoarcă în curând.

— Trei sau patru ore cel puţin…

— N-ai ce face, spuse miss Eleanor.

Apoi se întoarse către Harry şi continuă:

— O iau pe Elizabeth cu mine la prânz. Ce-ar fi să vii şi tu mai târziu, Harry. La cină. Şi pune-ţi o cămaşă curată. Asta arată de parcă ai fi purtat-o toată săptămâna.

Toată luna ar fi fost mai corect spus, dar Elizabeth păstră această observaţie pentru sine. Ea şi miss Eleanor se îndreptară spre maşini, pălăvrăgind despre vremea minunată şi ce păcat era că Elizabeth ratase plimbarea la Seattle cu prietenul ei. Elizabeth o ajută pe miss Eleanor să-şi încarce proviziile şi se gândi că această invitaţie la prânz era infinit mai plăcută decât să aştepte singură întoarcerea lui Luke. În plus, avea o şansă în plus să afle de ce miss Eleanor îl bătuse pe Old Harry cu umbrela, pentru ca, peste câteva minute, să se afle în braţele lui.

Dar poate că era mai bine să nu-şi propună să afle. După ce ea însăşi îl tachinase pe Sinclair, începând de la trânta cu Sneakers şi până la şirul necontenit de alarme, ştia că nu trebuie să te iei după duşmănia aparentă.

Îl iubea pe Luke, dar asta n-o împiedicase să-l chinuiască puţin. Şi nu era sigură că era dispusă să audă o mărturisire asemănătoare de la miss Eleanor.

Există în viaţă mistere care e mai bine să rămână neelucidate. Relaţia dintre Old Harry şi miss Eleanor Croome era unul dintre ele.

Capitolul 11

Era trecut de ora două când Elizabeth se întoarse la ea acasă. Deşi dejunul cu miss Eleanor fusese amuzant, nu contenise să se întrebe când se va întoarce Sinclair şi asta o împiedicase să se distreze pe cât ar fi trebuit.

Miss Eleanor deborda de entuziasm. O invită pe Elizabeth în dormitorul micuţei ei vile, ca s-o ajute să-şi aleagă ceva de îmbrăcat. Apoi îşi făcu o mie de probleme legate de meniul cinei şi dacă trebuia să servească gustările pe terasă sau în salon.

Era încă în plină agitaţie când Elizabeth plecă. Chiar şi Sneakers păru uşurat să ajungă în jumătatea lor de insulă, nervii lui fiind evident tensionaţi de episodul cu vaporul şi de agitaţia domnişoarei Eleanor.

Elizabeth nu-şi aminti că trebuie să decupleze alarma decât după ce sunetul ei strident aproape o culcă la pământ. A fost nevoită să încerce de câteva ori ca să poată forma codul corespunzător. Până când nu reuşi să oprească zgomotul, Sneakers păru scos din minţi şi gata s-o muşte.

Asta îi amintea de ce nu conecta de obicei alarma.

Intră în casă, lăsându-l pe Sneakers să-şi dezlănţuie energiile jucându-se de-a hai să prindem iepurele. Era uimită de entuziasmul lui, ţinând cont că deja alergase toată lungimea insulei în dimineaţa aceea. Se îndreptă spre ferestrele salonului, trase de o parte şi de alta draperiile grele şi le improviză o legătură dintr-un fir de lână luat din trusa ei de lucru. Când termină, îl văzu pe Sneakers zburând în lungul potecii pe urmele iepurelui mai sus pomenit. Se întrebă cât timp va mai fi iepurele dispus să se joace, câtuşi de puţin îngrijorată că Sneakers ar putea să-l prindă.

Jocul era strict amical şi regulile de mult stabilite. Câtă vreme Sneakers nu încerca în mod serios să-i prindă, micuţii locuitori ai pădurii îi acordau plăcerea unui joc de-a v-aţi ascunselea. Elizabeth îşi imagina că totala absenţă a

instinctului de vânătoare la Sneakers se datora faptului că fusese dresat să nu primească de mâncare decât de la ea.

Sau poate că, pentru el, micuţele creaturi cu blană nu aveau nimic de-a face cu ideea de mâncare.

Lăsă ferestrele şi se îndreptă spre bucătărie, realizând cât de goală îi părea casa fără Luke. Probabil că avea să sosească în vreo oră, se consolă ea. Între timp, trebuia doar să-şi găsească ceva de făcut.

Dar nu-şi putea imagina nimic ce i-ar fi putut abate gândurile de la bărbatul care-i devenise apropiat într-un timp aşa de scurt. Deschise frigiderul şi îşi aduse aminte că-i spusese lui Matt să păstreze proviziile ei proaspete şi să congeleze ce se putea. Nu-i rămăsese decât bere şi băuturi răcoritoare şi niciuna n-o ispitea.

Cu ocazia asta îşi aminti că trebuia să-l anunţe pe Matt că Sneakers ajunsese până la ea, ca să nu-l mai caute. Tocmai întinde mâna spre telefon, când auzi uşa de la bucătărie deschizându-se. Crezând că e Todd, în căutarea câinelui, lăsă telefonul şi se întoarse spre uşă.

— Scuză-mă, Todd, trebuia să-mi imaginez…

Surâsul îi dispăru de pe chip. Bărbatul care stătea în uşă ţinea un pistol mic îndreptat exact spre abdomenul ei. Şi totuşi nu din pricina pistolului îi fugise sângele din obraji.

O înspăimântase privirea rece şi goală din ochii lui Curtis, privirea celui decis să ucidă.

El o făcu să dea înapoi. Elizabeth ascultă, dorindu-şi să-şi poată calma nervii şi să poată gândi. Dar asta, pentru moment, părea imposibil. Începu să respire adânc, încercând să-şi recapete echilibrul şi să se pregătească pentru ceea ce o aştepta.

— Pari surprinsă să mă vezi, Elizabeth, spuse Curtis, rezemându-se de bufet. Nu ţi-a spus frăţiorul cel mare că sunt pe drum?

Elizabeth respiră adânc şi simţi că se poate controla.

— Wyatt spera că nu vei merge aşa departe. Iar eu i-am spus că nu credeam să fii destul de idiot ca să vii după mine. Sunetul propriilor ei cuvinte îi reda curaj. Cred că de

fapt eşti mai idiot decât ştiam eu.

Ochii lui se umplură de furie.

— Idiot e frate-tu. Pentru cât pretinde că ţine la tine, nu te-a ascuns prea grozav. De peste doi ani ştiu unde să dau de tine.

— Şi eu ştiam unde să dau de ţine de şase ani şi nu m-ai văzut bătând pe la uşa închisorii, nu-i aşa?

Curtis părea surprins că ea îndrăzneşte să-i răspundă, amintindu-şi de fata speriată şi aproape tot timpul tăcută din timpul captivităţii.

De data asta nu mai era aşa de uşor de intimidat, decise Elizabeth, căreia furia îi dădea curaj. Cum are tupeul să intre în casa mea şi să-mi fluture pistolul ăla în faţă?…

— Ar fi bine să-ţi măsori cuvintele, mormăi el. Nu-mi place să nu mi se vorbească respectuos.

— Probabil că la puşcărie toţi gardienii erau respectuoşi cu tine, Curtis, îl batjocori ea, dând cu spatele către masa din bucătărie, unde-şi lăsase geanta. Dac-ar putea să ajungă până la ea, ar avea un fel de armă.

Se întrebă unde erau Matt şi Todd şi dacă dăduseră de Sneakers.

Surâsul lui era sinistru.

— Da, Elizabeth şi gardienii au învăţat să fie respectuoşi. Aveam mulţi prieteni afară, care ar fi putut să le terorizeze familiile dacă eu aş fi fost nemulţumit.

Aroganţa lui îi făcea greaţă.

— Din moment ce toţi cei care vorbesc cu tine o fac pentru plată, eu nu m-aş mândri că se poartă frumos.

Gluma care trebuia să-l irite se întoarse contra ei.

— Pe vremuri tu erai dornică să vorbeşti cu mine, să fii cu mine. Şi-mi spuneai Timothy pe-atunci, nu Curtis.

— Bine, trebuie să recunosc că eram cam prostuţă la douăzeci şi unu de ani. Din fericire am mai crescut. Încerca să nu observe degetele lui încleştate pe trăgaci şi să vadă doar ce mult slăbise în ultimii şase ani. Şi părul i se rărise şi avea cute adânci în jurul gurii, care nu fuseseră acolo mai înainte.

Era plăcut să ştie că ultimii şase ani nu fuseseră uşori pentru el, cu atât mai mult cu cât acum părea decis să opereze schimbări majore în viaţa ei. Un ghem de nervi începu să tresalte în stomacul ei, când încercă să analizeze variantele posibile pentru ce avea să urmeze. Oare Curtis ştia despre Luke? Oare Sneakers va intra fulgerător pe uşă şi-l va ataca? Se cam îndoia de asta, dar nu era cu desăvârşire imposibil.

Miracolele erau imprevizibile.

Îşi făcea griji pentru Matt şi pentru Todd. Şi pentru Jenny. Oare Curtis trecuse pe la locuinţa lor? Strânse din dinţi, regretând că nu se gândise să-i telefoneze lui Matt de la miss Eleanor.

Elizabeth îi surâse politicos.

— Nu te-am întrebat cum ai călătorit. E vreo şansă să suferi de pe urma diferenţei de fus orar?

— Asta nu te priveşte. Din pricina fratelui tău am călătorit mai repede decât aveam de gând.

— Nu te-a lăsat să stai de vorbă cu prietenii despre vremurile de altă dată? apoi ezită, ca şi cum şi-ar fi dat deodată seama că vorbeşte fără sens. Dar ce tot spun!… Năpârcile nu au prieteni.

— Ai o gură care nu mă amuză deloc…

Ea ridică nepăsătoare din umeri.

— Dacă-ţi închipui că-mi pasă mie de asta…

El se ridică de pe bufet.

— Gata! N-am venit aici ca să pălăvrăgesc cu tine.

— Dar, Timothy, asta n-a fost decât încălzirea… Nu-i plăcea pistolul pe care bărbatul îl aţintea asupra ei. E adevărat că de şase ani nu mai ţinuse unul în mână, dar asta n-o liniştea.

— Să mergem în camera ta, Elizabeth. E cineva acolo pe care cred că vrei să-l vezi.

— Cine?…

Simţi cum i se strânge stomacul. Oare Luke sosise mai devreme decât se aşteptase ea? Sau era unul dintre cei doi Sloane? I se făcea rău numai închipuindu-şi ce ar face Curtis cuiva care i-ar sta în drum.

— Cine e, Curtis?

El ridică din umeri şi o îmboldi cu pistolul şi rânjetul lui îi amintea lui Elizabeth cât era de rău.

— Asta o să mi-o spui tu. El n-a vrut să se legitimeze.

Abia se putea stăpâni să nu-l plesnească. Dacă n-ar fi fost pistolul, ar fi încercat să se lupte cu el, ca să vadă dacă nu cumva puterea ei va copleşi forţa lui. Dar din păcate, el nu avea destulă încredere în sine ca să rişte neînarmat.

Parcurse în grabă coridorul, fără să-i pese dacă el o urma sau nu şi urcă scările câte două. Curtis urlă după ea să meargă mai încet, dar ea nu-l luă în seamă. Se grăbea să afle cine mai căzuse în capcană.

Era Matt, cu burta pe patul ei şi cu mâinile şi picioarele legate temeinic. Era cu spatele la ea şi la ceafă i se vedeau legăturile căluşului şi cele de pe ochi. Era atât de neclintit, încât deodată o năpădi teama că fusese ucis.

Se îndrepta către el când mâna lui Curtis îi imobiliză braţul. Cu o grimasă de dezgust, se desprinse din strânsoare.

— Dacă e mort, ai putea la fel de bine să-ţi tragi chiar acum un glonte în cap. Wyatt ţine la el.

— Nu e mort.

Curtis se dădu la o parte şi o lăsă să treacă, dar ea avu timp să observe privirea lui calculată. Bine, se gândi ea îndreptându-se spre pat. Curtis nu va distruge nimic din care poate rezulta un profit. Se apropie de Matt şi-i desprinse căluşul, fără să-i acorde vreo atenţie lui Curtis. Matt era inconştient şi asta o îngrijora.

Curtis o smuci de lângă pat, întrebând ce naiba are de gând să facă. O strângea de braţ şi asta avea să-i lase vânătăi, dar o să-i treacă.

— Încerc să-l ţin în viaţă, idiotule. Aşa nu poate nici să respire.

— Pune-i la loc legătura de pe ochi.

Furia care creştea în ea izbucni dintr-odată.

— Şi ce-are de văzut, idiotule? Pe lângă faptul că e inconştient, ne cunoaşte pe amândoi. Legătura de la ochi

nu foloseşte nimănui.

Curtis ridică mâna şi o plesni peste faţă, aşa de repede, încât ea nu avu timp să înţeleagă ce se întâmplă. Când se prăbuşi, primul ei gând conştient a fost că avusese noroc: n-a fost mâna cu pistolul.

Chiar şi aşa, ştia că gura şi obrazul aveau să i se umfle.

Tot ce-şi dorea era să mai fie în viaţă.

Se ridică cu greu de la podea, netezindu-şi fusta şi se postă în faţa lui. Asta nu mai era o răfuială personală între ei. Era război.

Un război pe care avea de gând să-l câştige. Pe care putea să-l câştige, dacă-şi păstra prezenţa de spirit. Tot ce avea de făcut era să tragă de timp, să-l împiedice pe Curtis să acţioneze înainte de sosirea lui Luke.

— Văd că ţi-ai pierdut autocontrolul de care erai aşa mândru, spuse ea dispreţuitoare, silindu-se să nu ridice mâna şi să atingă locul dureros. Nu dorea să-i acorde o asemenea satisfacţie.

El râse, zgomotos şi crud şi Elizabeth simţi fiori de dezgust în spate.

— Controlul meu venea din dorinţa de câştig, Elizabeth. Dar sunt sigur că nu mai eşti la fel de inocentă ca atunci şi-apoi femeile trecute de douăzeci şi cinci de ani se vând mult mai prost. Deşi trebuie să recunosc că arăţi la fel de tânără ca acum şase ani.

Elizabeth îi întâlni privirea, apoi atinse umărul lui Matt. Întrucât acum şase ani Luke încă nu lucra pentru Wyatt, putea spera că acesta nu-l întâlnise niciodată pe Curtis faţă în faţă. Dacă putea să-l facă pe Curtis să creadă că Matt e Sinclair, apariţia lui Luke ar fi fost un factor neprevăzut.

— În locul tău aş fi atent să nu las semne pe niciunul din noi. Sinclair e aici şi de îndată ce îi oferi o scuză va prefera să te vadă mort decât la închisoare.

— Ăsta e Sinclair? Curtis se apropie de pat ca să-l poată vedea mai bine, dar pistolul rămase încă aţintit spre Elizabeth.

Elizabeth se prefăcu supărată, de parcă acest mic detaliu îi scăpase fără voia ei, apoi izbucni cu furie:

— Da cine credeai că e?! Sigur că e Sinclair. Wyatt nu m-ar fi lăsat fără apărare, odată ce ştia că eşti liber.

Aproape leşină de uşurare când văzu că minciuna ei a prins.

— Nu mă mai mir că n-a vrut să-mi spună cine e. Din cauza lui n-am reuşit să evadez anul trecut. Curtis păru relaxat. Deci am pus mâna pe tine şi pe Sinclair. Asta ar trebui să-l facă pe fratele tău de două ori mai dornic să negocieze.

Asta însemna că avea să-i lase pe amândoi în viaţă, cel puţin pentru moment. Contase pe asta, când realizase că putea la fel de bine să-l fi omorât pe Matt, în loc să-l lege.

— Ce mai vrei de la Wyatt de data asta? Alţi bani?

— Nu, Elizabeth. Banii erau pentru cauze, acum nu mai am timp de pierdut cu asta. Ochii îi sclipiră. De data asta îl vreau pe fratele tău. Mort.

I se vedea demenţa în ochi şi Elizabeth îi fu aproape recunoscătoare când o puse pe pat şi o legă la fel de conştiincios ca pe Matt. Înainte ca el să termine legăturile, simţea deja furnicături în degetele de la mâini şi de la picioare. O durea inima când se gândea cum o duce Matt.

— N-am să mai pierd timpul să-ţi pun acum un căluş, spuse el, verificând legăturile lui Matt. Wyatt nu poate ajunge aici înainte de câteva ore. Până atunci, prietenii mei se vor întoarce cu barca şi noi vom fi deja departe.

— Deci, n-ai de gând să-l aştepţi pe Wyatt aici?

Curtis râse grosolan.

— Nu mă crede chiar aşa tâmpit, Elizabeth. Am auzit că umblă cu o armată întreagă după el. Eu voi alege timpul şi locul care mi se vor părea avantajoase. Cu asta părăsi camera şi o lăsă pe Elizabeth să se întrebe cât timp avea să mai fie Matt inconştient. Pentru că nu prea mai aveau mult timp.

Poate că nu mai aveau timp nici măcar să-l aştepte pe Sinclair.

Acest gând o făcu să intre în acţiune. Dar acţiunea ei nu era prea spornică. Timp de vreun minut se târî în pat, punând la încercare tăria legăturilor, dar fără niciun rezultat. Apoi îşi aminti de foarfecă. Foarfeca menită să taie coarda legată de copac şi să declanşeze alarma. Trecuse atâta vreme de-atunci!

Numai dacă Luke n-ar fi luat-o de acolo.

Se rostogoli până la marginea patului, apoi îşi luă inima în dinţi şi se aruncă pe covorul gros. Nu se opri să examineze riscul ca zgomotul căderii ei să fi fost auzit. Nu avea timp.

Se răsuci pe spate şi începu să înainteze centimetru cu centimetru în jurul patului. Covorul îi zgâria pielea, dar nu-i acordă atenţie. Părul o împiedica la tot pasul, încâlcindu-se în lungul spatelui, încât trebuia să se ridice şi să-l scuture spre faţă. Până ajunse la noptieră era epuizată, dar hotărâtă să-şi taie mai întâi legăturile şi imediat după aceea părul.

Abia când simţi sub degete foarfeca, începu să creadă în şansele ei de reuşită. Cu mâinile aproape amorţite din pricina legăturilor, se chinui mult până simţi deodată că strânsoarea funiilor dispare. Bucuria victoriei era temperată de faptul că se ştia abia la jumătatea drumului. Mai trebuia să-l pună pe Matt la adăpost şi nici asta nu părea mai uşor. Cu atât mai mult cu cât nu-şi imaginase vreun plan.

Începu să-şi taie legăturile de la glezne, sperând că Sinclair se va întoarce în curând, căci Matt era încă inconştient şi ea nu prea ştia ce să facă. Îşi roti privirea prin cameră şi deodată se opri la panoul care ascundea nişa secretă.

Perfect. Nu era uşor, îşi spuse ea, terminând de tăiat legăturile lui Matt, dar era posibil.

Nu conta că Matt era de două ori mai greu decât ea. Începu să-l rostogolească spre marginea patului.

Un zgomot puternic de-afară o făcu să alerge la fereastră. La început nu văzu nimic, apoi apăru Sneakers. Alerga spre plajă de parcă diavolul însuşi ar fi fost pe

urmele lui. Când Curtis apăru de după copaci cu pistolul în mână, înţelese că zgomotul pe care-l auzise fusese un foc de armă.

Curtis avea de gând să-i împuşte câinele. Mai trase încă două focuri, apoi se îndreptă în direcţia în care dispăruse Sneakers. Elizabeth se întoarse spre pat, cu ochii plini de lacrimi. Nu putea face nimic ca să-l ajute, dar putea profita de absenţa lui Curtis ca să-l pună pe Matt la adăpost în nişă. Aruncă la repezeală păturile de pe pat pe podea, apoi îl aruncă şi pe Matt deasupra.

Alergă la panou, în cealaltă parte a camerei, deschise nişa şi se întoarse după Matt. Zăcea pe-o parte şi avea o rană la tâmplă. Spera că i-o făcuse Curtis şi nu ea. Alungă toate remuşcările şi începu să-l târască prin cameră, cu picioarele înainte.

A durat o veşnicie.

Abia ajunsese cu el în nişă şi tocmai ştergea urmele lăsate pe covor când auzi uşa de la bucătărie. Simţi cum o cuprinde panica. Aruncă în pat cuverturile, intră în nişă şi închise uşa după ea.

Locul era strâmt şi Matt ocupa cea mai mare parte din podea, iar Elizabeth abia îşi trăgea sufletul. Când îşi mai reveni puţin, observă telefonul de la picioarele lui Matt.

Identic cu cel din camera ei. La naiba, Elizabeth, de ce trebuie să faci mereu lucrurile în modul cel mai complicat? se întrebă ea.

Se târî până acolo, silindu-se să nu facă zgomot, deşi Wyatt o asigurase că nişa e perfect izolată fonic. Când ridică telefonul, descoperi că era mort.

Grozav, bombăni ea, dând la o parte picioarele lui Matt şi aşezându-se pe podea. Deci telefonul e mort. Şi, oricum, pe cine ai fi sunat? Pe Jenny, ca s-o sperii de moarte? Sau poate pe miss Eleanor? Ar fi fost un ajutor grozav!

Todd era o variabilă imprevizibilă. Dacă afla că are probleme, ar fi dat telefon după ajutor, sau s-ar fi năpustit într-o situaţie şi aşa destul de încurcată. Îi era groază să-şi

închipuie că Todd ar fi putut fi implicat în ceva aşa de periculos, dar ştia că, dacă băiatul auzise împuşcăturile, avea să sosească în goană.

Şi să cadă drept în capcana lui Curtis.

Şi desigur mai era Luke. Nu se îndoia că ei avea să descifreze corect situaţia şi să o rezolve eficient, dar exista un risc ca el să nu ajungă la timp.

Deodată Elizabeth înţelese că nu mai putea sta deoparte. Trebuia să acţioneze, chiar dacă asta însemna să-l înfrunte din nou pe Curtis.

Gata cu ascunzătorile.

Luke parcurse alergând cei trei kilometri dintre docuri şi locuinţa lui Elizabeth. Bătrânul Harry se oferise să-l conducă, de îndată ce termina de spălat cămaşa, dar Luke îl refuzase politicos.

Spălatul cămăşii nu părea o treabă uşoară.

Aşa că o luă la fugă. Harry îi povestise de ce pierduse Elizabeth vaporul, dar explicaţiile nu-l liniştiră deplin. Deşi era clar că pe Elizabeth n-o ameninţase nicio primejdie, o senzaţie ciudată în ceafă îl avertiza că ceva nu e în ordine. Senzaţia era mai puternică acum, mult mai rău decât în timpul călătoriei de la Orcas la Quincy, care durase trei ore şi îi păruse interminabilă. Barca pe care o închiriase fusese cea mai rapidă pe care o găsise, vântul fusese prielnic, dar cel mai bun timp pe care putuse să-l obţină fusese de trei ore şi în tot acest timp nu contenise să se blesteme că o scăpase pe Elizabeth din vedere.

Încetini când se apropie de casă şi se ascunse în tufişuri. Instinctiv îşi scoase pistolul, fără să ştie de ce şi-i ridică piedica. Începu să-şi croiască drum spre casă, mulţumind cerului că pierduse atâta timp cu senzorii de alarmă, încât acum putea cu uşurinţă să-i evite. Când casa se vedea deja, auzi un băţ trosnind la vreo zece metri în dreapta lui.

Luke se prefăcu că nu bagă de seamă, dar îşi schimbă direcţia în aşa fel, încât intrusul, oricine ar fi fost el, să se îndepărteze de casă. După câţiva paşi, o voce şoptită îl opri:

— Sunt eu, Todd. Avem probleme.

Luke se întoarse şi îl văzu pe băiat la câţiva paşi, cu pistolul într-o mână şi telefonul mobil în cealaltă.

— Ce fel de probleme?

— Nu ştiu sigur.

Aruncă peste umăr o privire spre copacii din jurul casei, apoi se ghemui în dosul unui tufiş stufos. Aşteptă până când Luke i se alătură.

— Tata a plecat acum o oră să ia proviziile lui Elizabeth. Încă nu s-a întors şi am găsit camionul lui parcat în garajul lui Elizabeth.

— Ai fost în casă?

— Nu. Am plecat direct la noi acasă şi am scos-o pe mama de acolo. Am trimis-o la miss Eleanor. Când m-am întors aici, am văzut camionul lui Elizabeth parcat afară.

Luke îi explică pe scurt ce se întâmplase cu Sneakers.

— Ai văzut câinele?

— Nu, dar când mă întorceam de la noi am auzit trei împuşcături. Tocmai vorbeam la telefon cu Old Harry. Când mi-a spus că te îndrepţi încoace, am hotărât să te aştept.

Luke încuviinţă din cap, cercetând pădurea cu privirea.

— Trebuie să presupunem că e Curtis. Ştii cum arată?

Todd răspunse afirmativ şi Luke continuă:

— Trebuie să descoperim câţi oameni a adus cu el.

— Eu ce trebuie să fac?

Vocea şi privirea lui Todd erau calme şi încrezătoare.

— Întâi, sun-o pe mămica şi spune-i să ia contact cu autorităţile.

— De asta am avut deja grijă. De la biroul şerifului mi-au spus că sosesc din Annacortes în circa o oră.

— Bine. Închide telefonul ca să nu sune, apoi strecoară-te spre plajă. Rămâi printre copaci, dar fii cu ochii în patru. Luke se uită la ceas. Ne întâlnim în spatele garajului peste un sfert de oră. Dacă nu sunt acolo, te duci la miss Eleanor şi aştepţi acolo până vine şeriful.

— Sunt în contact cu mama la fiecare zece minute. Ea mă ţine la curent cu asta.

Luke îşi puse ochelarii de soare şi când Todd se ridică să plece, adăugă:

— Ai grijă de senzorii sistemului de alarmă. Nu ştiu dacă e conectat sau nu.

Todd încuviinţă din cap şi dispăru printre copaci.

Luke porni în direcţia opusă, ocoli casa prin spate, până ajunse la o fereastră din spatele garajului. Îi trebuiră două minute ca să decupleze circuitul de alarmă al ferestrei, apoi se strecură înăuntru, deschise uşa camionetei lui Matt şi găsi telecomanda sistemului de alarmă.

Meritase osteneala.

Luke introduse cele două coduri, care deconectau alarmele exterioare şi cele interioare. Asta în eventualitatea că fie Matt, fie Elizabeth, fuseseră siliţi să divulge codul. Acum putea intra în casă nebăgat în seamă. Se strecură afară prin fereastră şi dispăru în pădure. În cele zece minute rămase până la întâlnirea cu Todd, studie casa din toate unghiurile, încercând să observe vreo mişcare în interior. După câteva minute de încercări zadarnice, îşi aminti că va trebui să recunoască faţă de Elizabeth că nu e nevoie să acopere ferestrele de la salon. Nu era chiar aşa uşor de privit în casă de la nivelul solului.

Ar fi dat orice ca lucrurile să fi stat altfel.

Dar asta era situaţia şi nu-i mai rămânea decât să se târască spre partea din faţă a casei, ca să vadă dacă perdelele erau trase. Inima începu să-i bată mai repede când văzu că draperiile fuseseră toate trase la o parte şi legate. Chiar şi fără să se ridice de la pământ putea vedea salonul şi o parte din hol. Nu se vedea nicio mişcare, dar asta nu însemna că nu putea fi cineva aşezat în fotoliu, cu faţa în direcţia opusă. Luke petrecu acolo câteva minute şi momentul întâlnirii cu Todd se apropia. Tocmai se pregătea să-şi părăsească punctul de observaţie, când o siluetă se ridică din fotoliul cel mare şi se apropie de fereastră.

Luke văzu foarte clar expresia de iritare de pe chipul lui Curtis. Îşi ţinu răsuflarea când Curtis ridică mâna şi se uită la ceas, deşi ştia că nu poate fi văzut.

Timpul cât Curtis stătu la fereastră i se păru nesfârşit. Apoi deodată se întoarse şi părăsi încăperea. Deşi nu văzuse pe nimeni altcineva în casă, Luke îşi părăsi ascunzătoarea cu cea mai mare grijă. Întârziase cu cinci minute la întâlnirea cu Todd şi se temea că acesta plecase deja spre miss Eleanor. Luke ştia că va avea nevoie de ajutorul băiatului, dacă trebuia să intre în casă.

Todd supraveghea casa din dosul pomilor de lângă garaj. Luke se apropie de el răsuflând uşurat.

— Ce e nou pe plajă?

— Nimic. Nici urmă de barcă, dar una rapidă poate ajunge aici în câteva minute de când a devenit vizibilă. L-am găsit pe Sneakers la câţiva metri de plajă. Are o zgârietură de glonte pe fund, dar în rest ar trebui să fie în ordine.

Animalul rănit îl îngrijora pe Luke, pentru că nu ştia la ce să se aştepte de la el.

— Nu era rău să-l legi, ca să nu se mai amestece şi el în toate astea.

— N-am avut nimic cu care să-l leg, spuse Todd, privindu-şi dezgustat pantalonii fără curea şi cizmele, l-am spus să stea locului, dar asta nu valorează prea mare lucru.

— Nu-i nimic, să sperăm că rămâne unde e.

După un moment de gândire, Luke îi explică lui Todd ce aceea de făcut.

Băiatul îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi îşi potrivi ceasul după al lui Luke. Apoi luă de la acesta transmiţătorul şi pistolul.

— Povestea asta n-o să meargă dacă mai sunt şi alţii în afară de Curtis.

Luke ştia asta.

— Oricum, n-avem timp de pierdut. Curtis părea nerăbdător. Chiar dacă e singur acum, nu va mai fi multă vreme. N-avem ce aştepta.

Îşi desfăcu tocul pistolului şi îl aruncă în iarbă.

— Eşti sigur că vrei s-o faci fără pistol?

— Asta o să-l deruteze. Şi sper să confunde un om neînarmat cu unul inofensiv.

Todd rânji.

— N-ai chiar aşa un aer inofensiv.

— Curtis e prea tâmpit ca să realizeze că un pistol valorează exact cât omul care-l mânuieşte.

Apoi adăugă, privind spre pistolul din mâna lui Todd:

— Vezi să nu uiţi în care mână ţii pistolul şi în care telefonul.

Todd îşi îngădui un surâs, apoi se pierdu în pădure, în direcţia plajei. Luke îi lăsă un avans de trei minute, apoi îşi părăsi adăpostul şi se îndreptă spre uşa din spate.

Chiar în clipa când ridică mâna să bată, uşa se deschise larg şi el se trezi cu ţeava unui pistol în faţă, un pistol care semăna perfect cu cel al lui Matt.

Cu o privire alarmată, descoperi că nu numai pistolul se afla în mâinile lui Curtis, ci şi Elizabeth. La prima vedere se băga de seamă că fusese lovită, destul ca să lase semne, dar nu destul ca s-o înfrângă.

Femeia care pretindea că e îndrăgostită de el părea destul de furioasă ca să ucidă… şi ceva îi spunea că toată furia ei era îndreptată contra lui. Asta era întrucâtva încurajator, însemna că nu era lovită rău.

Spera doar ca Elizabeth să-şi amintească la vreme cine era băiatul cel rău.

Capitolul 12

Situaţia evoluase într-o direcţie pe care Luke nu o prevăzuse. Pentru că n-o văzuse pe Elizabeth, presupunea că fusese închisă într-o altă cameră.

O presupunere greşită.

— Pune mâinile sus şi intră, porunci Curtis, cu braţul petrecut peste gâtul lui Elizabeth. Şi să nu te ţii de prostii. La nevoie vă împuşc pe amândoi.

Luke nu avea nevoie să se prefacă pentru a părea uluit. Îi trebuia însă toată stăpânirea de sine, de care era capabil, pentru ca furia să nu i se vadă în ochi şi Curtis să

nu se simtă ameninţat. Elizabeth trăgea de antebraţul lui Curtis cu amândouă mâinile, încercând să uşureze apăsarea.

— Îi faci rău, spuse Luke, păstrând încă distanţa.

Ştia bine că omul din faţa lui n-ar fi avut scrupule să-i împuşte.

— O merită, vrăjitoarea mică. A încercat să-mi dea cu o carte în cap.

Elizabeth îl zgârie până la sânge şi reuşi să se elibereze destul pentru a spune:

— Sinclair a şters-o.

Curtis o lovi în tâmplă cu pistolul.

Luke privea, înnebunit de furie, cum ea se dezechilibrează în braţele lui Curtis. Se ruga ca ea să-şi piardă cunoştinţa şi să cadă pe podea şi el să se poată răfui cu Curtis, înainte ca Todd să-şi termine treaba lui. Dar lovitura nu făcuse decât s-o ameţească şi, în câteva secunde, începu să se zbată din nou.

Luke se temea că individul ar putea s-o omoare dacă nu se potoleşte.

— Nu te lupta cu el, Elizabeth. Are toate atuurile.

Ea încetă să se mai zbată, dar ochii îi erau plini de furie. Luke dădu din cap analizând cuvintele ei: Sinclair a şters-o.

Un avantaj dublu care balansa prezenţa stânjenitoare a lui Elizabeth. Matt scăpase, iar Curtis nu ştia pe cine are în faţă.

— Şi tu cine eşti? întrebă Curtis, căutându-l din ochi de arme.

— Un vecin.

— Ia întoarce-te.

Luke se răsuci, apoi trebui să înfrunte privirea întrebătoare a lui Elizabeth, care observase absenţa pistolului.

Curtis mormăi mulţumit, dar nu lăsă pistolul. Se lipi de bufet şi-i făcu semn lui Luke să treacă prin faţa lui.

— Treci în salon, unde putem să stăm puţin de vorbă toţi trei.

Luke îl ascultă fără să comenteze. Şi-ar fi dorit să arunce o privire la ceas. Acţiunea putea de-acum să înceapă în orice clipă şi ar fi fost avantajos pentru el să ştie momentul precis.

Abia făcuse trei paşi în salon când alarma se declanşă. Luke nu aşteptă să vadă care e reacţia lui Curtis. Atâta vreme cât pistolul nu era îndreptat spre Elizabeth, îşi putea permite să rişte. Se aruncă spre mâna lui Curtis şi o smuci în jos, înainte ca celălalt să aibă timp să realizeze că mişcase. Cu cealaltă mână o smulse pe Elizabeth din braţele lui.

Elizabeth se dădu la o parte, dar nu destul de repede. Cât timp Luke încercă s-o ocolească în încleştarea lor, Curtis reuşi să ridice spre el mâna înarmată. Cei doi bărbaţi rămaseră neclintiţi, iar încordarea era aproape tangibilă. Luke se lupta contra acestei realităţi cumplite a unui pistol aţintit drept în faţă.

Alarma se opri brusc şi asta îi aminti că încă mai avea o speranţă, atâta vreme cât Todd era afară şi probabil şi Matt. Cu coada ochiului o zări pe Elizabeth deschizând un sertar – sertarul cu pistoale. Căută înăuntru şi se întoarse cu unul dintre ele în mână, chiar în clipa când Curtis realiză că ea se află în spatele lui.

Era prea târziu pentru el. Fără nicio clipă de ezitare, Elizabeth înfipse pistolul de capsat în ceafa lui Curtis şi mormăi printre dinţi:

— Lasă arma jos. Acum, Timothy. E rândul meu…

Luke simţi un val de mândrie. Ieşi din raza de acţiune a armei lui Curtis, înainte ca acesta să-şi dea seama că mai are o mână liberă.

Curtis se încordă când simţi arma ei în spate. Apoi în ochii lui apăru o privire feroce şi Luke regretă că Elizabeth nu fugise când avusese ocazia.

— N-o să tragi, Elizabeth. Parcă-mi aduc aminte că ai anumite reţineri când e vorba să împuşti oameni.

Singurul avertisment era ura feroce din ochii ei. Se aruncă într-o parte când auzi pocnetul puternic al pistolului de capsat, apoi se rostogoli şi se ridică în spatele

lui Curtis care gemea de durere. Îl dezarmă şi constată că proiectilul nu pătrunsese prea adânc.

Deja sătul de scâncetele lui Curtis, Luke îi presă nervul din spatele urechii până când îl făcu să-şi piardă cunoştinţa. În clipa aceea Sneakers ateriză pe toate patru labele de după colţul uşii. Câinele sări pe Elizabeth, care dădu drumul pistolului de capsat cu un strigăt de bucurie şi prinse animalul în braţe. Luke încercă să-l ia de pe ea, altfel şi unul şi altul ar fi căzut pe podea, dar Elizabeth nu era dispusă să-i dea drumul. Se aşeză pe covor lângă el, lipindu-şi faţa de gâtul lui negru şi murmurând cuvinte de laudă că scăpase cu viaţă.

Luke aşteptă ca Elizabeth să inspecteze zgârietura de pe şoldul lui Sneakers, gândindu-se în sinea lui că animalul era mult prea exuberant ca să fie rănit grav. Îşi înfipse pistolul la spate şi îşi puse în gând să nu-l ucidă pe Curtis până nu-i răspunde la câteva întrebări. Pentru moment, se va mulţumi cu răspunsurile date de Elizabeth. Scoase eşarfa de la gâtul fetei, îi legă mâinile lui Curtis la spate şi-i porunci lui Sneakers să stea de pază. Câinele îl ascultă şi Luke nu-şi putu da seama cine era cel mai uimit: Sneakers, Elizabeth sau el însuşi.

Luke o ajută pe Elizabeth să se ridice.

— Ai mai văzut şi pe altcineva afară de Curtis?

Ea răspunse că nu, apoi se aplecă din nou să-l mângâie pe Sneakers, care făcea tot posibilul ca să-i acorde atenţie bărbatului care zăcea lângă el.

— Am crezut că mi l-a ucis Curtis…

— Şi eu am crezut la fel, până l-am găsit pe plajă.

Ea sări în sus, dând cu ochii de Todd.

— Tu de unde ai apărut? întrebă ea, încruntându-se la pistolul din mâna lui.

— De-afară.

Îl privi pe Luke şi continuă:

— Când am văzut că nu te descurci am decis să mă strecor înăuntru. Şi Sneakers la fel, dar el a fost mai uite decât mine.

Luke râse.

— Totul a mers perfect. Elizabeth l-a împuşcat pe Curtis cu pistolul de capsat.

Ea se întoarse spre el, cu mâinile în şold şi scântei în priviri.

— Dacă ştiam că n-o să faci decât balet pe-aici – şi încă neînarmat!

— Nu mi-aş fi făcut un ceas întreg griji pentru tine!…

Luke ridică din umeri…

— M-am temut că dacă aştept până apari tu, eu şi Matt vom fi morţi sau în drum spre cine ştie ce loc unde n-aveam chef să merg. Îşi aruncă părul peste umăr, fără să-şi ia ochii de la Luke. Şi ţie ce ţi-a venit să apari la uşă când ai văzut că ceva nu e în regulă? Îţi dai seama că puteai să fii ucis?

El ridică o mână spre bărbia ei şi-i întoarse faţa spre lumină.

— Singurul care va fi ucis e cel care te-a rănit.

Privirea ei se îndulci, Luke simţi cum dispoziţia ei de luptă dispare şi încearcă să surâdă.

— Ştii că nu-mi place ca cei care-mi sunt dragi să-mi rezolve treburile murdare în locul meu.

— Deci vrei să-l omori tu personal? întrebă el pe tonul pe care ar fi întrebat care e vinul ei preferat.

Ea dădu din cap.

— Nu, dar trebuie să recunosc că am avut o mare mulţumire să-l rănesc cu capsatorul.

— Vrei să-l laşi în viaţă?

— Închisoarea e un loc numai bun pentru el, Luke. O detestă şi faptul că-l ştiu nefericit îmi e de-ajuns.

Pentru Luke nu era de ajuns, dar n-avea de ales.

— Atunci i-l lăsăm lui Wyatt, spuse el, apoi se îndreptă spre Todd.

— L-ai văzut pe Matt pe undeva? Elizabeth spune că a fugit.

— Am uitat! Matt n-a fugit, e în nişa de la etaj. Când l-am pus acolo era încă inconştient, spuse ea, alergând către scări.

Luke şi Todd o luară la fugă şi o depăşiră pe scări,

deschizând panoul înainte ca Elizabeth să ajungă în cameră. Împreună îl scoaseră pe Matt din nişă şi îl întinseră pe pat. Elizabeth aduse din baie o cârpă udă şi se întoarse exact în clipa când Matt deschidea ochii.

Cam în acelaşi timp se auzi zgomotul elicopterului pe deasupra lor.

Sosiseră trupele.

Următoarele câteva ore au fost un adevărat haos. Wyatt şi oamenii lui şi-au unit forţele cu trupele şerifului şi n-au avut nicio dificultate să pună mâna pe cei patru complici ai lui Curtis, sosiţi cu un iaht mare. Un elicopter îl repezi pe Matt la spitalul din Seattle, ca să petreacă noaptea sub observaţie. Curtis fu dus la acelaşi spital, unde îi extirpă capsa, îi făcură o injecţie antitetanică şi îi dădură drumul în mâinile autorităţilor, care îi acordară lui Wyatt favoarea de a supraveghea transportarea lui în Singapore.

Miss Eleanor şi Jenny se repeziră de îndată ce au fost anunţate, aducând cu ele proviziile lor proaspete, astfel ca nimeni din cei adunaţi în casa lui Elizabeth să nu sufere de foame.

Chiar şi Old Harry îşi făcu apariţia, cu cămaşa un pic umedă, dar mult mai curată decât o văzuse Elizabeth vreodată. Deşi bombăni puţin, spunând că asta nu era chiar acelaşi lucru cu cina tihnită pentru doi, pe care o aşteptase cu nerăbdare, o ajută pe miss Eleanor să încropească o masă din proviziile existente.

Cu ajutorul lui Todd, Elizabeth spălă rana lui Sneakers, o unse cu antibiotice şi o pansă. Todd se oferi să meargă cu el la veterinar şi aştepta deja lângă pistă când elicopterul reveni pentru ceea ce devenise de-acum o cursă regulată între Quincy Island şi Seattle. Elizabeth îl ajută să îmbarce câinele, apoi îl îmbrăţişă, dornică să-i arate cât de mult ţinea la el.

Apoi Elizabeth se îndreptă spre plajă, ignorând bodyguardul pe care Wyatt îl lăsase’s: o supravegheze. Acceptase această imixtiune în intimitatea ei, pentru că era mult mai uşor să nu-l bage în seamă, decât să-l

convingă pe Wyatt ce loc liniştit era de obicei insula Quincy. Se plimba acum pe aceeaşi cărare pe care o urmase cu Luke, cu aşa de puţină vreme în urmă.

Deşi încerca să-l alunge, Curtis revenea mereu în gândurile ei. Mâinile îi tremurau când se gândea la cele petrecute în ultimele câteva ore şi privirea i se pierdea în contemplarea ritmului regulat al valurilor.

Totul se terminase, dar asta nu era o garanţie că nu putea reîncepe în orice clipă. Curtis evadase o dată, putea deci s-o mai facă şi a doua oară. Ştia asta, dar gândul n-o mai înspăimânta ca altă dată. Era alta decât acum şase ani. Mai matură şi mai înţeleaptă. Mai puternică.

Şi dacă asta nu era destul, îl avea pe Luke Sinclair alături.

Elizabeth respiră adânc şi simţi că toate temerile ei o părăsesc. Era mai puternică, îşi repetă ea. Mai bună. Şi îndestul de matură ca să înţeleagă că toţi oamenii fac greşeli şi nu trebuia să se condamne pentru că avusese încredere în Curtis.

În clipa asta ştia că niciodată Curtis nu va mai putea s-o ţină captivă, ca în ultimii şase ani.

Era în fine liberă. Liberă să facă orice-şi dorea.

Şi cu oricine-şi dorea. Simplu, într-adevăr, acum că se debarasase de toate complexele care o chinuiseră atâta amar de vreme. Dacă ideea n-ar fi fost atât de respingătoare, ar fi putut spune că îi e recunoscătoare lui Curtis pentru această scurtă reapariţie în viaţa ei.

Râse şi îngropă acest gând.

Era liberă!

Acum nu-i mai rămânea decât să-l convingă pe Luke că era nu numai bărbatul potrivit pentru ea, ci singurul. Nu-i mai ajungea speranţa că se vor revedea din când în când. Dorea să fie cu el, în Singapore, în Tahiti sau oriunde s-ar fi aflat.

El o iubea, dar era convins că nu e omul potrivit pentru ea. Prea dur, pretindea el. Prea violent. Din acest motiv, el nu-i va propune să vină cu el. De asta era sigură.

Aşa că nu avea de ales. Trebuia să-i spună că are de

gând să plece. Nu-şi făcea iluzii că el avea să accepte una ca asta. Se vor contrazice, ştia bine şi va încerca s-o convingă că o legătură între ei nu avea niciun viitor.

Acum că ea se hotărâse, Luke n-avea nicio şansă.

Se aplecă să ridice o scoică micuţă şi roz. O puse la ureche, apoi surâse. Se întrebă dacă Wyatt îi pomenise vreodată şefului serviciului lui de pază despre încăpăţânarea ei ieşită din comun.

Îşi ridică faţa către ultimele sclipiri ale soarelui la asfinţit şi se rugă ca Luke să nu fie prea greu de convins. Acum că ştia ce vrea de la viaţă, era nerăbdătoare să muşte din ea.

Îl dorea pe Luke şi nu era dispusă să se lase refuzată.

Luke o urmărea cu privirea de la capătul aleii ce conducea spre casă, admirând silueta micuţă şi delicată pe fundalul apusului de soare. Orizontul era auriu strălucitor, brăzdat de umbre purpurii, care se contopeau cu linia valurilor. Un spectacol magnific, care însă nu-i abătea atenţia de la silueta femeii de pe plajă.

O dorea pe Elizabeth aşa cum niciodată în toată viaţa lui nu dorise ceva. Dar nu întotdeauna visele se împlinesc. Luke ştia asta mai bine ca oricine. Cu un semn din cap, îi dădu liber băiatului care o păzea, traversă fâşia de nisip şi se opri în spatele ei.

— Mă întrebam dacă tu şi Wyatt veţi termina vreodată, spuse ea fără să se întoarcă.

— Aveam multe probleme de rezolvat. Dacă nu făceam totul acum, n-aveam nicio şansă să scap de el. Şi m-am gândit că nu vrei să ne culcăm diseară cu frăţiorul tău în capătul coridorului.

— A plecat?

— În cele din urmă. A ţinut să-l conducă personal pe Curtis înapoi la închisoare.

— Ar fi putut să-mi spună la revedere.

— I-am promis să-ţi transmit eu.

Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o trase spre el. Când ea – şi rezemă capul pe umărul lui, îi cuprinse talia cu braţele.

— A spus Wyatt că va veni să te vadă. Săptămâna viitoare.

— N-am să fiu aici.

El se încordă, apoi o întoarse uşurel cu faţa către el.

— Şi mă rog, unde ai să fii?

Elizabeth îşi ridică privirea spre el. Ochii ei erau întunecaţi şi hotărâţi.

— Oriunde ai să fii tu, Sinclair. Te deranjează?

Luke o privi fix, strângându-i inconştient umerii.

Nu răspunse întrebării ei. Era esenţial ca ea să afle că ceva se schimbase.

— Pentru o clipă, acolo, pe vapor, am crezut că ai întins-o.

— Ai crezut că n-am avut curajul să plec? Elizabeth surâse şi scutură din cap. Aş merge oriunde cu tine, Luke Sinclair. Încă n-ai realizat asta?

— Acum te cred.

— De ce acum? şopti ea.

— Pentru că am realizat că eşti capabilă să iei singură decizii.

Luke o sărută pe frunte şi îşi încolăci degetele în părul ei bătut de vânt.

— Deci ţi-a spus Wyat cât sunt de încăpăţânată, zise ea râzând.

El dădu din cap.

— Aşa e. Dar mai ales am realizat că, dacă vrei să părăseşti insula, e pentru că asta e cea mai bună decizie pentru tine.

Ea se lipi de el, gândindu-se cât de uşor avea să fie totul de acum, odată ce el ajunsese la concluzii identice cu ale ei.

Înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă, el continuă:

— Şi-apoi, Squirt, n-aş mai putea dormi nopţile ştiindu-te singură aici, păzită numai de câteva jucărele electronice.

— Sunt jucărelele tale.

— Eu sunt mai bun. Şi pe mine nu poţi să mă scoţi din priză.

Luke respiră adânc, închise ochii şi apoi îi redeschise, întâlnind privirea ei.

— N-am să plec de-aici fără tine şi, dacă rămân, n-am să mai fac prea mult treabă pentru fratele tău.

— În treaba asta contează şi dorinţele mele? îl tachină ea.

— Desigur, câtă vreme coincid cu ale mele.

Luke o sărută şi suspină.

— Eşti sigură, iubito? Crezi că poţi fi fericită departe de-aici?

Elizabeth dădu din cap.

— Sută la sută sigură. Îmi va lipsi insula Quincy, dar mă voi descurca fără ea. N-am să-l mai las pe Curtis să-mi dicteze viaţa de acum înainte. M-am făcut mare.

Căldura din ochii lui o aproba, apoi îi mângâie lovitura de lângă gură.

— Te doare?

Ea-i făcu semn că nu, apoi se răzgândi şi făcu semn că da.

— Cred că trebuie să-mi dai un pupic, ca să-mi treacă.

— Eşti sigură?

— Aştept de-o veşnicie, spuse ea dulce.

El îi atinse obrazul cu buzele, cu atâta blândeţe, încât ea îşi aminti cât de delicat era în fond. Elizabeth se înfioră în braţele lui, apoi închise ochii şi îl lăsă să-i aline rana. Durerea dispăru şi ea suspină, desăvârşit de mulţumită.

Era fantastic, se gândi ea. Luke e fantastic.

Apoi el puse stăpânire pe gura ei, cu un sărut adevărat, un sărut pe care-l aşteptase toată după-amiaza. În câteva clipe, niciunul din ei nu mai era calm şi relaxat.

— Deci, ce-ai de gând, Luke? întrebă ea, cu degetele înfipte în ceafa lui. Mă iei în serios dacă-ţi spun că vreau să mă mut la tine?

— În afară de faptul că apartamentul meu e prea mic…

Ea ridică din umeri în faţa unui asemenea argument ridicol.

— Detalii, Sinclair. La asta mă pricep.

— Şi-apoi fratele tău…

Ea îl întrerupse din nou.

— Wyatt va fi fericit să mă ştie aproape de el, ca să-i mai pese cu cine mă culc.

El o sărută din nou, apoi o lipi de pieptul lui.

— Am încercat să-mi dau demisia azi după-amiază, dar Wyatt n-a acceptat.

— De ce?! întrebă ea, privindu-l neîncrezătoare.

— Contractul meu expiră abia peste doi ani.

Ea scutură din cap nerăbdătoare.

— Ştii ce vreau să spun. De ce vrei să-ţi dai demisia? Am crezut că-ţi place meseria ta.

— Ţi-am mai spus, Elizabeth. E o viaţă dură, uneori nu prea frumoasă. Nu vreau să fii expusă la aşa ceva.

— Îţi aduc aminte că eu l-am rănit pe Curtis. Avu un sentiment de uşurare la auzul obiecţiilor lui. Cu astea putea să se descurce.

Singurul lucru care ar fi învins-o ar fi fost ca el să n-o dorească.

Şi nu părea să fie cazul.

— O rană minoră, Squirt. Eu am fost nevoit să fac mult rău în apărarea fratelui tău şi a celor din jur. Lumea nu e un loc prea sigur pentru oameni ca Wyatt, înzestraţi cu puterea pe care ţi-o dau banii mulţi.

— Cu atât mai mult trebuie să ai pe cineva acasă, la care să te întorci şi care să-ţi amintească ce suflet delicat ai. Renunţ la insula asta minunată de dragul tău, Sinclair. Ai putea măcar să-mi arăţi un pic de recunoştinţă.

— Orice ai crede tu, Wyatt nu va fi prea încântat să ştie că trăieşti cu mine fără un inel în deget.

— Asta nu e treaba lui Wyatt, răspunse ea.

Inima îi bătea nebuneşte, realizând că el era deja hotărât să o ia de nevastă. Nu era o idee rea, mai ales că ea avea de gând să-i vorbească foarte curând şi despre copii.

— Dar sunt de acord să mă căsătoresc cu tine, dacă asta îi va face plăcere şefului tău…

Ar fi putut să jure că lui Luke îi tremurau mâinile.

— Te iubesc, Elizabeth Conner.

— De-asta mă mărit cu tine, şopti ea.

— Pentru că te iubesc?

Ea scutură din cap.

— Nu, pentru că eu te iubesc. Te aştept de-o viaţă întreagă, Luke Sinclair. Nicio clipă n-am avut de gând să te las să pleci.

Luke o privi în ochi şi se aplecă până când îi atinse buzele cu ale lui. Nu-şi putu opri un surâs.

— Cel puţin nu mai trebuie să-mi fac griji în ce priveşte demisia. Wyatt o să mă dea afară pentru asta.

— Contractul tău mai durează încă doi ani, chiar Wyatt a spus-o. Şi, până atunci, va fi unchi şi nu va îndrăzni să te dea afară. Trebuie să te întorci la lucru, dacă nu vrei să murim de foame. Broderia mea nu cred să ne ajungă.

— Ai putea să mă înveţi şi pe mine. Am nişte mâini foarte îndemânatice.

Ca să i-o dovedească, palmele lui coborâră pe spinarea ei până jos şi începură un masaj uşor.

— Broderia ţi s-ar potrivi grozav. Păcat doar că nu vei reuşi să lucrezi destul de repede nici ca să cumperi hrana lui Sneakers.

— Sneakers o să deteste Singapore.

— Nu, dacă ne instalăm undeva lângă apă.

Luke inspiră adânc, apoi se opri cu mâinile pe şoldurile ei.

— Atunci, ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles. Am să mă mărit cu tine şi am să te fac un bărbat fericit. În schimb, tu vei face dragoste cu mine cât mai des.

— Am putea începe chiar acum, spuse el, lipindu-i şoldurile de ale lui.

Ochii ei sclipeau de dorinţă.

— Au plecat toţi?

— Cu excepţia câtorva oameni pe care Wyatt a insistat să-i lase aici, dar aceştia înnoptează la familia

Sloane. Todd a telefonat şi mi-a spus că rămâne cu mama lui la Seattle. Şi mâine dimineaţă îl va lua pe Sneakers de la veterinar.

El o cuprinse de după umeri şi porniră agale spre casă, în vreme ce soarele dispărea după orizont.

— Miss Eleanor şi Old Harry păreau mai mult decât încântaţi să se întoarcă la cina lor intimă.

Ea râse încetişor şi se strânse mai tare lângă Luke.

— Mă întreb dacă ne-au lăsat ceva de mâncare.

— Nu-ţi face griji, dragă. Gătesc eu.

— Tu găteşti?! întrebă ea surprinsă.

El râse şi o grăbi spre casă.

— Nici n-o să-ţi vină să crezi câte ştiu să fac din câteva ouă.

Nu pomeni de sosul habanero pe care-l găsise ascuns în frigider.

— Credeam că facem dragoste înainte de a mânca, şopti ea strecurând mâna în centura pantalonilor lui.

El întinse pasul.

— Şi înainte şi după. Hai!

Ea însă se opri brusc, silindu-l să se întoarcă.

— M-am gândit, Sinclair…

— Mă cheamă Luke! îi cuprinse talia cu mâinile şi o trase lângă el. Spune!

Elizabeth studie chipul bărbatului de lângă ea. Faţa lui radia de forţă, de viaţă şi de fericire şi ochii cenuşii reflectau toate emoţiile din inima lui.

Avea atâta dragoste de dăruit! Şi ea n-avea să se plictisească niciodată.

— Eu cred, Luke, că m-am îndrăgostit de tine incredibil de uşor.

— Deci visele se împlinesc, murmură el. Şi eu n-am ştiut asta până nu te-am cunoscut.

— Atunci n-ai ştiut nimic, Sinclair. Ea îi surâse, cu inima copleşită de dragoste pentru omul care o eliberase. Trăim într-o lume în care visele se împlinesc.

— Am visat că o să mă iubeşti.

— Te iubesc.

— Fără îndoieli, fără nicio ezitare! El dădu din cap, înmărmurit de încrederea ei deplină. Aş vrea să fi venit la tine cu patru an în urmă.

— Atunci ar fi fost poate altfel. Nu eram pregătită pentru tine.

Ochii ei sclipiră şi, când trecură pragul, îl întrebă:

— Dar tu, tu eşti pregătit?

— Te temi că nu voi putea ţine pasul? O tachină el, luând-o în braţe.

Ea râse, apoi îşi lipi buzele de urechea lui ca să-i explice în detaliu cum avea de gând să-i trezească interesul.

Pentru următorii cincizeci de ani, poate mai mult.

Sfârşit